Itinerarii

Redactor: Teodor Dună
Coperta: Mihai Zgondoiu
Coordonator proiect: Dan Mircea Cipariu
Tehnoredactare: Luminiţa Login

Muzeul Naţional al Literaturii Române nu îşi asumă autenticitatea textelor cuprinse în volumul de faţă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Itinerarii : antologia rezidenţei LiterArt Franţa-România / prefaţă de Florin Iaru. - Bucureşti : Editura Muzeul Literaturii Române, 2019
ISBN 978-973-167-509-1

821.135.1

Editura Muzeul Literaturii Române este recunoscută C.N.C.S., având categoria B.
Cod CNCS PN - II - ACRED - ED - 2012-0374

Editura Muzeul Literaturii Române
Calea Griviţei Nr. 64-66, sector 1, 10734, Bucureşti
Tel.: +4021 2125845
www.edituramnlr.ro

Itinerarii

– antologia rezidenței LiterArt Franța-România –

Prefață de **Florin Iaru**

Editura Muzeul Literaturii Române

București, 2019

Cireșari în țara gutuilor

Deşi nu îmi place niciodată să încep aşa cum urmează s-o fac, mă simt nevoit să îmi calc pe inimă. Nu e bine niciodată să spui că e „un fapt bine cunoscut". Dar, la urma urmei, e chiar un fapt mult prea bine cunoscut: cu cât sunt mai mici, copiii sunt cu atât mai talentaţi. Pe măsură ce înaintează în viaţă, acest talent inefabil şi proaspăt îşi pierde din strălucire, se evaporă, dispare şi nu se mai întoarce niciodată. E un fenomen atât de obişnuit, încât părinţii şi lumea înconjurătoare nici nu se mai întreabă când, cum şi de ce se produce acest fenomen. După părerea mea, lucrurile sunt simple: mediul e cauza. Talentul artistic e o entitate fragilă şi poate fi sufocat uşor, chiar şi în cele mai, aparent, favorabile cazuri. O îndrumare greşită, un diagnostic amatoristic, un mediu neprielnic, dogmatic sau inadecvat fac la fel de mult rău ca o prigoană familială către o carieră sigură şi cât mai lipsită de probleme „sentimentale" sau un dezinteres agresiv. Cred, de asemenea, că drumul spre iad e pavat cu bune intenţii. Copiii „artişti" sunt, nu-i aşa?, niţeluş mai sensibili, mai influenţabili. E suficient să le pui în mână cărţile nepotrivite sau să îi păcăleşti cu false valori (care pot fi valorile tale dragi, îndrumătorule!) şi lumina se stinge.

Această mare problemă e, din câte îmi dau seama, exclusiv românească. Poate nu ştiaţi că suntem ţara cu cel mai mic „randament" artistic. Cei mai puţini artişti, cele mai puţine manifestări artistice, cel mai indiferent public. Programul „Rezidenţa LiterArt" ar trebui, teoretic şi practic, să aibă corespondent măcar în fiecare judeţ al României. „Rezidenţa LiterArt" este una din puţinele cursuri de scriere creativă şi creaţie vizuală din România, dedicate

adolescenţilor. La cea organizată în februarie au participat şase tineri scriitori (Ioan Coroamă, Vlad C. Dragne, Denisa Lepădatu, Elisa Merca, Luca Ştefan Ouatu şi Diana Vlasa) şi şapte juni artişti vizuali (Maria Alexandra Bărbieru, Ioana Ionescu, Silvia-Ioana Niculae, Constantin Popovici, Matei Rădulescu, Maria Anastasia Soleanu şi Sânziana Maia Veru). Ideea acestei rezidenţe a fost foarte simplă. Câţiva artişti cu competenţe în domeniu şi cu calităţi pedagogice stau alături de câţiva artişti adolescenţi şi îi antrenează. O săptămână duduind de muncă şi explicaţii. O săptămână de întrebări. O săptămână de apropiere între tineri cu moduri, personalităţi şi temperamente diferite, prin care să îşi găsească un soi de corespondenţă afectivă, să-şi reconsidere poziţia, să-şi educe gândirea, astfel încât să atingă acel obiectiv mult visat: originalitatea.

Bătălia pe care o dau aceşti tineri este una pentru profesionalism şi originalitate. Toţi recunoaştem *noul*, dar nimeni nu poate spune cum ajungem la el. Apreciem, însă, un tânăr artist exclusiv prin prisma valorilor noastre stabile, prin filtrul experienţei care a produs valori, însă aproape niciodată prin aceea a „originalităţii". Pentru că, în faţa noutăţii, rămânem fără cuvinte şi fără repere. Dar nu toţi recunoaştem *profesionalismul*. Suntem, de multe ori, victimele unor notorietăţi temporare. După părerea mea, profesionalismul reprezintă calitatea de a executa o lucrare fără greşeală. Că e interpretare, compoziţie sau lumină, artistul profesionist construieşte impecabil o iluzie. Timpul scurs de la prima operă de artă a omenirii ne spune ceva foarte interesant. Dincolo de criteriul noutăţii, toţi artiştii se folosesc de aceleaşi tehnici, combină cuvintele, sunetele, culorile conform unor scheme constante. Mamuţii din Lascaux sunt la fel de emoţionanţi, de vii (în sens simbolic) cu ultimele producţii artistice. Nu de puţine ori, sunt mai vii, mai prezenţi, mai visători. De ce? Pentru că numai timpul trece, gândirea şi sensibilitatea noastră rămân, formal, neschimbate. Ce se schimbă cu adevărat e *tehnica*, nu ideea, nu sensibilitatea. Aşadar, pe tot parcursul acestei istorii zbuciumate, artiştii au recreat lumea aşa cum li s-a înfăţişat, aşa cum au gândit-o şi cum le-au permis instrumentele.

Tinerii noştri autori şi artişti asta caută. O lume nouă/veche care să intre, prin toţi porii, în simţurile parazitate de civilizaţie, de obişnuinţe, de formalism şi de prejudecăţi ale publicului. Şi, în acelaşi timp, ca orice artist, caută nemurirea. Când te culcuşeşti definitiv în capul celui de pe urmă om, ai învins destinul. E o consolare amăruie, dar singura. Băieţii şi fetele de la „LiterArt" asta au făcut. În ciuda vârstei lor (dar cine sunt eu să judec vârsta unui artist?), ei au făcut performanţă. Au dat tot ce au putut da, fugăriţi, ca iepurii, de îndrumătorii Dan Mircea Cipariu, subsemnatul, Mihai Zgondoiu şi Mircia Dumitrescu.

Normal ar fi, acum, să vi-i prezint pe rând, laolaltă cu convingerea că cel puţin jumătate dintre ei vor însemna ceva pentru cultura română. Vă avertizez că nu mă pricep la arte plastice şi, mai ales, cred că despre arta văzului e cam greu de vorbit. Aşa că vi-i voi prezenta pe cei şase scriitori.

Ioan Coroamă e un obsedat al concretului şi al legăturilor stranii care se stabilesc între obiectele şi semnificaţiile civilizaţiei actuale. El vede realitatea înconjurătoare foarte de aproape, atât de aproape, că obiectele, contextul, subiectul devin greu de recunoscut. Orice gen literar ar încerca, el îşi întoarce privirea asupra realităţii cotidiene.

Vlad C. Dragne are altă preocupare: straniul, insolitul relaţiilor şi interacţiunilor umane, totul grefat pe o cultură generală solidă şi uşor recognoscibilă. El se joacă de multe ori cu înţelesurile şi cu istoria cuvintelor, reuşind să ofere un aer proaspăt, insolit, ideilor şi să-şi aducă cititorul în pragul perplexităţii. Scrisul lui este entuziast, divagant şi provoacă un soi de râs macabru.

Denisa Lepădatu pare să mânuiască logica şi sensibilitatea feminine ca pe un instrument precis, chirurgical, cu care face disecţia sentimentelor. Poezia ei abordează de regulă teme abstracte, pe care le încălzeşte cu subtilitate. Simţi fizic stranietatea felului ei de a gândi, recunoşti contextul, dar marea dificultate este în a-i descifra sensul, pentru că ea scrie o poezie încheiată la toţi nasturii.

E.A. linogravură „Cădere" 2019

Elisa Merca este mezina grupului. Povestirile şi poeziile ei au un soi de prospeţime şi de mirare naturale, însă strunite cu un subtil simţ al umorului şi al construcţiei. Preocuparea ei principală e locul omului în universul segmentat al realităţii. Poziţia propriei persoane în această confruntare continuă. Cu eleganţă şi — aparent — extrem de facil, ea creează situaţii şi semnificaţii noi. Pseudo-jurnalul ei o e mică bijuterie.

Luca Ştefan Ouatu este un obsedat al formei care generează fond. Problemele lui sunt organizarea tehnică şi regulamentul de ordine interioară ale poemului. Lumea lui e una a fragmentelor, a rupturilor, a pierderii parţiale sau definitive a înţelesului. El recompune lumea din cuvinte, o suceşte ca pe un cub Rubic al limbajului, ordonând şi dezordonând obiectele, ideile şi, în final, cunoaşterea.

Diana Vlasa are o aplecare solidă şi neiertătoare către cotidian. Ea ştie să vadă, să scaneze, să radiografieze exteriorul realităţii şi interiorul sentimentelor. E exactă, precisă, atentă în felul în care îşi construieşte proza. Obiectele şi amănuntele strălucesc şi se îmbogăţesc. Observaţiile pe care le face sunt cu două tăişuri. Întâi, exacte, apoi, surprinzătoare. O citeşti cu plăcere şi cu intensitate, ceea ce e o performanţă pentru un autor atât de tânăr.

Marea problemă a tuturor artiştilor adolescenţi este imprevizibilul vârstei. E o ciudăţenie că cei mai mulţi adolescenţi talentaţi şi productivi abandonează creaţia artistică la maturitate. De aceea, nu pot face nicio predicţie în legătură cu viitorul lor. Îmi plac, îi citesc cu plăcere, aş vrea să mă uimească şi mâine, şi poimâine.

Dar ce pot spune la această oră e că toţi îmi par nişte cireşi într-o livadă de gutui.

Florin Iaru

Ioan Coroamă (n. 30 ianuarie 2001), elev în clasa a XI-a la Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri” din Iași. A luat premiul III la LicArt 17 și a câștigat Concursul Național de poezie „Iustin Panța” 2018. A publicat poeme în revistele *Poesis Internațional*, *Euphorion* și *Steaua*. A citit la Institutul Blecher, ediția 181, și la Nepotu’ lui Thoreau.

Space Trip

Îmi salut jaluzelele, din animaţie în static space.
Cu oglinda la ceafă, razele virtuale străfulgeră camera.
Am permis prea multe Bucureştiului, intrat în stază atmosferică.
Pergola din centru rămâne unicul loc de încălzire neatins.
Fugit din hotel, am repetat rugăciunile slavone pentru o nouă zi.
Uşi culisante la orice colţ de stradă, din care mă privesc fugitiv.
Apoi vă iau la rând pe fiecare, de la copilul în şlapi pân' la gravida în dungi.
Umanitatea-i mai frumoasă văzută prin sticla de la Gucci.
Am restartat tentaţia, pentru a-mi uita originile infatuate.
Oraşul nu-mi permite introspecţie, dar inserez o contemplare la facultăţi şi monumente.
Retrăiesc refluxul tidal în fiecare stradă puternic poluată de maşini.
Picioarele nu simt oboseala mersului pe jos din obişnuinţa verii.
Majorul vostru, îmi cert gândirea-n staţii, cu gluga pe cap şi cărţile-n ghiozdan.
Motorul central îmi transmite oprirea plimbărilor, picioarele devin un tempo decenal.
Majorul vostru, nu mi-am oprit peregrinarea vreo secundă, cu riscul de a mişca pământul.

***

Trenul merge, păpădiile cresc în noapte,
Obiceiul cu muzica-n urechi revine ca un paliativ o dată la câteva ceasuri,
Când colegii dorm pe scaunele tapiţate.
Exult la auzirea track-ului de minimal, telefonul rămas fără baterie, guma
lipită de geam,
Şi-mi amintesc de Teo, cum o lăsam să joace candy crush pe tabletă.
Apoi a crescut, a început să-i placă machiajul, au început să-i placă băieţii
şi perspectivele cu tatăl ei au început să scadă.
Într-o singurătate mobilă pe şine, le desenez oamenilor tipare
comportamentale,
Învăţându-i să-şi iubească fiii şi fiicele cu ardoare multă.
Din micul câmp al siguranţei se vede lumina, care se-ndreaptă progresiv
spre mine
cu razele ei irizate, să-mi consoleze gândul de tată blazat.
Timpul n-am să-l dau înapoi, în vremea copiilor distraţi de Cola şi Netflix,
Iar vibraţia trenului e aici cu mine, deschizându-mi laptopul
pentr-un posibil dialog paternal
după ani de blocaje parentale, petrecuţi în tăcere.

Blocul

Aş vrea ca blocul albastru să rămână
ca-n 2013. La fel de murdar, cu cerşetori
pe acoperiş aruncând în oameni cu mămăligă.
De fiecare dată când treceam pe acolo, să-i iau ţigări soră-mii,
părinţii îşi plimbau copilaşii prin casa scării, voioşie multă.
Iar eu am desenat ceva vreme elefanţi pe pereţii centralei de cartier,
puştimea crezând acum că-i un device atmosferic ce le oferă căldură.
Maşini de spălat, scaune artizanale, tot felul de obiecte banale
aruncau locatarii de la etaj în groapa de gunoi din spatele blocului.
Acolo mi-am construit prieteniile, prin fugi candide la magazinul din colţ.
Băieţii mă salutau extatic de pe maidan, cu fetele nu prea vorbeam.
Însă am fost pregătit de atac oricând, cu candoare-n creştet
şi cu prezervative-n rucsac.
Munci n-aveam de făcut ca acum, de livrat cu maşina prin tot oraşul,
puteam explora liniştit culorile băncilor, înălţimile stâlpilor.
De noua zugrăveală nu-mi pasă, vreau doar
ca blocul să vibreze la fel, nestăvilit de promiscuitatea umană,
protejat de albastrul din el.

Delfinii

Niciodată n-am preţuit delfinii la fel de mult ca acum,
când sunt în conflict cu fiecare om perfid ce mă încearcă.
Unul şi unul, dar nimeni să mă ajute în recuperare,
toţi cu ochii spre mine, să vadă ce fac.
Şi le arăt aceste fiinţe candide, care-şi comunică
diferendele prin sărituri şi îmbrăţişări.
Nu-şi potrivesc glasul împotriva aproapelui, ca noi, oamenii.
Zilnic îi privesc, de pe marginea pontonului,
cum emit jubilări sonore în aer.
Ei nu m-au părăsit în scene terminale, îmi transmiteau poveşti
prin limbajul mareic.
Voinţa-mi de a trăi regenerată datorită perseverenţei lor,
desfătare ascunsă de mreaja localnicilor
şi când îmi zâmbesc aşa fericiţi aş vrea să iau umanitatea
în căuşul palmei, să o arunc în ocean.

Dialog în proză

— Dumnezeule, cât de prost poate să meargă tramvaiul ăsta. Stai liniştit pe scaun şi dintr-o dată te trezeşti cu fruntea lipită de geam.

— Mie-mi spui? Acum câteva zile am urcat cu Fănică din Unirii, într-un 9 care zici că n-avea frâne, era şi aglomerat, babele se isterizau din toate colţurile, fix controlorii mai trebuiau să apară în haosul ăla.

— Ei şi tu de colo, de ce v-aţi mai urcat dacă aţi văzut că era full? Vă presa timpul aşa de tare?

— Trebuia să ajungem până în Pipera să-mi cumpăr un bec pentru bucătărie, în dimineaţa aia tocmai ce se arsese cel vechi, ca după să ne reîntoarcem la muncă.

— Aha. Şi ce-ai făcut de Crăciun? Că de atunci cred că nu ne-am mai văzut.

— Ce să fac. Au venit părinţii la mine, masă mare în familie, am tăiat porcul, fii-mea aia mică şi vară-sa ne-au colindat. A fost frumos, da' a trecut parcă prea repede anul ăsta, îndată-i 1 ianuarie, iar petrecere, iar multă mâncare de făcut, pe nevastă-mea o apucă pandaliile în perioada asta.

— Şi la mine-i la fel, dar trece şi Anul Nou şi o să se calmeze încet-încet lucrurile.

— Ai auzit şi tu de ştirea aia cu Hagi junior şi Viera? Cică ăsta a vrut să-i rupă piciorul intenţionat şi arbitrul n-a vrut să dea nimic şi acum Viitorul a dat un comunicat în care sunt foarte frustraţi pe ce se întâmplă

— Am văzut ceva-ceva aseară pe sport.ro, când am ajuns acasă din tură. Îţi dai seama că sunt frustraţi când vreo etapă sau două nu-l au disponibil pe Hagi şi nu le convine să ştie că n-au asigurate din start victoriile.

— Da, ăştia de la Viitorul vor să meargă la TAS, sunt foarte curios ce o să se întâmple până la urmă.

— Vom afla noi cândva, să ne bucurăm de ce meciuri se mai joacă până atunci.

— Vezi că ăştia 3 care au urcat acum n-au compostat. Scoate-ţi legitimaţia şi du-te în spate, mă duc eu în faţă.

Jurnal

Multă căldură la etajul 2 al MNLR. Cip și Florin ne vorbesc de parcă am fi prietenii lor de-o viață. Cred că au anumite așteptări de la noi, să ajungem niște profesioniști ce vor purta întotdeauna alături de ei conștiința de a fi scriitor. Străzile orașului nu par foarte primitoare, fiecare persoană parcă îți transmite o doză de aroganță sau repudiere. Însă după atelier, odată ajunși în Green Hours, toate ezitările noastre s-au estompat în muzica jazz din boxele pub-ului. Când am ajuns în camera de hotel am tot meditat la cele trei calități necesare unui prozator bun și m-am decis că în viitorul apropiat poate ar trebui să încep și eu un short story în speranța că nu va fi extrem de dezastruos.

Tocmai când voiam să scriu și eu un short story din proprie inițiativă, Florin ne dă un exercițiu anevoios în care poeții și prozatorii schimbă rolurile. Poeții scriu o proză scurtă formată doar din dialog, iar prozatorii un poem format din dialog. La prozatori e mult mai greu, vă spun sincer. Pentru că ei nu stăpânesc limbajul poetic atât de bine. Un astfel de exercițiu presupune ieșirea din matca ta numită automatismul poetic pentru a căuta soluții noi în construirea poemului. Iar aici cred că una din soluții e diferența de perspective, prin existența a două voci ale poemului, de exemplu instanța auctorială și o cameră de luat vederi, iar dialogul celor două entități poate fi prelucrat astfel încât, la prima lectură, cititorul să nu-și dea seama că-i vorba de un dialog poetic.

În fiecare zi am avut parte de mese geniale, localul ăsta Old Kitchen e consecvent în calitatea oferită clienților. Și e și o atmosferă ușor șăgalnică atunci când ne adunăm acolo alături de graficieni.

Am auzit că Cip are două procese în seara asta, sper că are un avocat bun şi se va termina totul cu bine, ca azi să poată fi la atelier la prima oră, scăpat de birocraţii inutile.

Trecând peste partea de lucru a zilei, m-am şi plimbat vreo două ore, seara pe la 7, prin Bucureşti. La prima vedere oraşul te mănâncă, asta-i senzaţia mea. Dar odată ce te pierzi pe străduţele pline de taguri şi bomburi ale unor grafferi precum ERPS, MSER, KERO, CAGE şi mulţi alţii, ajungi să te simţi exact ca-n străduţele lăturalnice din Lisabona, tot la fel de viu colorate.

Cred că voi trece pe aici mai des, nu de trei ori pe an, cum veneam de obicei, ci de 5, să mai am timp de mici pelerinaje stradale fără un program anume. Şi sper din toată inima că fetele de aici sunt mai drăguţe decât şoferii de taxi.

Am fost la Muzeul de pe Creţulescu. Mi s-a părut foarte interesantă arhitectonica lui, cu 2 etaje, o mansardă şi un subsol ce reprezintă diferite perioade literare ce au revoluţionat cultura română.

Pe fiecare perete existau mai multe panouri biografice cu diverşi scriitori, de la Iorga la Cărtărescu. I-am văzut şi portretul lui Florin acolo, ce-i drept un pic mai tânăr, dar nu-i vreo mare diferenţă, staţi liniştiţi, acelaşi băiat şăgalnic şi ingenuu, dar cu mult mai multă experienţă de viaţă decât noi.

Chiar pot spune că dintre toate peregrinările mele prin Bucureşti, asta a fost printre cele mai reuşite, dacă nu chiar cea mai reuşită, atât din punctul de vedere al distracţiei alături de noii amici (tinerii scriitori şi plasticieni), dar şi din punctul de vedere al acumulării de knowledge în domeniul nostru de activitate, atelierele de creaţiile reprezentând un focar de informaţie ce ne-a sedimentat anumite noţiuni de abordare a literaturii. Astfel, putem spune (şi aici îmi permit să vorbesc în numele tuturor) că după această săptămână, care s-a terminat prea brusc, plecăm cu multe experienţe, poveşti, sfaturi sau tehnici câştigate prin exerciţii diverse şi dialog.

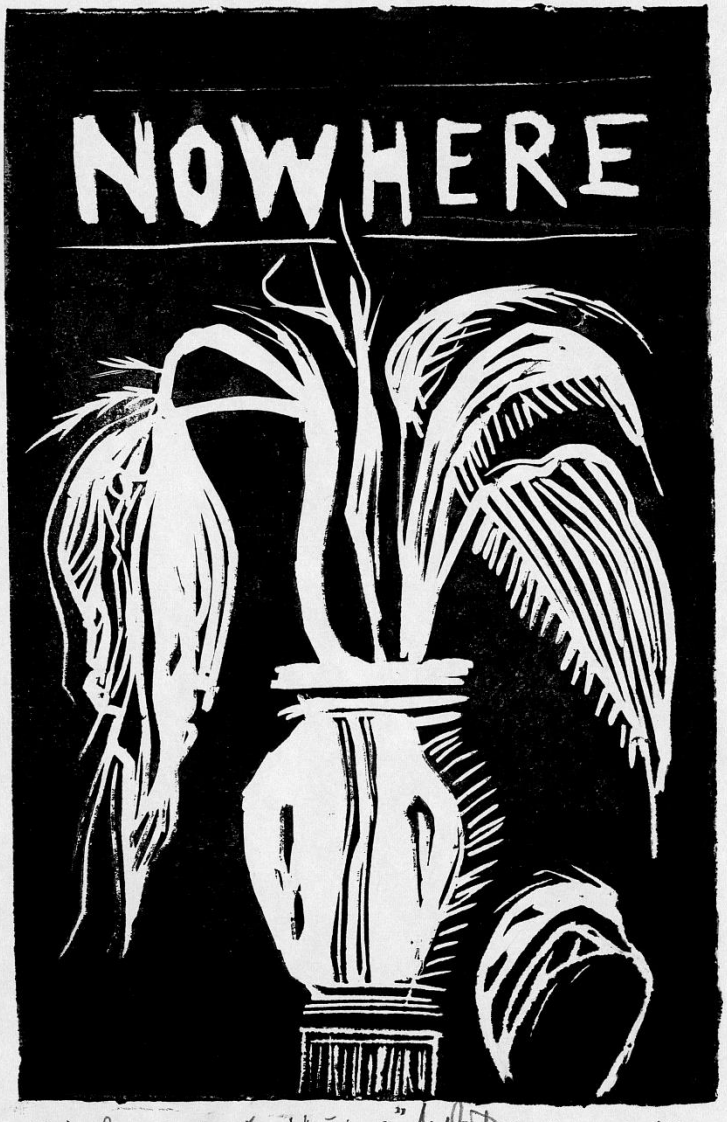

E.A. linogravura „Nicăieri" 2019

Vinoteca

Rădăcină din rădăcină şi oamenii din mintea mea îmi scriu continuu.
Citesc batalioane de mesaje din vârful unui tobogan calcaros,
la munte a venit mireasma crăciunului, bunicii îmi spun că vor să plec
în Dorna la telescaun.
Îmi expun vinoteca în faţa parcării, aşa necăjit cum sunt totuşi le arăt amicilor
o găselniţă
Şi n-o să-l uit vreodată pe Valeriu, cum scotea portofelul pe străzi să dea
10 lei ţigăncuşelor
în timp ce confraţii despicau cinematica-n două.

Văd luminişul din jur prin binoclu şi fetiţa alăptată îngheţând de frig în faţa
balansoarului.
Puţin defazat în perioada invernală, gânduri fugitive îmi ocolesc memoria
şi încerc să pricep
de ce întotdeauna eu sunt catalizatorul acţiunilor în general rele.
Destin implacabil, dar uşor de redat, nu mi-am retras niciodată voinţa de
putere,
am vrut să ajut oamenii, să le dau sinapsă din sinapsa mea, o interdependenţă
fără limite.

Cinstesc un pahar de vin cu natura din micul tobogan mâzgălit, calculând
distanţele.

De aici până la pescăruşii mei e doar un anotimp lumină, stau cocoţaţi în
crâng şi cântă toată ziua.
Nu mi se spune des că-s puternic, dar acum toată obştea se conectează
la inima mea,
aruncând cu gardenii spre mine.

Vlad C. Dragne are 17 ani și este elev la Colegiul Național „Sf. Sava” din București. A scris prima povestire la șase ani, deși încă nu învățase să scrie de mână. La școală, a continuat să scrie pentru diverse concursuri și a obținut câteva premii. În 2017 a participat la cursul de *creative writing* ținut de Florin Iaru și Marius Chivu. Pasionat de filme încă de mic, în 2018 a regizat cinci scurtmetraje cu care a participat la câteva festivaluri. În prezent, scrie articole pentru revistele *Ça va* și *LZR*. A debutat în volumul colectiv *Matrioșka. Nouă prozatori adolescenți*, Editura Tracus Arte, 2018, și a publicat în *Revista de povestiri* și *iocan*.

BUJORII COLCHIDEI

Vlad C. Dragne prezintă
un text marca Vlad C. Dragne
scris de Vlad C. Dragne
după o idee de Vlad C. Dragne

Παιώνιες τοῦ Κολχίος
(Bujorii Colchidei ©
Vlad C. Dragne

— Trei virgulă unu patru unu cinci nouă doi șase cinci trei cinci nouă…

— Așa e, dar nu asta te-am rugat să faci. Vrei cu sau fără brânză?

— Cu brânză.

— Ia de aici și rade-ți singur.

Îmi întinde răzătoarea și brânza de capră care miroase a mucegai. Știu cum miroase mucegaiul pentru că mama ține în cămară un borcan plin cu el. Într-o zi, borcanul m-a strigat pe nume și m-am dus să-l miros.

— Ai grijă să nu-ți razi și din deget.

— Mamă, nu mai am cinci ani.

— Nu? Dar câți ai?

Ridică o sprânceană. Nu-mi place să mă uit la ea când face asta. Prefer să mă uit la mămăliga din farfurie.

— Șapte.

— Ba nu, ai cinci. Nu minţi.

— I-am numărat azi dimineaţă când mă spălam pe dinţi.

— Şi cum ţi-au ieşit şapte? Că ai cinci.

— Ba şapte am. Ce ştii tu?

În loc să-mi răspundă, îmi pune în faţă farfuria, lingura şi furculiţa. Se ridică de la masă, îşi ia un pahar roşu din dulap şi şi-l umple cu apă, deşi ar putea la fel de bine să fie ţuică. Ţuica şi apa seamănă foarte mult, numai că ţuica arde şi înţeapă şi se ţine în sticle de Cola de doi litri. Am învăţat diferenţa acum câteva zile când mi-era foarte sete şi am căutat în cămară.

— Mami, ce-i aia candoare?

Îşi dă ochii peste cap şi oftează. Se gândeşte puţin, apoi rânjeşte. Ridică sprânceana în timp ce rânjeşte. Ei i se pare şmecher, eu cred că e penibil.

— Cum, tu, băiat deştept, nu ştii ce-i aia candoare?

— Nu. Spune-mi tu.

— Candoarea e…

Pleacă din bucătărie fără să-mi spună. Se întoarce cu DEX-ul şi-l trânteşte pe masă. Farfuria sare în sus. Îl deschide la mijloc, apoi aproape de început. Răsfoieşte. Se încruntă la scrisul mic. E mai mioapă decât mine, deşi zice că n-are nimic. Eu port ochelari şi văd să citesc şi ce nu vede ea.

— „Candoare. Curăţenie morală; nevinovăţie.” Mulţumit?

— Nu. Nimeni nu e curat. Şi dacă nimeni nu e nevinovat, de ce avem un cuvânt pentru asta?

— Cine zice că nimeni nu e nevinovat?

— Mântuitorul în Sfânta Evanghelie când a zis „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra”, de ce nu a aruncat nimeni?

Mama se uită la mine şi tace. Mai bea o gură din pahar. Se gândeşte mult şi bine la ce să-mi răspundă.

— S-o luăm exemplu pe bunica ta. În viaţa ei n-a minţit şi n-a păcătuit.

— Tati zice că buni era un vampir care suge bani.

— De aia nu mai locuieşte cu noi.

Lunea, miercurea și vinerea, tati venea cu hainele mirosind a țuică. Respirația nu îi mirosea niciodată, doar hainele. Pe mine nu mă deranja, dar pe mami o enerva la culme și într-o seară l-a fugărit afară din casă cu mopul. El a plecat râzând și nu s-a mai întors. Au mai mirosit pereții a țuică câteva zile, dar mami a dat cu parfum oriental și mirosul s-a dus. Dar să fiu sincer, decât parfumul oriental, mai mult îmi plăcea mirosul de țuică.

Mami dă drumul la radio. Cântă „Viva la vida", de la Coldplay. E pe locul 3 în topul pieselor mele preferate, după „Suzanne" a lui Leonard Cohen și „Wish you were here" de la Pink Floyd. Piesa îmi place pentru că mă identific la nivel spiritual cu regele care și-a construit palatul pe păcate și ignoranță și i-a întors spatele Domnului și devine iluminat cu privire la propria mortalitate și se resemnează cu greșelile comise.

— Ce ai mai făcut pe la școală?

— Liniuțe și bastonașe. Am făcut adunarea până la 20.

— Bravo. Și ai multe teme?

— Daaa. Multe. Mami, mi le faci tu?

— Vede dacă are mama timp. Plătești bine?

Dau din cap că da. Se apleacă și o pup pe obraz. Îi place să ceară pupici la schimb pentru favoruri. Mai ales de când n-o mai pupă nimeni. Nu îmi place să o pup, de obicei o fac din necesitate. Ca de exemplu seara, când îmi citește basme înainte de culcare. Preferatul meu e unul despre un flăcău care coboară într-o peșteră să omoare un șarpe.

— De ce zici că buni e un exemplu de candoare? Că nu m-ai convins.

— Vrei să-ți povestesc?

Nu vreau să o mint, așa că tac. Oricum n-am de ales. Se uită fix la mine acum și n-am unde să fug. Decât pe ușă, geam, scurgere și aerisire. Dar nu fug ca să nu-i rănesc sentimentele.

— Bunica ta a crescut într-o familie foarte săracă. Avea șase surori mai mari. De aia ai tu atâția verișori.

— Treiștrei.

— I-ai numărat şi pe ei azi dimineaţă?

— Poate.

Mami zice că-s deştept că ştiu să număr până la o mie şi că vorbesc latină şi greacă veche. Eu sunt destul de sigur că e o moştenire de familie. Şi mami înmulţeşte în cap numere de cinci cifre. O ajută la serviciu. Are şi o voinţă puternică. Pe ea până şi paharele o ascultă. Alaltăieri am auzit-o cum a ţipat la ele să se spele singure, apoi a venit şi s-a trântit în pat şi a adormit şi dimineaţa erau toate curate.

— Bunica ta a avut un singur vis toată viaţa, să apară într-un film de la Hollywood. Ca să strângă bani, a lucrat de la 13 ani în măcelării, cofetării şi fabrici de cherestea. Mai ales în fabrici de cherestea. La 16 ani s-a îndrăgostit de un student de la Regie care a băgat-o în câteva filme de-ale lui. Nenorocitul.

Se opreşte şi se uită pe geam. Fir-ar să fie.

— Ei, poate eşti totuşi prea mic pentru poveste.

— Mami, spune, că te bat!

— Mă baţi?

— Pe cuvânt că te bat dacă nu-mi spui.

— Bine, bine. Îţi zic, dar nu povesteşti mai departe, OK?

— Jur pe degetul mic de la picior.

— Filmele în care juca mama mea au devenit tot mai… experimentale. Săraca îl iubea de nu mai putea şi chiar l-a crezut că o va face faimoasă. A pus-o să danseze, să se dezbrace, să... dar mai bine nu zic.

— Spune!

Lovesc cu pumnul în masă. Farfuria cu mămăligă şi furculiţa sar în sus, până la tavan. Cuţitul nu se ridică. Farfuria sărută tavanul şi lasă o dâră groasă de mămăligă în urma ei. Furculiţa se înfige în bucata de mămăligă şi nu mai cade. Mami se urcă pe un scaun şi smulge furculiţa cu forţa. Se aşază la loc şi îmi pune furculiţa în faţă.

— A pus-o să facă trotuarul.

— Şi ce-i rău în asta?

Deodată, se face roșie la față.

— Cum îndrăznești?

— Păi dacă oricum făcea cherestea, de ce să nu facă și trotuare?

— Ah. Lasă. Nu știi expresia.

— Nu.

— Mai bine.

Poate că roșeața e de la țuică. N-am mai văzut-o așa roșie de când i-am zis că surioara mea vrea un nume, chiar dacă n-a botezat-o. Atunci mi-a trântit ușa și mi-a zis să mă culc. Dar ea nu știa că surioara apare mai des când dorm decât când sunt treaz. De fapt, mami se înroșește de fiecare dată când o menționez și schimbă imediat subiectul. Tati mi-a povestit într-o seară, după ce băuse destul de mult, că eu chiar am avut o surioară. Apoi tati a făcut o prostie și surioara a trebuit să plătească. De ce ea și nu el, n-a știut să răspundă. Mi se pare o prostie.

— Buni mi-a zis că era regina vrăjitoarelor. Așa e?

— Vlad, bunica ta era bolnavă.

— Cum așa?

Știam de boala bunicii, mi-a povestit chiar ea după ce a murit. Mi-a zis că sunt singurul care poate rupe blestemul familiei, dar am uitat despre ce blestem era vorba. I-am povestit lui mami și ea a zis că am visat. Avea dreptate, dar asta nu înseamnă că nu aveam și eu.

— Bunica ta începuse să vorbească cu borcanele. La bătrânețe, mintea nu mai merge la fel de bine. Oamenii se strică și ei, la fel ca obiectele. Te rog nu te scobi în nas când povestesc. Bunica ta a dus o luptă grea. Știa că tratamentul era scump, așa că nu ne-a zis de boală. Într-o seară, am prins-o că spăla farfurii și dimineața următoare era sigură că s-au spălat singure. Apoi a început să delireze și să mă sune la unu noaptea să îmi povestească filme pe care le-a văzut când era mică și ce înțelesuri ascunse aveau. Am internat-o, dar ea refuza tratamentul. Ca să nu plătim mai mult, după o săptămână a plecat și nu

s-a mai întors. Hai, nu te şterge pe faţa de masă. Ea voia ca din asigurarea ei de sănătate să ne luăm o casă, dar taică-tu a dat toţi banii pe ţuică. Tu să nu ajungi ca el.

Mami se uită la mine şi eu mă uit cum bate soarele în mămăligă. Oftează şi dă drumul la robinet. În loc să curgă, ţiuie. Îi dă un pumn şi robinetul îşi dă drumul. Acum că ştiu câţi bani a dat tati pe băutură, sunt sigur că din robinet curge ţuică. Acum toată bucătăria miroase a ţuică. Chiar şi mămăliga miroase a ţuică. Totuşi nimic nu poate mirosi mai tare a ţuică decât tati, în noaptea în care l-a dat mami afară din casă, deşi eu ştiu că el voia să plece de multă vreme. A urlat la ea că e nebună şi că şi eu sunt nebun şi că trebuie să mă trateze şi să nu mă mai lase să scriu şi să desenez, că din cauza asta sunt cum sunt şi că singura scăpare e să mă ducă la spitalul de nebuni. Mami zice că e vina lui pentru toate relele din lume şi că e foarte bine că a plecat. Eu nu ştiu ce să cred.

— Vlad, mă iubeşti?

— Da, mami.

Am minţit-o ca să n-o rănesc. Nu o mai iubesc de când mi-a luat şevaletul şi caietele cu compuneri. Pe alea le iubeam. Şi pe Alexandra o iubeam, colega mea de grădiniţă care îmi împrumuta markerele ei şi piesele Lego şi care a stat o zi întreagă la colţ, pedepsită pentru că s-a luat la bătaie cu un copil mai mare care voia să mă bată. Seara, când au venit părinţii, am luat-o de mână, am dus-o la ei şi le-am zis „ea e Alexandra şi e nevasta mea". Nu m-au lăsat să o iau acasă cu mine. Am plâns după ea câteva zile, până a venit vacanţa de vară. Mami n-a vrut să mă lase să ies cu ea, zicea că părinţii ei sunt de soi rău. Când am început anul următor, Alexandra n-a mai vorbit cu mine. Cum zic grecii: Μάτια που δε βλέπονται, γρήγορα λησμονιούνται. [1]

Mami se apleacă şi îmi ia faţa între palme. Are mâinile reci şi mi se face pielea de găină.

[1] ochii care nu se văd se uită

— Vlăduț, mami trece printr-o perioadă grea și are nevoie de toată iubirea ta. Ai înțeles?

— N-am ce iubire să-ți dau.

Acum dă ea cu pumnul în masă și farfuria, furculița, brânza, chiar și cuțitul încep să danseze. Dansează și paharul și țuica din el face piruete. Mami îl dă pe tot pe gât și îl aruncă în chiuvetă, unde se sparge. Se ridică de la masă și văd că în spatele ei, pe perete, scrie mami, nu ne ucide. Îi arăt cu degetul.

— Mami, uite ce a scris surioara pe perete.

Mama se întoarce și se încruntă. Nu vede literele mari, deși sunt fix în fața ei. Se uită și mai de aproape, dar degeaba. Se uită când la mine, când la perete. Ridică din umeri. Deodată face ochii mari și văd că îi sclipesc pupilele. Țopăie până în sufragerie. Aud cum deschide dulapul și își scoate hainele. Mă ridic de la masă să văd ce face. Ea se întoarce doar în sutien.

— Vlăduț, mi-a venit o idee. Îmbracă-te și tu și hai să te scot undeva. O să-ți placă.

— Dar n-am terminat mămăliga.

Ia mămăliga și o aruncă în chiuvetă, unde și ea se sparge. Îmi vine să-i zic cât o urăsc. Merg în dormitor, îmi pun un tricou și niște blugi și o aștept pe hol. Mă încalț cu adidașii care nu mai sunt la fel de albaștri ca atunci când i-am luat, acum sunt bleu spre gri cu pete bej. Mami iese cu o rochie roșie de seară, machiată ca o maimuță pe tocuri. Nu se mai oprește din zâmbit și mă enervează de nu mai pot. N-a mai zâmbit atât de când l-a dat afară pe tata. I-aș da un pumn dacă n-ar fi așa înaltă sau dacă nu mi-ar fi mamă. Sper să mergem cât mai mult pe jos ca să pot să stau cât mai departe de ea. Dacă se uită lumea la mine le zic că nu o știu. Poate reușesc să stau destul de departe să nu îi miros nici parfumul, dar nu cred că pot. Ar trebui să fim în orașe diferite ca să meargă. Dacă îmi dă drumul la mână vreo secundă, fug. Dacă se ține după mine, mă agăț de cea mai apropiată femeie și îi zic că aia nu e mama și că vrea să mă fure. Apoi fug mai departe, până găsesc un loc să mă ascund.

În faţa blocului ne aşteaptă un taxi, lua-l-ar naiba. În interior pute a tutun şi taximetristul gras îşi mai aprinde o ţigară cu noi în maşină. Măcar acoperă mirosul mamei.

— Unde vă duc?

KATABASIS

κατάβασις

O să coboare din nou în peșteră. De data asta nu va ezita. O să găsească șarpele și o să îl ucidă cu o singură lovitură. Sângele cu sânge se plătește.

Își netezește cămașa albă. Are în buzunarul de la piept fotografia ei. Imaginea și eșarfa sunt tot ce i-au rămas de la ea. Verifică pumnalul ascuns în gheată. Aruncă o ultimă privire înapoi. Soarele apune roșu dincolo de munți. Din satul din vale răsună muzică lăutărească. L-au invitat să cânte la nuntă, dar a refuzat. N-a fost nevoie să le explice de ce.

Acasă, mama lui îl așteaptă să ia cina. I-a gătit tocană de miel la ceaun. O și vede turnând mâncarea fierbinte din polonic. Aburul înălțându-se încet, odată cu mireasma. Cele trei maimuțe de bronz de pe masă. Au mâinile pe ochi, pe gură, pe urechi. Îi plac mai mult decât bibelourile din vitrină. După cină, tovarășii de pahar îl așteaptă în birt. Îl vor bate pe spate, îi vor pune chitara în brațe. Îl vor aplauda și el va începe să cânte. Vor bea și vor uita de toate. Dimineața, tatăl îi va spune să-și ia liber. Să se odihnească o vreme. Nici să nu calce în prăvălie. Dar el nu se duce azi la cină. Își face cruce și întoarce spatele satului. Pășește înainte, în întuneric și în frig.

Mirosul de sulf îi e deja familiar. Nici țiuitul strident nu îl mai supără. Lumina tot scade în urma lui. Înaintează prin beznă. Simte că pereții se îngustează. O briză răzleață îi răvășește părul. Briza devine vânt și se întețește. Flăcăul strânge din dinți și merge înainte.

Ultimele zile n-a avut somn. A hoinărit pe uliţe până a cântat cocoşul. Nu era chip să doarmă în casă. Până şi aşternuturile păstraseră mirosul ei. Numai că şi uliţa mirosea tot ca ea. Noaptea trecută, paşii l-au purtat afară din sat. A urmat o potecă bătătorită şi s-a oprit într-o pajişte. În mijlocul pajiştei domnea salcâmul lor. Flăcăul şi-a lipit urechea de scoarţa copacului. Îi putea auzi vocea fetei. Salcâmul îşi amintea romanţele pe care el i le cântase. Mai ştia şi promisiunile pe care şi le făcuseră. Ei le uitaseră între timp.

Din întuneric, ceva se avântă spre el. Două seturi de gheare i se înfig în piciorul drept. Se smuceşte şi scapă. Scoate pumnalul din gheată. Înjunghie întunericul până loveşte în carne. Se luptă cu un câine mai mare şi mai greu decât o capră. Mârâind, câinele sare şi îl muşcă de braţ. Flăcăul cade pe spate. Câinele încearcă să-i sfâşie pieptul. Flăcăul îşi încrucişază braţele. Îndreaptă lama în sus. Bestia se înfige în pumnal. Schelălăie şi se ridică. Nu are nicio rană. Sare la gâtul flăcăului, care se chinuie să îl ţină departe.

„Azor, stai! Şezi! Nu-i frumos!"

Câinele se opreşte şi se aşază cu botul pe labe. Un bătrân cărunt se pune pe vine lângă el. Mângâie câinele între urechi şi se întoarce spre flăcău. „Iartă-l. Se bucură să vadă alţi oameni." Poartă un palton negru şi pantofi de lac. Seamănă cu un cioclu vesel. Îl înconjoară o aură de lumină şi miros de alcool. Îi întinde flăcăului o mână şi îl ajută să se ridice. Băiatul îşi scutură pantalonii. Se uită în buzunarul de la piept. Poza ei e sfâşiată. Bătrânul îi pune mâna pe creştet. Rănile i se închid imediat. Se uită nedumerit la el. „Nu ţi-a ajuns prima dată? Mai vrei să încerci, văd. În regulă. Te conduc eu până la şarpe."

O ia înainte. Din palton scoate o ţigară şi o brichetă. Aprinde ţigara şi începe să fumeze. Flăcăul îşi face cruce. „Nu te speria. Gazele periculoase încep mai încolo. Vrei şi tu una?"

Ţiuitul scade. În locul lui, vântul vuieşte ca printre morminte. I se alătură un susur care creşte. Ajung la un râu. Apa ca vinul negru se unduieşte domol. Valurile răspândesc o lumină slabă. În faţa lor pluteşte o barcă. Bătrânul aruncă ţigara şi o striveşte sub pantof. Se urcă în barcă fără ezitare. Barca nu

se clintește. Flăcăul ezită. Pune un picior în barcă. Barca se înclină spre el. Bătrânul îl trage și barca se clatină puternic. Apa se învolburează, apoi totul se liniștește.

„Aruncă pumnalul. Nu poți să treci cu el." Flăcăul îl ascultă. Pumnalul lovește apa cu un plescăit. Se dizolvă într-o baltă de sânge care se împrăștie. Barca pornește domol. „De obicei lumea vorbește pe drumul ăsta." Flăcăul tace. Privește valurile și ascultă râul. Bătrânul bagă mâna în palton. Scoate un glob de sticlă lipit de o bucată de lemn. În glob e un sătuc mic, de plastic. Are o biserică, uliţe și un salcâm. Seamănă cu satul flăcăului. Pe fundul globului e zăpadă. Bătrânul întoarce globul și îl scutură. Îl răstoarnă iar și în sătuc ninge. Flăcăul îl privește, fermecat. Bătrânul pune globul înapoi. Flăcăul întoarce privirea. Sub apă, zărește vârfurile unor blocuri de ciment. Blocurile sunt uriașe și au multe ferestre. Dintre blocuri iese o stradă largă. E asfaltată, ca drumul care iese din sat. Nici acel drum nu are capăt. Mai departe, ruinele unei construcţii și mai mari. Seamănă cu un Colosseum oval care avusese acoperiș. Flăcăul știa Colosseumul dintr-o carte cu poze. Îi place să citească, dar au puține cărți în sat. „Cu mult înainte să te naști, aici au trăit oameni. Am trăit și eu cu ei o vreme. Aveau tot ce își doreau. Orice informaţie la degetul mic. Comunicare la distanță. Mâncare preparată în cinci minute. Au făcut tot ce au vrut. Și-au construit teatre, stadioane, zgârie-nori. Chiar și o scară până la cer. Au ajuns pe cele mai înalte culmi. Au ajuns chiar și pe Lună. Și tot au fost triști. Tot au găsit motive să fie nemulţumiți. Au continuat să se plângă, să se certe, să se omoare. Odată a plouat trei zile și trei nopți. N-a supraviețuit niciunul. Uite ce au lăsat în urmă."

Capătul unei scări iese din apă. Are trepte metalice și ascuțite. Flăcăul întinde mâna, dar nu ajunge la ea. Mai încolo, vede vârful unei turle de biserică. Aude clopotul bătând înăbuşit. „Nu te apleca. Aproape am ajuns."

Barca se oprește și cei doi coboară. Bătrânul îl bate pe umăr. „Nu uita de eșarfă și de cele trei maimuțe. Pumnalul nu-ți va fi de ajuns. Îți va trebui o sabie. O vei recunoaște la momentul potrivit. Trebuie să treci prin asta singur. Te aștept aici. Succes."

Pe măsură ce înaintează, i se face tot mai cald. Sudoarea i se scurge pe frunte. Îi colorează petele de sânge uscat de pe cămaşă. Îi curge pe picioare şi îi bălteşte în ghete. Aude chemările unor voci mieroase de femei. Din întuneric apar şi îl înconjoară. Sunt tinere, cu trupuri mlădioase şi piele fină. Ochii le sclipesc provocator. Se apropie de el din toate părţile. Îl îndeamnă să le atingă. Flăcăul scoate eşarfa. Îşi înfăşoară mâinile în ea şi merge înainte. Femeile îl apucă de cămaşă şi îl trag spre ele. El se smuceşte şi fuge. O mână îl trage de gleznă şi se împiedică. Cade cu faţa în jos. Rămăşiţele fotografiei îi sar din buzunar. Se întinde să le ia. Nu ajunge. Se târăşte. Femeile îl ajung din urmă. Ajunge la fâşiile fotografiei. Le ia în pumn şi le aruncă în spate. Femeile văd şi înţeleg. Se retrag şi flăcăul continuă să înainteze.

În faţa lui, pe o masă se întinde un ospăţ împărătesc. Fripturi, sarmale, platouri cu fructe. Peşti uriaşi, pâine caldă. Ciocolate şi vinuri de toate felurile şi culorile. Flăcăul îşi dezleagă mâinile şi se leagă la ochi. Mirosurile puternice îl ademenesc. Gura uscată i se umezeşte. Se linge pe buze. Se străduieşte să meargă pe lângă masă. Aude o chemare, un geamăt stins. Se îndreaptă în direcţia sunetului. Chemarea se aude tot mai desluşit. Îl strigă pe nume. Se împiedică de scaune, scânduri, mobilier. Dărâmă cupe şi farfurii care cad zăngănind. Se opreşte până încetează zăngănitul şi bâjbâie după geamăt. Îl stigă pe nume. Ajunge în faţa unui morman care se prăbuşeşte peste el. Geamătul se transformă în urlet. Pipăie în jur şi se agaţă de ceva fierbinte. Trasează conturul cu mâna. E un mâner de sabie. Îl trage spre el şi urletul încetează.

Se târăşte de sub morman cu sabia după el. Se dezleagă la ochi. În faţă are o uşă albă. În jurul ei, nimic. Lipeşte urechea de uşă şi aude un sâsâit. În sfârşit, momentul a sosit.

Îşi aminteşte de fotografie. Mâna îi tremură şi scapă sabia. Se plimbă în cercuri în faţa uşii. Încearcă să se întoarcă pe unde a venit. Mormanul de sub care s-a târât a dispărut. Flăcăul nu mai ştie drumul înapoi.

Ia eșarfa și o strânge în brațe. Își dă seama că miroase a salcâm. Acum e înapoi în pajiștea unde a vrăjit-o cu romanțe bătrânești, ea îi stă pe piept și se joacă cu părul în timp ce el dă din chitară, amândoi ușor amețiți de mireasma salcâmului înflorit și de vinul pe care l-au băut înainte să vină, ea ca să se distreze și el ca să se îmbărbăteze, numai că au băut prea mult și au venit amândoi pe câte două cărări, de s-au și mirat mai apoi că au nimerit drumul, însă lui vinul nu i-a amorțit și măiestria de artist, ba chiar i-a întărit-o, astfel că doinele i-au ieșit mai bine ca niciodată și după ce a terminat, ea l-a aplaudat și l-a sărutat pe gură, neștiind că era prima fată care făcea asta și atunci el a roșit și ea s-a amuzat, așa că l-a mai sărutat o dată și lui i s-a părut cea mai plăcută senzație din lume, atât de plăcută că a lăsat capul pe spate și a închis ochii și tot ce auzea erau chicotelile ei ascuțite și delicate care l-au adormit, doar pentru ca după câteva clipe tot ea să-l trezească cu o palmă care-i reproșa că nu o ascultă, iar când a deschis ochii florile de salcâm de deasupra lui i-au părut fulgi de nea și i-a trecut prin gând să o ducă, când o avea timp, sus pe munte, să îi arate zăpada pe care ea nu o văzuse niciodată pentru că la ei în sat nu ningea, ceea ce a și făcut câteva luni mai târziu, timp în care dragostea lor a crescut și el a strâns suficienți bani cât să-și permită un inel pe care l-a ținut ascuns tot urcușul pentru că plănuia să îl scoată când ajungeau în vârf, unde el urma să lase un genunchi în pământ și să o întrebe dacă voia să-i fie muză pentru tot restul vieții, căci el asta își dorea și simțea că și ea își dorea același lucru, doar că atunci când au urcat nu și-au luat suficiente cojoace, iar cântecele de haiducie nu îi încălzeau suficient, așa că pe la jumătatea drumului el i-a dat din cojoacele lui, dar ei tot îi era frig și voia să se întoarcă, numai că el insista să urce, chiar dacă nu își mai simțea degetele, și s-au tot certat cât s-au silit să urce, însă totul a meritat pentru că nici cel mai frumos răsărit nu se putea compara cu felul în care i s-a luminat fața când a văzut primul petic de nea albă neatinsă și cum a tresărit când și-a băgat nerăbdătoare mâna în zăpadă și a descoperit cât de rece era, atât de rece că i-a părut fierbinte ca oalele pe care le punea mama ei pe foc și care o fascinau atât de

mult în curiozitatea ei de copilă că nu rezista tentaţiei şi le atingea de fiecare dată, iar cum răceala zăpezii a purtat-o înapoi în singura vârstă de care îi era dor, s-a îndrăgostit şi mai mult de el, astfel că i-a pierit tot cheful de jucat în zăpadă şi i s-a dus gândul la alt fel de joacă, care nu mergea pe frigul acela, aşa că l-a luat de mână pe flăcău, care în ochii ei era singurul om vrednic de fecioria ei, şi l-a invitat la ea acasă, că avea ambii părinţi plecaţi în târg, dar el nu i-a înţeles fierbinţeala şi a tras de ea să urce în continuare, măcar să vadă vârful şi apoi să se întoarcă, iar ea refuza cu orice chip să mai urce un pas, aşa că el s-a înfuriat şi a făcut-o încăpăţânată, ea l-a făcut bădăran, au continuat să arunce cu ocări unul în altul, ea i-a zis că nu mai suporta încă o zi cu el şi că-şi dorea să fi fost moartă, el a vrut să-i zică „şi eu îmi doresc să fi fost mort", dar a zis „să fi fost moartă", ea a început să plângă şi când el, încercând să îşi ceară scuze, i-a pus mâna pe braţ, ea a ţipat şi l-a îmbrâncit şi i-a aruncat la picioare eşarfa pe care el i-o dăruise de ziua ei şi i-a zis să piară de pe faţa Pământului, că i-a făcut numai zile fripte, doar că până să apuce el să-i spună că deja îi părea rău şi că voia să îi ceară iertare, ea a şi fugit printre copaci, aşa că el a fugit după ea şi a găsit-o întinsă pe zăpadă, vânătă şi îngheţată, într-o baltă de sânge care se tot lărgea, cu un şarpe uriaş târându-se în jurul ei, mândru de prada sa, acelaşi şarpe pe care acum îl vede prin cadrul uşii care s-a deschis ca prin minune, acelaşi şarpe care, din câte se zvoneşte prin sat, dă târcoale noaptea şi mănâncă vacile şi oile sătenilor nevinovaţi, acelaşi şarpe blestemat care îndrăzneşte să doarmă liniştit chiar în faţa lui, pe un pat de flori de salcâm parfumate.

Flăcăul ridică sabia de pe jos. Păşeşte tiptil, să nu scoale lighioana. Ţine eşarfa în stânga şi sabia în dreapta. Îi ţiuie urechile şi capul îi vâjâie. Ajunge în dreptul şarpelui. Îl aude cum respiră. Ridică sabia. Şarpele se scoală şi se întoarce spre el. Îi spune cu vocea ei „te iubesc". Flăcăului îi tremură mâinile. Sabia îi alunecă din strânsoarea transpirată.

Retează capul şarpelui dintr-o mişcare. Se lasă liniştea. Ameţeala nu i-a trecut. Acum îi e şi greaţă. Aruncă sabia şi se întoarce pe unde a intrat.

Iese pe malul râului. Lângă uşă îl aşteaptă bătrânul. Are o figură solemnă. Din palton scoate un şarpe, aidoma celui tocmai ucis. Îl azvârle prin uşa deschisă, apoi o închide. Flăcăul sare şi îl ia la pumni. Bătrânul îl înhaţă de gât şi îl îndepărtează. Toate puterile îl părăsesc.

„O să mai vină şi alţii după tine. Toţi sunteţi la fel, fir-ar să fie. Credeai că omorând şarpele o vei readuce pe ea la viaţă? Crezi că eşti primul care coboară aici? Întreabă-ţi părinţii, întreabă sătenii. Toţi au ucis câte un şarpe la vremea lor."

Flăcăul pleacă privirea în pământ. Bătrânul scoate o pleoscă şi i-o întinde. „Haide. Am fost cam dur cu tine." Flăcăul se uită la pleoscă, apoi la bătrân. Trage o duşcă zdravănă. Cea mai fină ţuică din câte a băut vreodată. Îi unge gâtlejul fără să-l înţepe. Îl încălzeşte din creştet până în tălpi. Puterile îi revin. Bătrânul îl priveşte încurajator. Amândoi se suie în barcă. „Hai, ştii ce ai de făcut."

Flăcăul se uită când la el, când la eşarfă. Inspiră adânc şi aruncă eşarfa în apă. Deodată, toată peştera se luminează. Pe tavan se văd perechi de lilieci. Pe pereţi, picturi rupestre fosforescente. Apa devine limpede şi cristalină. Lumea de dedesubt prinde viaţă. Barca porneşte fără să tulbure apa. Sub ea mişună oameni veseli. Toţi au bucăţi de metal ca a bătrânului. Flăcăul se apleacă să privească. Se minunează de o roată uriaşă cu multe spiţe. De spiţe atârnă căsuţe cu oameni. Roata se învârte şi oamenii chiuie. În cealaltă parte, vede o clădire de sticlă. Se întreabă cum stă în picioare şi de ce nu se sparge. Mai departe, arena nu mai e o ruină. E plină de oameni care urmăresc bărbaţi alergând în cerc.

„Uneori regret că le-am trimis ploaia. Păcat că n-au ştiut să se bucure de viaţă. Păcat că n-au ştiut că amintirile sunt daruri. Da, de amintiri trebuie să te bucuri. Preţuieşte-le, nu încerca să le schimbi. Nu vei reuşi. Uită-te la ei, cât au încercat. Nu s-au ales decât cu dezamăgiri."

Ajung pe malul celălalt şi coboară din barcă. Drumul spre intrare se conturează clar. La capăt, o luminiţă slabă se face tot mai mare. Trec pe lângă

câine, care doarme cu botul pe labe. Bătrânul scoate din palton un copan de pui. Îl pune în faţa câinelui. Câinele se trezeşte şi se pune să-l mănânce.

„Du-te acasă. Nu încerca să fii Făt-Frumos. E destul eroism în a exista pur şi simplu. Ai tot ce îţi trebuie în satul tău. Părinţii te iubesc. Prietenii te iubesc. Ea te iubea mai mult decât orice."

Cei doi ajung în faţa intrării. Bătrânul se opreşte în prag. „Dacă îţi arde să mai stăm la poveşti, ştii unde mă găseşti." Îl bate pe umăr şi îi face cu ochiul. Flăcăul înclină capul şi zâmbeşte timid. Se întoarce şi iese din peşteră.

Afară, soarele abia răsare. Flăcăul nu are nevoie să se obişnuiască cu lumina. Cerul e acoperit de nori albi. Începe să ningă cu fulgi mărunţi. I se opresc în păr, pe nas, pe umeri şi pe haine. Îi mângâie cicatricile şi zgârieturile. Întinde mâna şi prinde unul în pumn. Când deschide pumnul, fulgul a dispărut. E prima lui ninsoare. Priveşte zăpada cum se topeşte pe pământul cald. Va fi o iarnă blândă.

Ostenit, flăcăul se sprijină de o stâncă. În sat, copiii ies să bată mingea pe uliţă. Descoperă zăpada şi fug să-şi cheme părinţii. Tinerii rămân muţi în faţa ninsorii. Vârstnicii le zâmbesc cunoscător. Încep poveştile din vremuri de mult apuse. Poveşti despre troiene de nămeţi şi inundaţii. Poveşti despre turnurile de metal din spatele munţilor. Poveşti cu ruine şi eroi şi şerpi şi balauri. Copiii ascultă înmărmuriţi, cu ochii cât cepele.

Flăcăul numără casele din vale. Toate au acum acoperişurile albe. Are înainte un drum lung, dar asta nu îl deranjează. Îi va da timp să-şi amintească. Se va gândi la toate fetele din sat. Multe sunt apropiate de vârsta lui. Mai toate sunt frumoase şi îl plac. Va avea de unde alege. Îşi face o ultimă cruce şi porneşte spre sat.

Bătrânul îl priveşte cum se îndepărtează. Oftează şi scoate din palton fotografia ruptă şi refăcută a unei fete. O priveşte. Regretă. Mototoleşte fotografia şi o aruncă pe jos. N-au meritat a doua şansă. A treia oară nu va mai încerca. Ia o gură de tărie şi se întoarce în peşteră. În urma lui, luminile se sting.

ASCENSIUNE

Soarele roșu apunea dincolo de munții gri când bărbatul în alb a terminat ritualul. S-a închinat și a așteptat. A privit o vreme pârâul albastru care se unduia până în vale, pârâu al cărui izvor îl lăsase de mult în urmă. Încă îi auzea susurul și își amintea răcoarea apei cu care se spălase pe față dimineața. În iarba verde din jur mișunau gângânii maronii. O furnică i s-a urcat pe picior. El s-a scuturat, dar furnica nu s-a desprins. Simțea o mâncărime, o rană care s-a transformat în arsură. Furnicii i s-a alăturat încă una, apoi tot mai multe. Au urcat încet și i-au acoperit picioarele, brâul, pieptul, mâinile, gâtul și fața, până nu a mai rămas nicio urmă de alb sub pătura de furnici negre.

Cei trei au plecat de dimineață. Și-au croit drum printr-un câmp de iarbă deasă, înaltă până la brâu și acoperită cu primii stropi de rouă ai anului. În iarbă se ascundeau și petice de zăpadă aproape topită, pe care nimeni nu le anunțase, pentru că iarna tocmai se sfârșise. Domnul Ș. venise cel mai bine pregătit, încălțat cu bocanci de munte și pantaloni de safari. Purta de asemenea o cămașă în carorui peste care, când îi era frig, punea un halat alb. Avea trei schimburi de haine în ghiozdanul imens pe care îl căra. Din când în când, scotea și binoclul, pretinzând că estimează distanța rămasă până la munte, dar toți știau că făcea asta doar ca să se fălească. Domnul R. se gândise că hainele cele mai potrivite pentru destinația spre care se îndreptau erau cele albe, așa că se îmbrăcase în alb din cap până în picioare. Pălărie albă, cămașă albă, pantaloni albi și adidași albi. De cum călcase în prima baltă de noroi, începuse să-și regrete alegerea. El avea doar o borsetă, și ea albă, în care ținea

tot ce considerase necesar. Tânărul domn A., pe de altă parte, venise fluierând şi cu mâinile în buzunar. Pletos, nebărbierit, nepieptănat, cu blugii rupţi, tricoul negru cu coperta albumului „…And Justice for All" şi mirosul puternic i-au făcut pe ceilalţi doi să creadă că nu se schimbase de haine şi nici nu se spălase de trei zile. Domnul A. nu a încercat să confirme sau să nege aceste zvonuri. Tot drumul, a mers fluierând încontinuu, fără să repete vreo melodie.

La poalele muntelui se întindea o livadă de meri. Domnul Ş. a scos telefonul şi a făcut câteva poze, iar domnul A. i-a cerut o foaie şi un pix şi a început să deseneze. Domnul R. a intrat ultimul în livadă, după ce s-a închinat de trei ori. Se uita mai mult înapoi decât înainte şi ceilalţi doi i-au reproşat asta. Domnul Ş. s-a întins să culeagă un măr de pe o creangă şi un şarpe s-a ivit sâsâind dintre frunze. Domnul Ş. a retras mâna şi din frunziş au răsărit încă doi şerpi. Fiecare copac era plin de mere şi aproape la fel de plin de şerpi, toţi arătând la fel. La sfatul domnului R., ceilalţi doi au abandonat studiul merelor şi au înaintat prudent. Livada mirosea tot mai puternic, parfumul înţepător din aer fiind o combinaţie între mere proaspete, iarbă proaspăt tunsă şi pământ după ploaie. Sâsâitul unison al şerpilor se împletea cu cântece de păsări matinale, piţigăiate, acompaniate din când în când de câte o mierlă guturală.

La marginea livezii, unde începea urcuşul mai abrupt, curgea un râu. Cum a văzut apa, domnul A. s-a dezbrăcat şi a sărit în ea, să se bălăcească. Domnul Ş. a scos un termometru şi a măsurat temperatura apei, apoi a băgat mâna şi a luat puţină în căuşul palmei. A gustat-o cu vârful limbii, a chibzuit o vreme şi s-a dezbrăcat şi el. Domnul R. a preferat doar să se descalţe. S-a spălat pe faţă, apoi i-a spălat pe ceilalţi doi pe spate şi pe cap. Apa rece a scos imediat toată mizeria din ei, dar nu l-a făcut pe domnul A. să miroasă mai bine. După baie, s-au îmbrăcat cu hainele vechi, au aruncat o ultimă privire spre vârful muntelui şi au început să urce.

După câteva ore de mers, s-au rătăcit.

— Ne-am rătăcit, a spus domnul Ş.

Într-adevăr, se rătăciseră.

— Ba nu, a spus domnul R. Nu ne putem rătăci dacă nu avem o destinație.

— Atunci am fost rătăciți de când am intrat, a intervenit domnul A.

— Atâta timp cât urcăm, e bine, a conchis domnul R.

— Probabilitatea este egală ca noi să urcăm spre o prăpastie, a intervenit domnul Ș.

Domnul R. s-a întors spre el, încruntat.

— Mai lasă-ne cu teoriile tale.

Cât au mers prin pădure, domnul A. a continuat să fluiere melodii noi, trecând prin noi genuri, de la melodii pop, la jazz progresiv lo-fi experimental. Domnul Ș. a inventariat viețuitoarele care ieșeau să își facă încălzirea de dimineață, micile ființe, majoritatea acoperite de blană, dar și suficiente insecte și păsări, care se dezmorțeau ușor-ușor și începeau fie să cânte, fie să bâzâie, să zumzăie, să chițăie, să mormăie sau doar să mișune.

Mirosul de cadavru a înlocuit mirosul de pădure și soarele nu se mai vedea dincolo de frunziș, iar zgomotele naturii s-au unit într-un singur glas gutural, aproape imperceptibil de grav. În fața lor, de un copac atârna un ștreang gol. Domnul R. și-a făcut cruce și a urcat mai departe și ceilalți doi au procedat la fel.

Au spus bancuri, au cântat în cor cântece haiducești, la care până și domnul R. a contribuit cu vocea lui de bas și au tot urcat, până au ajuns din nou la ștreang.

— Trebuie să ne întoarcem.

— De când hotărăști tu pentru noi?

A. și Ș. au continuat să urce, în timp ce R. a zăbovit lângă copac încă o vreme. A scos un briceag din borsetă și a tăiat ștreangul, apoi l-a aruncat într-un tufiș. A crestat o cruce în scoarța copacului și vocile din aer au tăcut. Greierii au început să cânte și domnul R. a coborât pe unde venise.

S-au regăsit într-un luminiș pe la prânz. Creasta spre care se îndreptau se vedea deasupra lor, prea departe ca să poată ajunge acolo până pe înserat.

Şi-au aşezat cortul în mijlocul pajiştii şi au adunat lemne pentru foc. Aşteptând să li se facă foame, domnul A. a construit şapte căsuţe din crengi, fiecare într-un alt stil arhitectural, domnul Ş. a numărat muşuroaiele de furnici din poiană, apoi a scos o lupă din ghiozdan şi le-a incendiat sistematic, în ordinea mărimii, iar domnul R. s-a cufundat în lectura unui manuscris îngălbenit.

Poiana mică era plină de potenţiale mâncăruri, precum veveriţe rătăcite, ciuperci parfumate sau zambile. Au ales ciupercile, şi au cules câte zece din fiecare specie. Domnul Ş. a furnizat o spirtieră, o sită de azbest, un mojar cu pistil pentru preparare, cristalizoare pe post de farfurii, riglă, echer şi compas pe post de tacâmuri şi pahare Berzelius pe care le-au umplut cu apă din pârâul care curgea în apropiere. Seara s-a lăsat mai repede decât se aşteptau şi poiana s-a umplut de miresme exotice, dulci. Florile s-au deschis şi şi-au împrăştiat toate polenul în fiecare direcţie, albinele au început să bâzâie şi să se agite bezmetice, păsările, în loc să se culce, s-au întrecut în cântat, întâi grupate în coruri, apoi solo, într-un campionat jurizat de bufniţele răguşite, cu un public alcătuit din licurici şi greieri entuziaşti, în urma căruia campion a ieşit mirela, iar cei trei crai se bucurau din plin de spectacol, cu burţile pline şi încălzindu-se în jurul focului. Au înlocuit apa din pahare cu băuturi alese, din moment ce domnul Ş. reuşise să sintetizeze etanol, domnul R. scosese din borsetă o ploscă din piele albă, plină cu un lichid misterios cu aromă puternică de mir, iar domnul A. procurase nimeni nu ştie de unde o sticlă de Mountain Dew de doi litri, apoi au jucat poker în jurul focului de tabără până când domnului R. i-a picat careu de aşi şi ceilalţi l-au acuzat că măsluise cărţile, aşa că s-au supărat şi nu au mai continuat. Supărat că pierduse la pariuri şi ultimele trei scame din buzunar, domnul A. şi-a aprins o ţigară.

— Tinere, nu este deloc sănătos ce faci, i-a spus domnul Ş.

— Bă copile, tu în halul ăsta te destrăbălezi la vârsta ta? Vrei să îţi faci praf plămânii, ficatul, rinichii? Aşa vrei tu să-ţi fuţi viaţa? Lasă porcăria aia şi fă şi tu nişte sport, i-a spus domnul R., dându-i o palmă şi încercând să-i ia ţigara.

— E viaţa mea, auzi? Şi fac ce vreau cu ea. Nu-ţi mai oferi singur atâtea drepturi, a răspuns domnul A., sărind la beregata domnului R. şi prinzându-l de guler.

S-au tăvălit o vreme prin iarbă, în timp ce domnul Ş. se juca pe telefon. Nu aveau semnal, aşa că putea juca numai Snake. Deodată, ecranul i-a îngheţat, telefonul s-a blocat şi s-a închis. A ridicat privirea şi a observat o figură subţire apropiindu-se de ei.

— Sper că nu vă deranjez, a spus o voce subţire, copilărească.

Cei doi s-au oprit şi s-au uitat la ea. Până şi ceasul astronomic al domnului Ş., care indica ora cu exactitate de milisecundă, a stat. Fiinţa delicată din faţa lor iradia lumină din fiecare por. Nu purta haine, avea ochii albaştri şi mirosea a primăvară. În mâna dreaptă ţinea un măr şi în stânga o frunză cu care şi-a acoperit, ruşinoasă, sexul. Complimentele bărbaţilor au făcut-o să roşească. Ca să o impresioneze, domnul A. a scos din buzunar un fluier de os şi i-a cântat doine de haiducie, de cătănie, de iubire, de dor, de jale, balade vesele şi triste, fabule şi basme, apoi studii de virtuozitate, badineria lui Bach şi bagatelele lui Finzi. Când a început o piesă de Stockhausen, ea i-a astupat găurile fluierului cu degetele firave şi l-a rugat să înceteze. Domnul Ş. a scos din rucsac o mână de eprubete şi fiole cu substanţe, pe care le-a combinat în toate felurile posibile. Oricât se chinuia, nu voiau să reacţioneze. Înjurând, a aruncat eprubetele în iarbă. Ea i-a pus mâna pe umăr şi l-a consolat. Domnul R. i-a arătat manuscrisele originale, pe pergament, ale Sf. Augustin şi ale lui Toma d'Aquino, dar pe ea n-o interesau câtuşi de puţin. Atunci a scos un teanc de bani din borsetă şi a încercat să o cumpere. Ea a început să râdă. I-a întins mărul domnului R. şi el l-a înhăţat dintr-o mişcare. Mărul s-a uscat în mâna lui şi el a rămas cu un pumn de praf, în timp ce ea râdea tot mai tare. Ceilalţi doi au sărit în acelaşi timp asupra ei, vrând să-i smulgă frunza şi să-i pătrundă tainele neatinse. Atunci ea s-a prefăcut în ghiocel şi s-a înfipt bine în pământ. Cei trei au încercat în zadar să o scoată, să o ardă, să o taie, să o rupă cu dinţii, să o calce în picioare. Ea n-a mai râs, nu s-a clintit, iar legenda spune

că acolo rămâne şi astăzi. Bărbaţii au renunţat după vreo oră şi s-au întors în jurul focului.

— E numai vina voastră, a spus domnul R. N-aţi făcut nimic ca să o meritaţi. Numai mie mi se cuvenea.

— Pe ce îţi bazezi ipoteza? a întrebat domnul Ş.

— Nu e o ipoteză, e o certitudine.

— Cum aşa?

— Asta mi s-a revelat în vis.

— Tu tot ce ştii ai aflat dintr-un vis, nu? Ai visat cumva şi cum ajungem în vârf?

— Da, dar nu m-ai crede oricum.

— Te cred dacă vii cu dovezi, or tu nu aduci niciodată dovezi concludente.

— Vezi? De aia nu meriţi să ajungi în vârf.

— Nu există vârf, a intervenit domnul A. E doar o glumă proastă, o amăgire. Sus ne aşteaptă o prăpastie.

— Bă Dante, taci şi vezi-ţi de baladele tale, a spus domnul Ş.

— Dar lasă-l să se exprime liber!

— Spui asta doar pentru că nu te-a contrazis încă.

— Nici nu mă va contrazice. Nu-i aşa?

— Ba cum să nu.

— Atunci nici tu nu meriţi să ajungi în vârf.

Dimineaţa următoare, domnul R. s-a trezit cu capul descoperit, cu hainele albe pătate de sânge închegat. Lemnele focului de tabără încă fumegau, deşi focul se stinsese de ceva vreme. Toate mirosurile dispăruseră şi ele, iar culorile se potoliseră peste noapte. Soarele, deşi răsărise, nu se vedea de pătura compactă de nori metalici. Domnul Ş. zăcea între lemne, cu capul o masă diformă de carne arsă, sânge şi creier. La marginea luminişului, domnul A. stătea rezemat de un copac, cu ochii vineţi daţi peste cap şi cu o creangă groasă străpungându-i beregata. Domnul R. l-a deşurubat din copac, a scos lopata din ghiozdanul domnului Ş. şi a săpat două gropi. I-a pus pe cei doi, fiecare în

groapa sa, şi le-a confecţionat cruci din crengi lipite cu scotch. Nu s-a obosit să astupe gropile. La picioarele domnului A. a înfipt fluierul de os, iar lângă domnul Ş. a lăsat rigla şi compasul. Şi-a găsit pălăria în colţul opus al pajiştii, a ridicat-o, a scuturat-o de praf şi a pornit la drum.

Pădurea era tăcută. Vieţuitoarele fie nu se treziseră, fie nu voiau să iasă, fie muriseră şi ele peste noapte. Domnul R. a trecut pe lângă copacul unde tăiase ştreangul în ziua de dinainte şi din crucea pe care o crestase curgea puroi gri-verzui. S-a reîntâlnit cu pârâul şi l-a urmat în amonte, până a ajuns la izvor. Şi-a spălat hainele în apa care ţâşnea tăcută din piatra neagră şi tot sângele a dispărut. Avea veşmintele curate, ca la început. Când a băgat mâna, vrând să se spele pe faţă, apa s-a înroşit şi izvorul a secat. Domnul R. a continuat să urce, deja vedea vârful, avea să ajungă până la apus. În urma lui, izvorul a început să curgă din nou şi veveriţele s-au adunat să se adape.

În timp ce săvârşea ritualul, simţea respiraţiile celorlalţi doi în ceafă. S-a străduit să îi ignore. Apoi s-a iscat un vânt puternic, care i-a zburat pălăria de pe cap şi i-a îngreunat mişcările. I s-a făcut tot mai frig, mâinile i-au înţepenit, apoi picioarele, aşa încât la finalul ritualului abia putea să se mai mişte. I-a văzut pe domnii Ş. şi A. în aer, în faţa lui, râzând de el, şi atunci l-au năpădit furnicile. După ce l-au acoperit din cap până în picioare, s-au umflat încet, s-au aprins pe rând şi au izbucnit în flăcări. În timp ce ardea, domnul R. a tot încercat să urle, dar sunetele refuzau să iasă. A încercat să se zbată, dar a reuşit doar să cadă pe spate. A văzut cum în jurul lui se adunau şopârle, şobolani, păsări colibri, căprioare, ursoaice cu pui, iar florea-de-colţ de pe stâncă a întors spatele luminii ca să îl privească.

Vijelia care se pornise i-a împrăştiat cenuşa aspră în văzduh, peste iarba verde, peste zambile şi ghiocei, peste râul cu apa susurând şi clipocind, peste gropile din ţărâna caldă, peste merele dulci din vale, peste albinele zumzăitoare şi peste zarea răcoroasă, până când n-a mai rămas decât o dâră tremurândă de fum, care s-a risipit odată cu ultimele raze de lumină.

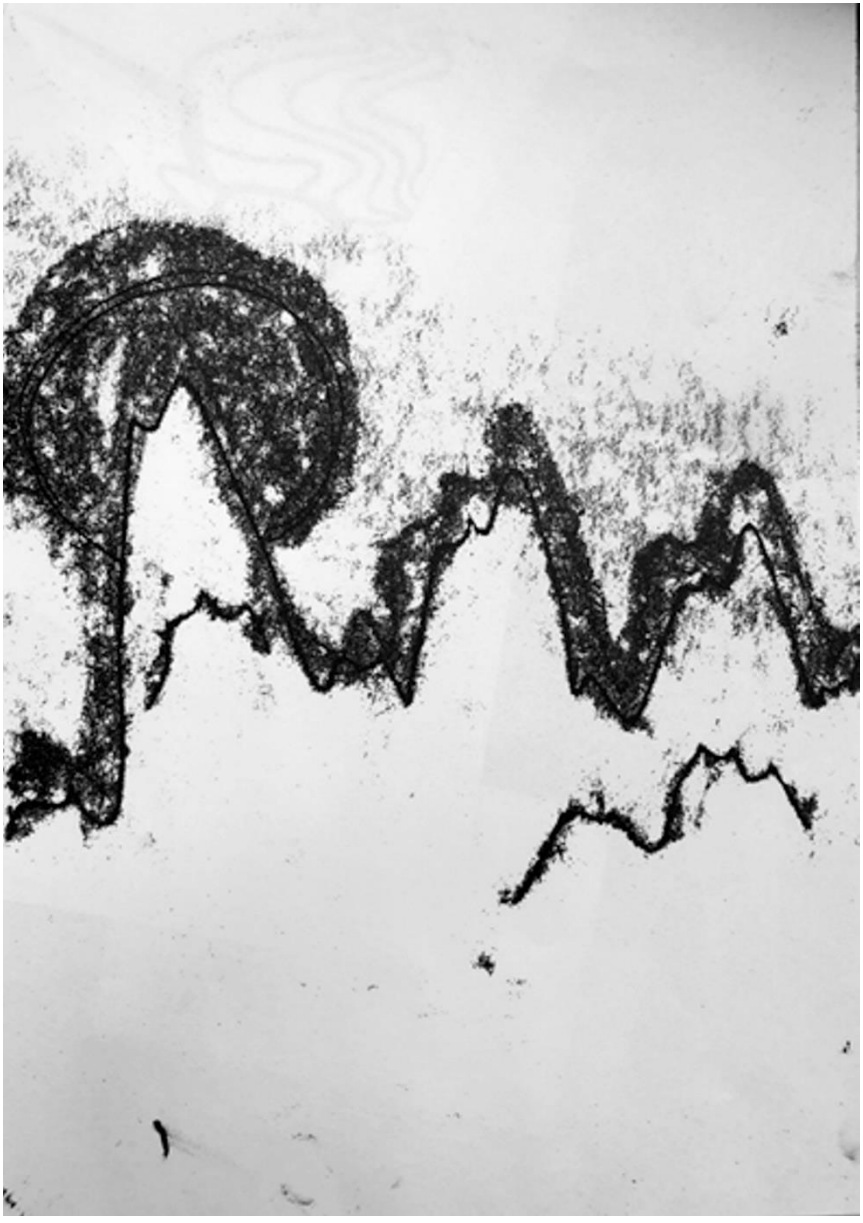

Poezii

cave story

„e întuneric.”
„vezi liliecii?”
„îi aud doar”
„şi cum cântă?”
„de parcă au inima frântă”
„aşa ştiu ei să vorbească.
vezi tu, aruncă sunete în lume
şi când se lovesc de ceva
sunetele se supără
şi se întorc la urechile lor primitoare”
„şi sunt iertate sau gonite?”
„nu contează. ştii cum ecolochează?”
„da. numără clipele amare care trec
de când pleacă copiii lor rătăcitori
până se-ntorc cu coada-ntre picioare
amăgiţi de lumea de afară.”
„tot aşa prind şi insecte
le amăgesc cu vorbe dulci
şi le înhaţă când le e lumea mai dragă.

le ţin în gheare sau în gură
şi le plimbă pe la rude sau la prieteni.”
„dar cum ştie un liliac
dacă alt liliac i se adresează
sau vorbeşte cu o insectă?”
„nu cred că pot şti vreodată
în fond nu e nicio diferenţă
între *bună, domnişoară*
şi *frumoasă vreme azi afară*.”

cave story II

„acum pipăie stalagmitele
şi zi-mi ce simţi”
„sunt reci ca gheaţa”
„păi sunt calcar îngheţat”
„arată de parcă s-ar topi”
„sper că nu se vor topi vreodată. taci şi ascultă”
„ce se-aude? ce se-ntâmplă?”
„peştera asta foarte veche
este şi foarte adâncă
dar de n-ar fi întuneric
i-am putea vedea sfârşitul
aşa cum, dacă am vedea timpul
ne-am vedea şi nouă finalurile
eventual. dar
nu asta e ideea. uite
peştera asta e atât de mare şi atât de lungă
că îi ia secole sunetului să o străbată şi să se întoarcă
dacă asculţi pereţii vei auzi ecouri noi
poate chiar ne-ai auzi pe noi
dacă asculţi pe centru însă
poţi desluși conversațiile reflectate ale celor
care au trecut pe aici înaintea noastră.
nu cei care au ieşit adineauri

ci cei care au fost aici acum câteva zile sau câţiva ani”
„aud vocile unor oameni morţi de multă vreme
sună aşa de vii şi aşa de plini de viaţă. e aşa intim
acum le-aş lăsa şi lor o amintire
pentru viitor”
„ce-ai de zis?”
„*mi-e dor de mine*.”
„şi mie mi-e dor de tine.
hai să plecăm, îmi e sete.
adio, peştera lethe.”

метрорекс

toate metrourile se grăbesc mai încet
şi se uită de două ori înainte să intre în staţii
uşile îţi zic pardon când se închid
şi soprana de metal urează bună ziua după staţia ce urmează

conductorilor le tremură mâinile pe bord
şi vocile când anunţă că trenul staţionează
şi stimaţii călători înjură,
dar răsuflă uşuraţi când ies la suprafaţă

toate metrourile merg mai încet
după ce m-am aruncat pe şine

ex nihilo nihil fit

— Hai, fă, vino.
— Nu vin. Ai înnebunit la cap?
— Vino acum. Îţi poruncesc.
— De parcă îmi porunceşti tu mie. Ce-mi dai să vin?
— Veneraţie. Sau respect şi admiraţie.
— Şi la ce îmi folosesc?
— Ţie oricum nu-ţi trebuie nimic, tu
doar vrei lucruri
îţi place să te crezi divă pe tocuri,
grăsan păros ce eşti.
— I-auzi, labagiu leneş cu orgoliu cât casa,
veşnic trist şi nefutut de nimeni
cu degete strâmbe şi mutră de closet.
— Şomâldoacă nenorocită şi pitică împuţită,
fă-te-ncoace că de nu, ţi-oi trage
o palmă de-ţi sar dinţii din nas.
Te sparg de nu te vezi în oglindă
şi-ţi crestez venele-n tindă,
maimuţă schizofrenică.
Face-mi-aş schiuri din crucea ta.
— Mânca-ţi-aş coliva cu promisiunile tale în loc de bomboane,
ţi-am dat tot ce am avut şi
tu te-ai şters la cur cu mine. Ce

ți-a trebuit să te crezi prozator, mr. Vlad C. Dragne?
— Hai, fă, scuze,
rău cu tine,
dar nu m-aș face fără tine.

Doină

maestrului Luca Ouatu, întru cântare crâşmărească
cu viers mieros însoţit la contrascripcă

— Vino aici, băiat frumos,
Vreau să te ştiu sănătos,
Şi fă ce tre să faci cu mine.
Vreau să te ştiu că eşti bine.
— Draga mea, stai liniştită
Că podeaua e încălzită
Şi geamurile-s ferecate.
— Şi ce dacă, împărate?
Că curentul el tot vine,
Se strecoară sub uşi bine
Şi răceşti la picioruşe.
— Dar mai lasă-mă, mătuşe!
Că iau vitamine multe
Şi ştiu descântece oculte.
— Nimic nu te-o apăra
Curentul de mi te-o lua
De te-o lua de lângă mine
Ce m-aş face fără tine?
Nici vârtejul fermecat
Din maşina de spălat

Nu te-o mai face la loc.
Băiat frumos, eu nu mă joc.
— Nu te joci, te crezi poetă,
Amărâtă de șosetă!

Undeva unde să ştim doar noi

ieri mi-ai dat mesaj, căutai o poezie
nu una pe genul tău, ci una să-mi placă mie
apropo, dacă viaţa-ţi-e de plumb, te invit la o cafea
că sincer, de o vreme tot vreau să-ţi spun ceva

***

mi-e dor să ne căcăm la umbra unui tei
şi să ne ştergem mai apoi cu flori de mucigai
să scriem cu grafitti că daimonul e gay
corola de minuni a lumii s-o aruncăm la cai

nu-i prea târziu, aşa că hai

abandonează crucea-n vârf de deal
lasă pe altul să se răstignească
cu faţa la mulţime, zâmbeşte ireal
şi râgâie o horă ţigânească

din nou tineri şi foarte idioţi
din nou urâţi şi foarte goi
să fugim cu minţile-n chiloţi
undeva unde să ştim doar noi

SACRIFICIUL SUPREM AL ÎNDRĂGOSTITULUI, COMPARABIL ÎN INTENSITATE METAFIZICĂ ŞI SPIRITUALĂ ŞI VALOARE CU ALT SACRIFICU CUNOSCUT ŞI CONSEMNAT ÎN CARTEA CĂRŢILOR

pentru tine mi-am deschis al treilea ochi
speram să te observenerez mai bine
dar când mă vezi că te privesc o iei la fugă
chiar dacă-ţi promit c-o să port glugă

aşa că mă uit cu el la tine doar când dormi
numai că tu în somnu-ţi veşnic sforăi şi
sunetele-nţepătoare mă irită
fac la al treilea ochi conjunctivită

îl tratez cu picături filozofice de nas
şi îl astup cu ceară eternă de urechi

îl hrănesc doar cu proteze dentare (amare)
și-l împung cu degetul de soare (până doare)

las sângele să-mi picure pe pietrele fierbinți
și-mi cos al treilea ochi cu fire de neant
de dragul tău, draga mea, mă răstignesc
și scufund toate corăbiile tatălui ceresc

tu ca să meriți asta ce-ai făcut?
doar ți-ai deschis picioarele, atât
și între ele am văzut pitit
al treilea ochi al tău nemărginit

JURNAL

GIURNAL DE REZIDENTU

INTRODUCŢIE

Istoria cea pisălită aiccea ie den meseaţa lui Făurar a leatului 7527, leat, după neamul de chineji, al lighioanei care să chiamă porc dă pământ. Mare mirare pă noi că leatul cesta nu s-o pristăvit el de pestă, precum toate celelalte neamuri porceşti. Iată că las ca ăilalţi io, V. Clistean Dracne, izvod de cele ce am treit i pătimit de-a lungul i de-a latul celor piatî zile i tot atâte nopţi, de mai cu seamă au fost nopţile, căci ăle mai istovitoare fost-au ceasurile grele de tunerec cînd şi la cetîre dimineaţa tot pisăleam la izvodu.

Cu mâna pre Biblie giur că toate ce chizmesc în cest izvod sunt întru adevăr, iară ce au zice alţii că umblu cu neadevăr, în focurile Gheenii să piară i să uite norodul că au scris vreodat. Voi cetitori aveţi a vă veseli de pisălitura mea i de istoriile den ia. Aminu.

LUNA, ZIUA „!”

Mulţi ani după aceea, aflat în faţa mulţimii, pe scena Academiei Suedeze, Vlad avea să-şi aducă aminte dimineaţa aceea îndepărtată în care voia sorţii l-a dus să facă cunoştinţă cu rezidenţa. Pe atunci, era doar un tânăr visător, care se credea regizor, fără să prevadă stadiile intermediare prin care urma să se metamorfozeze în cursul zilelor care urmau, stadii precum poet, artist vizual abstract, filozof continental, critic de artă şi dependent de cafea.

Prima oară când, după ce ieşise, uşor dezorientat şi cu Google Maps deschis pe telefon, din staţia de metrou de la Gara de Nord, intră pe Calea Griviţei dinspre Buzeşti, nici nu s-ar fi gândit că avea să parcurgă aceeaşi bucată de stradă până la numerele 64-66, ba cu autobuzul, ba sărind din taxi, ba alergând şi tremurând în stare de şoc. Prima oară, însă, doar s-a întâlnit cu doi băieţi. Antisocial din fire, nu le-a adresat niciun cuvânt. Din vârstă, haine şi faptul că nu mai era nimeni altcineva pe stradă, deduse că şi ei mergeau spre rezidenţă. I-a auzit comentând adresa şi împrejurimile şi a devenit sigur, dar tot antisocial a rămas. Până le-a deschis uşa pe care apoi a deschis-o de atâtea ori atâtor persoane importante, atâtor prieteni, dar mai ales Silviei, duşmanul lui de moarte. Băieţii i-au mulţumit şi Vlad şi-a făcut curaj şi i-a întrebat „Tot la Rezidenţă?"–„Da." Erau Luca (cel Înalt) şi Ioan (celălalt). Spre dezamăgirea lui Vlad, niciunul nu cunoştea personal pe cineva cu numele Iisus, deşi auziseră de El. La Iisus, Vlad urma să apeleze în scurt timp, când, la unu noaptea, nicio idee de proză nu îi trecea prin minte şi ştia că Iaru putea să-l bată.

Vlad a urcat pe scări până la etajul doi, după ce a trecut de Pessoa din bronz şi de Eminescu din pânză şi de contabilitatea de la unu. Voia să îşi dovedească superioritatea faţă de băieţii care au luat liftul, şi chiar a ajuns înaintea lor. Pentru că încă nu ştiau drumul, au intrat pe la Arte Plastice, de unde Zgondy a binevoit să-i redirecţioneze. Aşa au ajuns în camera de lemn şi sticlă unde urmau să petreacă câteva ore bune în următoarele patru zile.

Ceilalţi erau deja acolo. Cei doi băieţi, care mai târziu s-a aflat că erau poeţi, s-au aşezat în capăt, lângă geam. Vlad s-a aşezat faţă în faţă cu Diana, fără să ştie că, peste doar câteva zile, în timp ce el cânta la pianul dezacordat din hol, avea să îl întristeze gândul că ea nu era acolo să îl audă. În capul mesei, lângă flipchart, stătea Florin Iaru, mic de statură, cu părul negru împletit în coadă şi dădea explicaţii peltice de sub mustaţa stufoasă. Vizavi, celălalt profesor, despre care Vlad n-a ştiut niciodată pe care dintre porecle o preferă, aşa că nu i-a zis niciodată pe nume, dar în gândul lui i-a zis Cipi, butona telefonul cu degetele scheletice şi palide, la fel ca restul figurii sale. Părul blond,

tuns periuţă, nu făcea decât să accentueze cât era de tras la faţă şi ochii lui albaştri subliniaţi de cearcăne vineţii trădau nopţile nedormite din pricina procesului juridic prin care trecea, proces despre care copiii aveau să afle abia mult mai târziu. Între ei se odihnea lividă foaia albă, pe care n-o putea salva nimeni de mâzgâliturile obscene cu intenţii aeronautice cu care Cipi avea să o umple în intenţia de a ilustra o metaforă.

Tot la metafore se gândea şi Vlad în timp ce scria, trei zile mai târziu, tema cu propoziţii de cinci cuvinte pe care nu apucase să o termine, în ciuda bătăilor de cap. Simţea cum lemnul şi geamurile vitrinelor scârţâitoare privesc peste umărul lui şi îl judecă pe la spate, în şuşoteli pe care ceilalţi le interpretau drept şuierat de vânt. Nu le plăcea cum scrie Vlad, dar pe el nu-l deranja, căci nici lui nu-i plăcea. Conta pentru el numai senzaţia perversă a sufletului care se înghesuie în deget cum se înghesuie bătrânii când sunt reduceri la tigăi, să iasă din el, să infuzeze cerneala şi să se scurgă din pix. De aia preferă unii să scrie de mână şi probabil de aia are Cărtărescu atâtea caiete.

Rezidenţa a început cu prezentări urmate de un brainstorming şi s-a terminat cu instigare la crimă. Deja pe atunci nu mai erau toţi prezenţi, aşa că ultima temă a fost comunicată nu doar prin viu grai, ci şi prin WhatsApp, Messenger, telepatie şi porumbel călător. De asemenea, primul lucru pe care Vlad l-a scris în caiet a fost numele său în greacă, iar ultimul lucru scris în sala de lemn şi sticlă murdară tot numele lui în greacă a fost, dar repetat şi exersat, până s-a transformat într-o semnătură care aducea cu două piscuri gemene, serialul lui preferat.

Primul citat memorabil, dintr-o lungă serie de poveţe date de Florin, nu-i aparţinea lui, ci inegalabilului Nichita, care era şi el prezent în sală în momentul rostirii şi aproba nostalgic. Nichita, deşi mort de suficienţi ani, nu încetase să se intereseze de starea literaturii, şi mai cu seamă a poeziei, din limba pe care atât de mult a îndrăgit-o. Când nu era alături de ei, suflându-le în ceafă celor trei poeţi, se odihnea sus, privind ce mai picta Mircia, vechiul lui prieten.

Bătrâne, lectură leneşă!

Au luat masa la Bucătăria Veche, printre tapițerii de secol XVII, brodate atent cu citate precum „A fi sau a nu fi, aceasta e întrebarea", „Valoarea unui om se măsoară după greutățile pe care el le învinge" și „Păsările ciripesc, eu pe tine te iubesc". S-a servit lucskoș cu afumătură, numit de către cei care nu pot pronunța un asemenea nume, fie din considerente lingvistice, fonetice sau etice, „ciorbă ardelenească de varză".

La masă au discutat despre filme și Florin și-a amintit de *Benny's Video*, pe care ținea neapărat să îl pună tinerilor cursanți inocenți și nebănuitori, spre a-i tulbura etern și iremediabil. A încercat în zadar diverse metode, de la adus proiector în muzeu la desenat cadru cu cadru filmul pe pereți, dar nu a izbutit să îi facă să îl vadă. Nici în ultima zi nu s-a dat bătut, când la masă a încercat să le citească scenariul în timp ce îl și interpreta, dar toți erau mai preocupați să devoreze gomboții cu stafide care semănau cu perechi de sâni, decât de încercările sale bine intenționate și admirabil de reușite.

A urmat o incursiune în mistica lume artistică a lui Mircia Dumitrescu, al cărui atelier se afla la etajul 44 al clădirii care găzduia rezidența. Pereții bătrâni se acoperiseră de desene și de caiete din hârtie a cărei calitate e dată de cleiul folosit, desene care lamentau, alături de maestrul lor, soarta tinerilor artiști plastici care trecuseră pragul atelierului. Săracii aveau să-și umple următoarele zile cu linogravuri, în condițiile în care linoleumul nesuferit se întinde ca un copil încăpățânat, spre deosebire de lemnul docil care se mulțumește să răspundă organic comenzilor artistului, dacă acesta este suficient de hotărât. Tot acolo se afla și o impresionantă colecție de muzică clasică, cuprinzând 459 de albume, printre care integralele compozițiilor lui Mozart, Beethoven, Brahms și Bach, care i-au amintit lui Vlad de *The House That Jack Built*, film despre care a povestit pe lung și pe lat la cafeaua de după rezidență.

Fermecat de mirosul de plastic, clei, hârtie și vopseluri, dar și mânat de respectul cuvenit unui artist de asemenea calibru, Vlad a amânat o vizită la toaletă pe care o tot reprograma de câteva ore și câțiva litri de apă. Deși nu a

spus-o nimănui niciodată, pentru câteva momente, când îl asculta pe maestru descriind procesul artistic, Vlad a amânat şi respiratul.

Au urmat discuţii despre standardizarea limbajului, care duce la moartea poeziei, despre captarea atenţiei prin promisiunea că vei împuşca pe cineva cu o lunetă deţinută de Alfred Hitchcock şi despre faptul că românii vor să meargă pe Marte doar pentru a avea mai multe locuri în care să facă grătar, să pună manele şi să arunce gunoaie pe jos. S-a iscat o dezbatere aprinsă pe tema raporturilor sexuale între autor şi cititor. E bine ca amândoi să termine, dar nu neapărat deodată. Cartea.

La ora 15 vitrinele au început să scârţâie la unison şi Nichita le-a redus la absurd. De geam se tot izbea o pasăre, care nu părea afectată de loviturile repetate. Au poftit-o înăuntru, dar nu a avut nimic bun de zis, aşa că a plecat. Florin şi-a amintit o poveste despre bunica lui, născută în 1890, relatare atât de duioasă şi de personală, că nu poate fi redată în scris. Apoi a zis că la ora 20 a văzut 13 elefanţi pe cer, dintre care 2 roz, şi toţi l-au crezut mai mult decât dacă ar fi zis mai simplu, dar imprecis, că a văzut nişte elefanţi pe un cer.

Pe cer s-au uitat şi când s-au îndreptat spre cafenea în ambele zile în care s-au îndreptat spre chelneriţa cu zâmbet sincer şi râs cristalin, în loc să se uite la trecerea de pietoni pe care n-au folosit-o, la maşinile care treceau inclusiv prin ei fără să oprească, sau la ţiganii care tocmai furau casa de vizavi. Erau cinci la număr, patru băieţi subţirei, de până în 20 de ani, însoţiţi şi dirijaţi de o femeie mai în vârstă şi mai corpolentă, cu cercei de aur şi tricou roz cu Hello Kitty. Cei patru băieţi s-au dus fiecare la un colţ al casei, care avea doar parter şi acoperiş, s-au aplecat şi odată cu numărătoarea femeii, au ridicat de colţurile casei până au scos-o din temelii, apoi s-au furişat cu ea în plină stradă, atenţi să nu dea de vreun poliţist. Au depozitat-o câteva străzi mai încolo, în curtea proprie, spre a le arăta tuturor vecinilor ce casă şi-au făcut în faţa casei.

Însă rezidenţii s-au mulţumit cu cafea, bere (cei majori) şi limonadă. Nu au observat întâmplarea, deşi trei zile mai târziu, Diana avea să noteze

dispariția misterioasă a unui obiect neidentificat din peisaj, care a avut drept efect aerisirea străzii înghesuite. În continuare, au discutat filme, cărți și festivaluri de poezie. Amintindu-și ceva ce a spus Mircia, Vlad regretă toate ideile pe care nu apucase să le noteze și visele care se pierduseră odată cu prima privire aruncată pe fereastră, dar asta nu îl împiedică să se bucure de cafea. Momentele acelea, în care se simțea înconjurat de prieteni vechi pe care abia îi cunoscuse, îl umplură de o energie caldă, mângâietoare, care risipi orice urmă a depresiei care cu câteva zile înainte îl făcuse să-și lase baltă colegii și profesoara de la meditații și să se retragă de la examenul CAE pentru care se pregătea de mai bine de jumătate de an.

În seara aceea, după ce încercă în zadar să continue textul pe care îl începuse, Vlad se opri să inventarieze experiența zilei care se apropia de final. Intensitatea frumuseții amintirilor proaspete, care deja se sedimentaseră pe scoarța lui cerebrală de parcă ar fi avut milioane de ani, s-a dovedit prea mare pentru trupul fragil al lui Vlad. Își dădu ultima suflare la miezul nopții, în timp ce afară ningea domol, cu fulgi mari. Ultimele lui gânduri înainte să închidă pe veci ochii s-au îndreptat spre poveștile lui Florin, al căror tâlc tocmai îl descifrase, dar nu mai avea energia să-l noteze. Înțelese în sfârșit că oamenii sunt păsări cu aripile crescute înăuntru și că memoria nu este un șir de fapte reale, ci un amestec de mistificare și autoiubire.

MARTE, ZIUA „@"

Într-o bună dimineață, când Vlad se trezi în patul lui, după o noapte de vise zbuciumate, se pomeni metamorfozat într-un fluture gingaș. Bătu din aripile galbene cu pete vișinii și aruncă pătura de perete. Avea să întârzie la rezidență. Ce să se facă? Cum să le spună? Începu să bată din aripi stresat, atât de tare că zburară toate foile de pe birou. Îi veni o idee.

Afară a nins. E ziua lui Zgondy. În Control, berea e la jumătate de preț. La masă se servesc gulaș de perișoare și ciorbă cu vită. Adulții beau bere Csikisör. Încercați voi să pronunțați.

De ce calcă netrebnicii ăştia pe mine? De ieri tot tropăie şi nici măcar n-au bunăvoinţa să se descalţe. Mă rog, mai bine să stea încălţaţi decât să le miros şosetele. Totuşi, ce tot cred că fac? Scriu romane? Ăla bătrân le zice că materialitatea se ţine minte, dar eu sunt foarte materială şi nu mă ţine nimeni minte. Nimeni n-o să povestească părinţilor sau prietenilor cât de primitoare am fost. Aş putea să crăp fix în momentul ăsta şi n-aş regreta nimic. Ei, în schimb, ar pierde totul, poate şi viaţa. Dar nu-s nici criminală, nici psihopată, aşa că tac şi le îndur mofturile.

Afară a nins. E ziua lui Zgondy. Perversul ăla se tot uită la mine. Îl aşteptăm pe Vlad. Nu vine. Un fluture galben se aşază pe geam. Tremură de frig. Preţul succesului.

Mă uit la ceas. Luca stă pe telefon. Diana şi-a pus laptopul pe birou şi lucrează la el. Celălalt nu ştiu ce face. Am uitat cum îl cheamă. Andrei?

Nu mai da cu piciorul în mine, 'tuţi crucea la tot neamul. Ce, eu dau în tine? Păi dacă mă pun, băiete, la mintea ta, îţi nenorocesc familia de nu te vezi. Fără mine, mâncaţi pe podea. Şi mai lasă-mi sertarele în pace, că sunt de decor, nu ca să le tragi şi să le împingi ca să faci muşchi. Vezi că ăla din faţă crede că e cutremur. Ai speriat bietul om. Serios, nu te mai bălăngăni. Şi sper că n-ai lipit guma de mestecat pe mine. Nu, n-ai îndrăzni, nu. NU.

Vlad a venit, dar parcă nu e el însuşi. Nu salută, doar se aşază, scoate carnetul verde, notează de zor în el. Nu e atent la lecţie. Nu o să aibă ce să scrie în jurnal.

Cândva aveam cărţi, dar acum am doar praf. Scârţâi toată, dar şi copiii care se strâng în faţa mea scârţâie ca mine. Eu din balamale, ei din pixuri. E ca la început: şi Universul a fost gol cândva. Apoi s-au născut soarele, luna, stelele, planetele şi arta. Şi când mă gândesc că toate moleculele care au purces din molecule care au purces din molecule şi au conspirat de-a lungul milioanelor de veacuri au ajuns să se contopească şi să genereze taman aceste ipochimene prezente azi aici.

В начале сотворил Бог небо и землю. Земля же была безвидна и пуста, и тьма над бездною, и Дух Божий носился над водою. И сказал Бог: да будет свет. И стал свет. И увидел Бог свет, что он хорош, и отделил Бог свет от тьмы. И назвал Бог свет днем, а тьму ночью. И был вечер, и было утро: день один.

Vlad ignoră amenințările lui Florin. Toți suntem de acord că e ceva greșit. L-am întrebat dacă e OK și el a mârâit „scrrrriu". Nu am mai îndrăznit să mai vorbim cu el. Fluturele galben de afară încearcă să intre. Săracul nu poate să treacă prin geam.

Oare când o să mă bage și pe mine cineva în seamă? Toți trec pe lângă mine de parcă aș fi o piesă de muzeu și practic sunt. Dar mă pot atinge, nu mă supăr. Chiar îmi place dacă știu să o facă cum trebuie. Am avut parte de copii mici și violenți cât să mă satur, dar ei sunt mai mari și mai maturi și mai artiști. Sigur unul dintre ei știe. O fată de la arte plastice a încercat ceva, o mazurcă de Chopin, dar se grăbea. Acum toți trec pe lângă mine în drum spre masă. Nici măcar nu mă bagă în seamă...

Ți-ai vărsat vișinata pe mine. Nu, nu cumva să ștergi. Chiar nu-i nevoie. Stai și râzi cu prietenii tăi. Râzi în continuare. Te prefaci că nu ai văzut. E o ditai pata roșii. Bravo. Nu, de ce iei șervețelul? Vai, ce frumos din partea ta. Mă onorezi. Nu trebuia, nu trebuia. Ești un scump. Hai, nu mai desena în caiet, că ți-a pus chelnerița ciorba de perișoare în față. Poftă bună!

Περὶ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἥν τινα δύναμιν ἕκαστον ἔχει, καὶ πῶς δεῖ συνίστασθαι τοὺς μύθους εἱ μέλλει καλῶς ἕξειν ἡ ποίησις, ἔτι δὲ ἐκ πόσων καὶ ποίων ἐστὶ μορίων, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅσα τῆς αὐτῆς ἐστι μεθόδου, λέγωμεν ἀρξάμενοι κατὰ φύσιν πρῶτον ἀπὸ τῶν πρώτων. ἑποποιία δὴ καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις ἔτι δὲ κωμῳδία καὶ ἡ διθυραμβοποιητικὴ καὶ τῆς αὐλητικῆς ἡ πλείστη καὶ κιθαριστικῆς πᾶσαι τυγχάνουσιν οὖσαι μιμήσεις τὸ σύνολον

διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων τρισίν, ἢ γὰρ τῷ ἑν ἐτέροις μιμεῖσθαι ἢ τῷ ἕτερα ἢ τῷ ἐτέρως καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Acum ne-am întors în sala de lemn şi sticlă antică şi discutăm despre Edgar Poe. Mai târziu am o întâlnire şi nu pot să mai stau la cafea cu ei. Îmi pare rău.

Vlad pleacă devreme. Nu ştim unde se duce. Săracul, nici la masă n-a fost el. Ieri a fost mai plin de viaţă. Azi a stat în tăcere, nu a vorbit cu nimeni, a desenat în caietul lui. O fată de la masa cealaltă, cred că Simona sau Silvia, i-a cerut să o deseneze. El a mâzgălit un pătrat negru. Diana a încercat să îi ia caietul şi el i-a tras o palmă. Încă puţin şi o zgâria pe faţă.

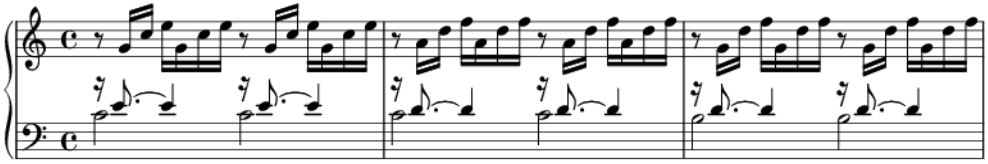

Se tot uită la mine când n-au inspiraţie. Numai ăla tânăr, cu coşuri şi ochelari, stă cu ochii numai în foaie. Nici nu vede că s-a înserat. Nu m-a mai spălat nimeni de câteva zile şi toţi şi-au pus degetele pe mine. Mă simt plină de grăsime şi praf şi nu-mi place. Dacă aş putea, m-aş sparge de una singură. Probabil n-ar deranja pe nimeni. I-ar trage pe toţi curentul. Chiar cred că s-ar bucura cineva, anume fluturele ăsta galben care nu-mi dă pace. Ce vrei, drăguță, nu pot să mă deschid pentru tine.

Am trecut pe lângă vitrina de aur Gucci şi am văzut o stafie. Scântei electrice evadau din vortexul neonului interior şi noi mergeam mai departe. Nici urmă de mântuire în vitrina aceea. Am mers şi am văzut Ateneul, ne-a cântat romanţe interbelice. Ne-a cântat Stravinsky, ne-a cântat Wagner, ne-a cântat Bach. Jazz-ul ne-a inundat puţin mai încolo, când am intrat în Green Hours. Fluide au curs spumegânde pe gâtlejurile noastre şi au gonit conversaţiile din

stoamc. Cortex la cortex, am dezbătut Bukovski și Yates. Fiecare cuvânt e o piesă de puzzle care cade la locul ei. Substantivele sunt pământ, adjectivele sunt iarbă și verbele sunt apa de izvor. Nu e de ajuns să strălucească pe foaie și să curenteze cititorul ca o vitrină de aur, ele trebuie și rostite la temperatura ideală, la foc mic. *Bătrâne, lectură leneșă!*

MERCUR, ZIUA „#"

Capitolul XIV, Vlad și Diana
„Pulvis et umbra sumus." — Horațiu
„Omul este o persoana umană" — Gheorghe Hagi

06.02.2019 00:05

bună diana,
te-ai apucat de scris?

Nu :))
Tu?

acum încerc
ce ați făcut după ce am plecat?

Nimic. Am vorbit și după am mers la hotel.
Tu ce faci?

tocmai mi-am mai turnat un pahar

Nu merge?

deloc

Îmi pare rău

și mie
tu cum faci să ai atâtea idei?

Scriu, apoi rescriu. Nu mă gândesc. Tu?

caut idei. dar acum nu merge și nush dc

Cum aşa?

le-am căutat sub pernă, sub pat, după bec, sub colacul de la veceu

nu-s nicăieri

Afară te-ai dus?

da, nu erau nici în restaurant, nici în farmacie, nici în parc, nici în Control

Ce ai căutat în Control?

idei şi bere la cinci lei. aşa, de consolare

btw, nici în buzunarele pantalonilor n-am idei. doar scame

Condiţia artistului csf

tru

19:05

Hai că n-a fost aşa rău azi

mai că nu m-a luat florin la bătaie

Oricum ai scris toată ziua, n-are ce să-ţi reproşeze

că n-am fost atent la discursurile lui

Dacă vrei, îţi povestesc eu.

nu ms. nu vreau să mint în jurnal

Cum stai cu inspiraţia?

foaia mă urăşte şi sentimentul e reciproc. tu?

Să zicem că merge.

măcar atât

19:47

diana, ce am mâncat la prânz? întreb pentru jurnal

Supă de linte şi tocană de porc cu mămăligă

aşa e. mersi

Că veni vorba...

ce e?

Ce ai avut cu piciorul de la masă?

la ce te referi?

Nu-ți amintești?

nu lol. ce am făcut?

Ai înțepat piciorul mesei cu furculița, l-ai îmbrățișat pe Florin și ai fugit.

îmi amintesc

nu e ce crezi

mă atacase un câine turbat, eram într-o peșteră și căutam un șarpe

bătrânul m-a salvat și s-a evaporat

și mi-a zis

tinere, lectură leneșă înainte să dispară

și după a început să ningă

Ba nu, a nins ieri, când a dispărut casa de alături.

Sigur ești ok cu realitatea?

diana?

Da

trebuie sa ti spun ceva

Spune

20:01

eu nu sunt vlad, sunt o tulpa

Poftim? :)))

Ce-i aia?

www.ce-e-aia-o-tulpa.ro

ia si citeste

Am citit. N-am înțeles nimic.

pacat

m am dedublat

am decedat si am visat

si n vis un fluture m a trimis

sunt tot eu doar ca nu sunt eu

Am înțeles. Somn ușor, Vlad.

la fel

23:59
diana cum scriu jurnalu daca nu imi amintesc nimic din ce am facut?
Seen

JUPITER, ZIUA „$”

în ziua aia am mâncat friptură
de pui, salată de cartofi şi ciorbă cu tăieţei
sala de lemn şi sticlă prăfuită mirosea
a tutun când am intrat în ea dimineaţa
eu ultimul, ca de obicei
am vorbit de peşteri cu lilieci ecou şi
condiţia de poet
democraţia din proză
figura ştearsă din poză

dacă mă întrebi ce e poezia, nu ştiu
dacă nu mă întrebi, ştiu

la masă am desenat cruci, universuri
şi-un sarmic
apoi vişinată apoi dadaism apoi polemici
poeţi români mai vii sau mai puţin

mai vii? mai vin. mai ţuică.
mai dickinson, mai austen, cu mândrie
mai cu proză, mai cu poezie
mai cu 12 polemici ale lui čapek şi ce

înseamnă viaţa
ne-am consolat cu vişinată şi ne-am împăcat
cu faptul că originalitatea e invers proporţională cu
popularitatea

de la dimov la pillat şi de la
început la sfârşit
de la baie la salcâm şi-apoi la trestii
în proză e mai simplu nu trebuie
să mergi aşa de des la baie

seara cu komartin l-am dezbătut pe chifu
dar mai întâi am exersat puţină sufocare
m-a pregătit pentru mersul
haihui prin metafizic
de la liceu la mall la o plimbare
între stările atomare ale lucrului în sine
cu glazură de quarci şi sirop de neutrini
un băiat aşa ca noi
băieţii dar mai cu seamă domnişoarele
bătrân şi tânăr şi tână şi bătrân ca eminescu xiv
care a plecat pe marte la consiliul intergalactic
transdimensional şi metauniversal
cu decebal iii şi isaac newton
la care am avut onoarea să asistăm neinvitaţi prin
intermediul poeticii multipremiate

la final am mers pe gheaţă
se întunecase şi era gheaţă
ca aia pe care mi-o pun dimineaţă de dimineaţă în whiskey

în timp ce număr fantomele şi paşii spre eşafod
ciocnesc paharul adormit şi zic
mersi stăpâne
şi tu zici
lectură leneşă bătrâne
dar nimic n-a fost mai leneş decât
metrourile în această dimineaţă
neagră în care am vorbit despre m o a r t e

a venit fulgerător şi imediat
şi mi-am dat seama că mai aveam doar o zi de rezidenţă
şi cine ştie câte milenii de viaţă
m-am urcat în metrou la timpuri vechi şi
a staţionat aşa
cum zicea femeia care se plângea la telefon că a staţionat două minute în
fiecare staţie şi nu ajunge
la serviciu
conductorul coboară şi anunţă că
oprim pentru un minut dar în staţie zice că vom sta două
citesc un an apoi un veac de singurătate până pornim şi la unirii aflu din
difuzoare că
staţionăm iar şi după un minut anunţă trist metalic
stimaţi călători din cauza unui suicid circulaţia este îngreunată ne cerem
scuze
când a repetat a înlocuit suicidul cu motive independente de metrorex
smart move
mă dau jos trec magistrala albastră unde omul nou e vesel şi n-a auzit de ştiri
cobor la victoriei o iau tremurând pe buzeşti e foarte frig
în muncitori şi-n şantiere iubesc sărăcia până n-o trăieşti pe pielea ta e bună
zice

zgondy şi le-am scris o
poezie n-am citit-o ca să nu le
stric moralul dimineaţa am citit-o altor fete mai târziu şi li s-a făcut pielea de
găină
am zis să n-aduc vorba sau motivul întârzierii
dar asta nu l-a împiedicat pe florin să ne întrebe ce
credem că urmează după moarte şi
mi-am dat seama că nu mă interesa eu nu ştiam
nici ce urmează după rezidenţă

VENUS, ZIUA „%"

Scena este împărţită în două: în stânga, un pian vechi, dezacordat. Lângă el, uşa prin care se vede atelierul de la arte plastice. În faţa uşii, un lift vechi. Lângă lift, în faţa pianului, scări care coboară în sală. În partea dreaptă, o masă de lemn cu opt scaune şi încă un scaun puţin mai departe. Dincolo de masă, un flipchart cu nişte diagrame şi un joc de X şi 0. La marginea scenei, o vitrină de lemn cu geamuri prăfuite.

Intră FLORIN. Oftează. Mângâie nostalgic flipchartul şi face cercuri prin cameră. Numără vitrina goală.

Intră DENISA. Se uită prin cameră, la Florin, se aşază pe primul scaun din stânga.

DENISA: Cipi n-a ajuns?
FLORIN: E încă la proces. Mai are. Poate ajunge la masă.
DENISA: Săracul.

Intră LUCA, IOAN şi DIANA şi se aşază, în ordine, pe ultimul scaun din stânga, ultimul din dreapta şi al doilea din dreapta. Şuşotesc între ei, Luca glumeşte şi ceilalţi râd în hohote. Florin se aşază în capul mesei.

FLORIN: Elisa a avut trenul de dimineaţă.
DIANA: Şi Vlad?

FLORIN (ridică din umeri): S-o fi pierdut pe drum.

Intră VLAD, transpirat şi gâfâind. Îşi aminteşte un logo photoshopat văzut la UNARTE cu o oră în urmă şi râde. Se aşază lângă Denisa, faţă în faţă cu Diana.

VLAD: Nu-i aşa c-au fost blană machetele alea? Şi exerciţiile de pe pereţi.
LUCA: Mi-e mi-a plăcut logo-ul Pucci.
IOAN: Mai mişto au fost desenele neon şi metalice.
DIANA: Despre ce vorbiţi?
Diana se ridică şi pleacă.
VLAD: Ea avea tren la 12:15. N-a văzut galeria.

Luca şi Ioan se uită unul la altul, se ridică şi pleacă şi ei. Denisa priveşte în jur, confuză. Florin iese la ţigară.

DENISA: Ce se întâmplă?
VLAD: Nu îmi amintesc ce făceai tu. Băieţii s-au dus să elibereze camerele, să împacheteze şi să ia bilete.
DENISA: Tu controlezi chestia asta?
VLAD: Eu o scriu.
DENSIA: Păi nu faci o treabă prea bună.
VLAD: Ştiu. A trecut ceva vreme.

Vlad se ridică şi se învârte prin cameră. Admiră vitrina.

VLAD: Mai ştiu doar că se luase fotograful de piesele mele de pian dintr-o singură notă. Dar nu mai ştiu cum îl cheamă, aşa că nu îl pun în piesă. Uite, ăsta era scaunul lui.

Vlad îi arată scaunul pus la distanţă.

DENISA: Au plecat toţi?
VLAD: Nu, încă n-au venit. Greşeala mea.
DENISA: Şi eu ce fac?
VLAD: Stai aici momentan.

Vlad ia scaunul fotografului și iese cu el în hol. Îl așază lângă pian și începe să cânte fără să se uite la clape. Pianul e dezacordat și sună oribil. Cu toate astea, din sala de arte plastice ies câteva fete și vin să asculte. Recunosc melodia.

SILVIA: Vai, Vlad. De cât timp cânți la pian?

VLAD: De câțiva. Ultima oară când mi-am făcut numărul eram în clasa a 9-a, într-o excursie în Italia.

SILVIA: Și asta din ce film e?

VLAD: *Amelie*. Urmează primul vals al lui Chopin.

Schimbă piesa și începe valsul nr. 1 în mi bemol major. Se aude foarte tare, dar nu și foarte bine. Vlad își amintește coasta amalfitană.

Femei de serviciu urcă pe scări, însoțite de dl CRISTESCU. Toți se uită și mai șușotesc din când în când.

FEMEIE 1: Nu credeam că pianul ăla funcționează.

FEMEIE 2: N-a mai cântat nimeni la el până acum.

Vlad trece la Rapsodia Ungară nr. 6 a lui Liszt și femeile se sperie. Băiatul lovește cu mâinile în clape.

Din lift iese Florin, însoțit de cei doi băieți. Pe scări urcă Cipariu. Vlad îi vede și recitalul ia sfârșit.

DL CRISTESCU(ușor zgâriat pe urechi): Tu cânți bine, dar pianul ăla n-are nicio treabă.

Dl Cristescu și femeile ies. Copiii se întorc în atelierul de arte plastice. Florin și băieții se întorc în sală și se așază, și Vlad după ei. Lasă scaunul fotografului la pian.

DMC (Dan-Mircea Cipariu): V-a plăcut surpriza?

IOAN: Da, gomboții au fost delicioși.

LUCA: Arătau cam dubios, dar au fost buni. Straşnică surpriză.

DENISA: Nici ciorba ardelenească n-a fost rea.
VLAD: Mi-ar fi plăcut mai mult dacă nu mă îndopam cu mazăre înainte.
FLORIN: Acum ştiţi să cereţi la desert gomboţi cu stafide.
DMC: Muzeul v-a plăcut? V-a prins bine vizita, văd.
DENISA: Da, hologramele de la subsol au fost faine.
VLAD: Mi-a plăcut cel mai mult cartea de trei metri a lui Nichita, ilustrată de Mircia.
IOAN: Aveau practic toţi scriitorii români. A fost aşa mişto.

Se lasă liniştea. Pauză penibilă. Vlad se uită la vitrină şi regretă.

LUCA: Deci ce mai învăţăm azi?
FLORIN: Păi, având în vedere că oricum nu mai suntem toţi, aveam planificată o discuţie mică pornind de la ce aţi făcut aseară. Voi aţi râs de Chifu, dar are succes şi adună toate premiile. De ce credeţi?
VLAD: Că are pile.
LUCA: Că are bani.
DENISA: Că nu-l opreşte nimeni.
FLORIN: Corect. Ar fi rămas obscur dacă nu era pus pe un piedestal de public şi încurajat de prieteni. Nu lăsaţi prietenii să vă orbească cu laude, mai luaţi şi critici, că vă fac bine.

Un fluture bate în geam. Vlad se blochează. Iar pauză.

LUCA: Atât?
FLORIN: Atât. Mă tot gândeam. Voi, băieţii, lucraţi cu gălăgie şi cu rap, iar Denisa, săraca fată, lucrează numai cu slăbiciune şi pete de culoare.
VLAD (în transă): *Bătrâne, lectură leneşă!*

Florin tresare şi se ridică de la masă. Stă în mijlocul camerei. Încet, picioarele i se desprind de podea. Scârţâie. Vârfurile pantofilor se desprind ultimele. Florin levitează la câţiva centimetri deasupra podelei. Întinde braţele. Toţi îl privesc uluiţi. DMC priveşte sceptic. Florin se coboară la loc, în aplauzele copiilor.

FLORIN: V-a plăcut?
TOȚI: Daaa.
FLORIN: Ultima voastră temă este o crimă. Ne trimiteți textele până pe 1 martie. Și jurnalul. Și toate scrise cu diacritice. Succes.

Florin pleacă acasă. Ceilalți se uită în jur, confuzi. DMC se ridică și își ia paltonul. Se înclină.

DMC: O zi fastuoasă tuturor!

Pleacă și el. Se ridică Denisa.

DENISA: Mă așteaptă mama jos. Mi-a părut bine!
Pleacă și ea. Rămân cei trei băieți, care fac un mic concurs de aruncat cu privirea. Luca și Ioan se ridică și întind mâinile. Dau noroc cu Vlad.
LUCA: Noi plecăm în gară, să bem o cafea. Poate ne mai vedem.
VLAD: Mă bucur că v-am cunoscut.

Vlad rămâne singur. Oftează melancolic. Scoate caietul din ghiozdan și îl deschide pe masă. În ultimele pagini, are tot mai multe desene și poezii și aproape deloc notițe sau proză. Trage aer în piept și scrie: *Mulți ani după aceea, aflat în fața mulțimii...*

EPILOG

Dragă jurnalule,

Am scris în tine tot ce am vrut, tot ce am putut, tot ce am îndrăznit. Ai îndurat multe, iar dacă aș putea, ți-aș face cinste cu o bere. A fost mai mult un rollercoaster decât o rezidență literară. Sper că indulgențele pe care mi le-am permis în redactarea ta nu te zgârie.

M-am simțit în prea multe feluri, prea multe stări concomitent. După prima zi, am simțit că mă dedublez. L-am lăsat timp de o săptămână, cu speranța de prelungire pentru tot restul vieții, pe Vlad cel Trist să doarmă. Mi-am trimis tulpa la rezidență, iar tulpa am devenit eu. Tulpa este un concept

tibetan care se referă la un corp material creat din pură energie spirituală sau mentală, după bunul plac al creatorului, eventual și după chipul și asemănarea sa. Are voință și conștiință proprie, trăiește mai mult sau mai puțin independent și e posibil să fie doar o formă ușoară de schizofrenie autoindusă. Vlad II se cufunda în și se confunda des cu propria artă, chiar și la masă, dar în esență a avut suficient bun-simț încât, mulți ani mai încolo, în discursul de acceptare a premiului Nobel, după publicarea a 17 de volume însumând 15365 pagini, premiate cu 376 de distincții în 121 de țări, după obținerea a 7 doctorate și a titlurilor de cetățean de onoare al 33 de mari orașe, să recunoască meritele tuturor prietenilor lui, inclusiv ale celor pe care Vlad cel Trist îi cunoscuse anterior concepției sale.

Abia în ultima zi am terminat o proză, „Katabasis". Asta spune multe despre mine și despre modul cum lucrez. În fond, sunt un șarpe de metal în anul mistrețului de pământ. În fiecare zi, horoscopul citit de maestra ghicitoare Silvia (pe care o veți regăsi în jurnalul de la arte plastice) s-a adeverit negreșit, cum se adeveresc toate cele spuse de femeia.ro.

M-au impresionat atmosfera din muzeu și fantomele pe care le simțeam, dar, logic, nu le vedeam. De fapt, toate prin care am trecut și-au lăsat amprenta, astfel încât la final am rămas cu o impresie colorată pastel a unei amintiri despre o amintire ștearsă cu iz de poezii și proză de calitate.

Mă așteptam, ba nu, voiam, ca toată povestea să se termine cu o explozie sau măcar cu o beție strașnică (a se citi: party cu muzică și suc de portocale). Într-un fel, rezidența nu se termină decât pe 10 mai, când publică volumul și când ne reîntâlnim. Până atunci, finalul propriu-zis al rezidenței, anume revenirea pe tărâmul de deasupra, cel familiar, reintegrarea în societate, s-a desfășurat după cum urmează:

Ies din muzeu cu Maia, Silvia, Costel, Matei și alte două fete de la arte. Îmbrățișări, comenzi de Uber, bancuri de final și promisiuni de păstrat legătura. Matei pleacă în direcția opusă, iar Maia, Costel și fetele așteaptă. Silvia zice că se grăbește și întreabă cine o ia înspre Gară. Nu am chef să aștept și, cum sunt

oricum foarte socially awkward, spun că mă grăbesc și eu și plec cu ea. Salut pe toată lumea și îmbrățișez după caz.

Pe drum recapitulăm ultimele zile, vorbim despre filme, viitor, BAC, festivalul Super și Cristi Puiu. Silvia se oprește și anunță că ia troleul. O îmbrățișez și îi reamintesc că o urăsc. Cobor la metrou. Odată cu mine intră în gară un metrou vintage, adică vechi și acoperit de graffiti, cu uși care se trântesc și scârțâie. Circulă de obicei pe magistrala 4, aia verde care duce la Străulești, dar unele trenuri rătăcite mai dau și pe magistrala 1. Intră pe contrasens și se mișcă foarte lent. Scot telefonul să îl filmez. Mereu mi-am dorit să fac un GIF cu asta. Între timp, o voce de bărbat anunță în boxe: „Stimați călători, trenul de la linia doi circulă fără călători. Stimați călători, trenul de la linia doi circulă fără călători. Stimați călători..."

4 februarie-14 martie (sorry!) 2019

Denisa Lepădatu este elevă în clasa a X-a la Colegiul Național „Vasile Alecsandri" din Galați, profil matematică-informatică intensiv informatică, fiind olimpică națională la matematică. Premii literare (sectiv, cele mai importante): Premiul APLER pentru promovarea tinerelor talente pentru cele două cărți editate în anul 2014 la editura InfoRapArt; Premiul Municipiului Galați pentru contribuția deosebită la dezvoltarea culturii, literaturii și publicisticii gălățene în rândul tinerilor; Premiul I la Concursul Național „Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților" (2017), Premiul I la Concursul Național „Cele mai frumoase povestiri ale adolescenților" (2018) organizate de Clubul UNESCO-Adolescenții; Premiul I la Concursul Național „Ion Creangă" – povești. Din decembrie 2015 este membră MENSA – organizația mondială a celor mai inteligenți 2% oameni de pe planetă (cu coeficient IQ de peste 132).

anticariat

un cerşetor vinde soarele
pe piaţa neagră
la un preţ de nimic
îngerilor
cu aripi fumegânde
şi miros de vată de zahăr

apoi îl aruncă la marginea Universului
lângă un pick-up spart
care încă mai îndrugă verzi şi uscate
despre revoluţii de sentimente
şi despre cum totul
e o problemă de interacţiune

tăcerea ruptă din haos
este un ţăruş
care ne penetrează
privirile carnivore

aceeaşi tăcere
transformă camera asta îngustă
într-un bazar
plin cu obiecte şi forme vii

ora de vânătoare

deschid deodată mai multe uşi mai multe inimi

scrieri vechi şi noi sunt în aşteptarea unui verdict
li se fac transfuzii şi ekg-uri

revoluţiile aduc tot mai multe boli

din ultima luptă trei au plecat în mâini pe picioare

trag cu coada ochiului
şi văd că supravieţuitorii sunt la ora de vânătoare

revelaţii

din plămânii perforaţi ai cerului
cad arhangheli de tămâie şi popcorn

calcă în picioare câte un nor
câte un inorog
câte o pisică fără urechi
şi de fiecare dată spun „amin” peste amprente

calcă pe iarbă şi pe câinii transparenţi
şi pe toate încercările noastre
de a cuceri raiul

pe firele de telegraf
stau atârnate bilete de iertare
şi binecuvântări

diagnostic total

calculăm cu precizie
paşii făcuţi
între noi şi lumea cealaltă
în care umanoizi în halate albastre
ne fac transfuzii
de gânduri impuse
şi eşecuri importa(n)te

ni se refuză anestezia locală
şi picioarele se ţin strâns
de marginile patului de spital

nu putem decât
să aşteptăm epinefrina
ca pe o graţie divină

adolescentină

cinci sau şapte ani
numărați pe degete dimineața

candoare de cinci euro
kafka în ritm de beethoven

un triunghi cu adolescenți
se năruie
din timbrul sec
pe carnetele verzi

la indigo mustața lui dalí
la indigo principii şi idealuri

destăinuire

facem schimb de emoticoane

la orice replică tăioasă
folosim confetti
chiar dacă nu ştim exact
care e modul lor de utilizare

devenim un test
de intuiţie şi rapiditate

sentimente rămase intacte
pe chat pe net în virtual

fetiţele îşi tatuează
în piele 112
cod de identificare
al vulnerabilităţii

prinşi în labirintul
absorbit în interior

coduri predispuse la eşec

cercul polar se închide
într-un ecran

nimeni nu scapă de aici neiubit
inimile scârțâie pe șinele învechite
încetinind ascensiunea

dar noi știm că visele noastre
ajung tefere la linia de s.o.s.

indescifrabil

punct comun între două sau n universuri

nicio planetă pe care te poţi opri

niciun suflet cum se cuvine

maşina timpului
blocată într-o eclipsă totală de simţuri
dă sms-uri şi beep-uri

indicatoare piese de muzeu
singuri şi acolo şi aici

aniversăm existenţa ultimilor umanoizi
rămaşi pe pământ

ne ţinem de mână
inspirăm-expirăm
coduri inaccesibile vieţii

până când totul devine uniform
false bătăi de inimă
şi iubire

râsetele înzăpezite în noi
fredonează la nesfârşit
„Let it be”

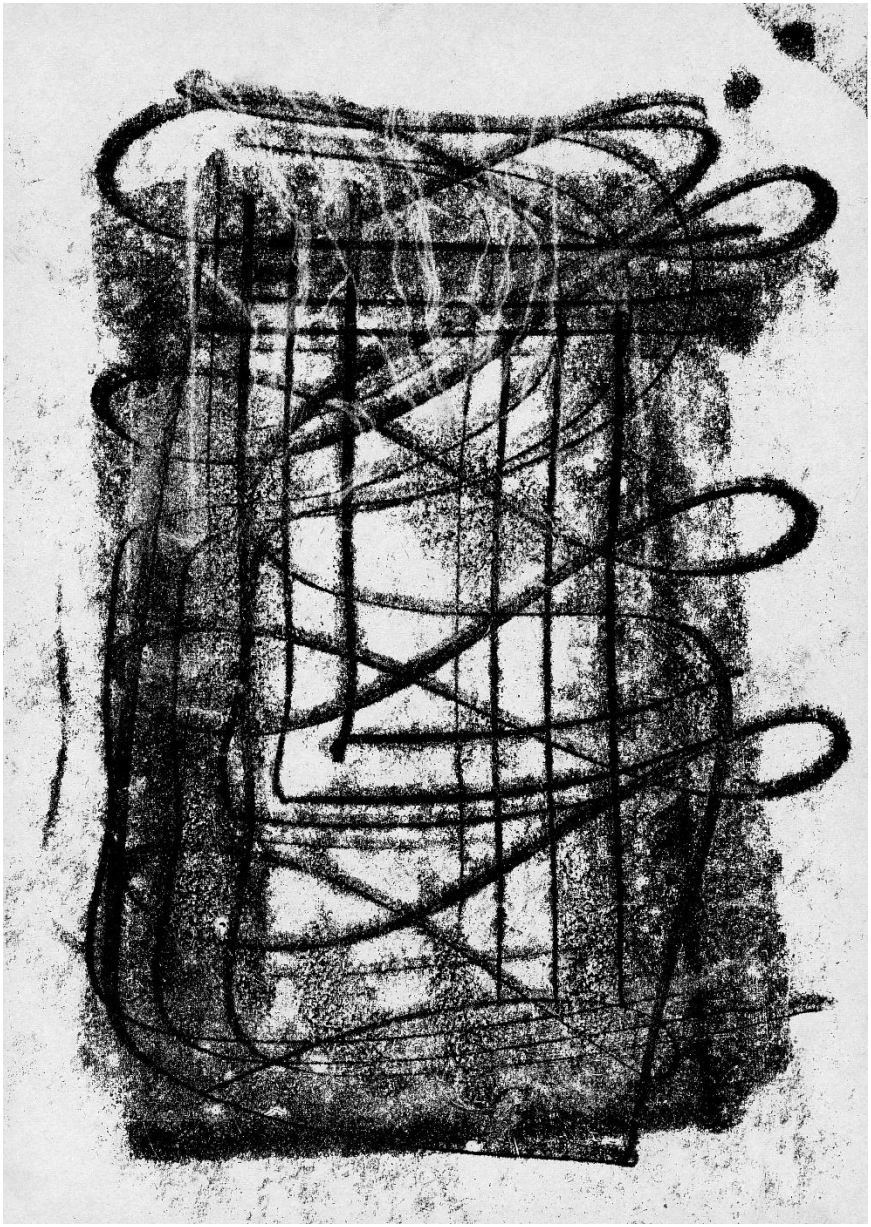

Jurnal

Ziua 1 — ziua în care a început totul

Nu scriu în acest microjurnal doar pentru ochii mei, dar tot voi fi sinceră până la capăt, punând pe tapet aventura celor câteva zile petrecute la rezidență. Pentru cineva ca mine, scrisul într-un jurnal nu este un obicei bizar. Am mai scris și încă mai scriu în jurnalele mele care, chiar dacă nu le-ar citi nimeni niciodată, tot înseamnă mult pentru mine. De ce? Pentru că mă descătușează, mă determină să mă (re)creez, mă face să călătoresc de-adevăratelea, să mă simt stăpână pe multe dintre lucrurile care se petrec în jurul meu. Îmi aduce șansa unei lumi a alternativelor, a gândurilor recuperate, a retrăirii unor momente care înseamnă ceva în viața mea.

Încă de când m-am urcat în trenul spre București, cu bagajul într-o mână și o carte în cealaltă, mi-am propus să dau tot ce e mai bun din mine. Bucureștiul — pe care l-am regăsit la fel de animat cum îl știam — a fost încă din prima secundă sursa de la care mi-am luat în fiecare zi energia și inspirația.

Prima zi a fost, desigur, destinată explorării noilor împrejurări — familiarizarea cu noii colegi și prieteni, cu locurile și cu programul zilnic bine stabilit. Entuziasmul și setea de cunoaștere ne-au ajutat să devenim un grup bine închegat încă de la început. Totul s-a desfășurat cu o viteză surprinzătoare, iar acum, revenind în camera de hotel, idei, imagini și amintiri din timpul zilei îmi năvălesc în minte. De somn nici nu poate fi vorba, îmi place starea de visare cu ochii deschiși.

Ziua 2 — Acumulare

O nouă zi, o nouă provocare, o nouă întrecere cu noi înşine.

O nouă doză de poezie şi proză, de râsete şi povestiri — astăzi despre carabina lui Hitchcock, florile pentru Algernon şi metamorfoza lui Gregor Samsa — ne pun în faţa unor scenarii care mai de care mai diverse, mai stimulante şi extravagante.

Dezinvoltura şi zâmbetele molipsitoare te fac să te îndrăgosteşti de fiecare minut petrecut în acest anturaj. Noi şi coordonatorii noştri suntem un întreg, şi cred că aceasta defineşte mai mult ca perfectul. Punând laolaltă ideile, îţi dai seama cât de deosebită şi animată este lumea noastră, a adolescenţilor care îndrăznesc să-şi etaleze în scris frânturi din ceea ce simt şi gândesc în anumite momente. Cred cu tărie că noi putem schimba lumea, aducând inocenţa şi neliniştea adolescentină, transformând în felul nostru unic monotonia în diversitate.

Ziua 3 — Ziua mixtă

Cine credea că arta vizuală şi poezia se pot uni în atâtea moduri nebănuite?

Fiecare vizită în sala muzeului înţesată de desene mă face să mă simt din ce în ce mai aproape de ceea ce înseamnă arta, de tot ce înseamnă viaţa. Liniştea şi lumina se îmbină într-un mod edenic, propice tinerilor artişti — acolo, niciodată nu durează mult până ce imaginile şi cuvintele se metamorfozează în urme de cărbune, dar şi în manuscrise. În definitiv, totul se rezumă la acea conexiune pe care creierul o face pentru ca mai apoi ideile să înflorească, parcă pe neaşteptate, înăuntrul tău.

Şi astfel, se naşte arta.

Ziua 4

Uită-te la noi, cu ce uşurinţă scriem!

Ideile se succed, atenţionându-ne că fiecare este mai importantă. Le triem rapid, fără să folosim tasta delete, ci pur şi simplu vizualizându-le în minte. Asemeni unui arbore care creşte şi se dezvoltă vizibil, cuvintele iau forme diferite, uimindu-ne şi pe noi cât de uşor ne e să scriem poeme sau proză contratimp. Zâmbetele ne stau atârnate în colţul gurii, mimând starea de linişte interioară. Am evoluat sau nu, rămâne să stabilim asta după ce rezidenţa va rămâne doar o amintire pentru noi.

Ziua 5 — finala

Iată-ne pe toţi adunaţi iarăşi aici. Ca de fiecare dată, aceeaşi masă, aceleaşi carnete verzi şi aceleaşi pixuri mov. Însă noi nu suntem niciodată aceiaşi. Fiecare zi aici ne schimbă — ca într-un roman de aventură în care protagonistul se schimbă în timp ce lumea din jurul lui rămâne la fel.

Poate că atunci când vom ajunge acasă, n-o să ne întrebe prietenii în ce soi de laborator am fost ţinuţi de am ajuns astfel, sau familiile n-o să ne spună „vai, dar cât ai crescut într-o săptămână, cât alţii într-un an, sau zece, la propriu... şi de când ai părul verde, un al treilea ochi şi de când vorbeşti franţuzeşte?”

Nu, doar noi ştim cât ne-am schimbat!

Elisa Merca are 15 ani și învață la Școala Germană Hermann Oberth din Voluntari. A câștigat de trei ori concursul național de creație „Locuiește în poveste”, inițiat de Editura Arthur, și a apărut în trei antologii ale editurii. A debutat în *Dilematix* și are rubrică permanentă în revista *Ordinul povestitorilor*. A fost selectată cu o fotografie între finaliștii concursului InstantAdolescența. Este olimpică națională la germană și la română. Scrie pentru că...

Ghemotocul de pe papuci

Ghemotoc. Sau aţă. Sau doar un ac. Nu mai ţin minte. Ghemotocul căzuse de pe masă acum câteva zile şi a ajuns fix sub masă. De atunci nu s-a mai uitat nimeni la el. Ştim doar că era un ghemotoc. Sau o aţă. Sau un ac. De obicei, seara, la cină, îl împingem de la unul la altul cu picioarele, pe sub masă. Dar purtăm papuci, aşa că nu ştim dacă e un ghemotoc, sau aţă, sau un ac.

Nu am măturat pe sub masă. El îmi zice că nu am de ce. Tot praful se strânge pe masă, aşa că sub masă sigur e curat. Îl ascult de fiecare dată, dar din cauza lui a rămas ghemotocul, sau aţa, sau acul sub masă.

Am încercat o dată să mă aplec, să văd dacă mai e ceva acolo, dar am dat cu capul de colţul mesei şi am făcut un cucui. Un cucui care seamănă cu un ghemotoc, cu aţă şi cu un ac.

Cucuiul mi-a trecut acum câteva zile, dar acum mi-e frică să mai mănânc la masă. Ne-am hotărât să mâncăm pe canapea.

Ne aşezăm în fiecare seară cu farfuriile pe genunchi, cu picioarele încrucişate şi mâncăm.

— Mi se pare că văd ghemotocul! am spus într-o seară.

— Nu ai cum! mi-a răspuns el. Eşti cu spatele. Poate vezi aţa.

— Nu, sigur văd ghemotocul. Şi tu te uiţi la el acum.

— Mă uit la tine! Eşti tu ghemotocul sau aţa sau acul?

Am tăcut şi-am continuat să mestec mai departe. Plimbam cu limba ghemotocul de piure prin gură.

După ce-am terminat de mâncat, am dus farfuriile la bucătărie. El stătea pe canapea. M-am aşezat şi eu acolo.

— Te-ai aşezat pe ghemotoc, sau pe aţă sau pe ac.
— Ba nu, m-am aşezat pe canapea, ghemotocul e sub masă.
— Nu mai avem masă. A venit vecinul s-o împrumute.
— Când?
— Când erai la bucătărie.
— A luat şi ghemotocul cu el?
— Nu, a luat doar aţa şi acul.
— Şi ne-a lăsat ghemotocul.
— Nu, ne-a lăsat covorul şi parchetul.
— Unde e ghemotocul?
— Ţi-am zis că te-ai aşezat pe el.
— Acum sunt în picioare.
— Poate a căzut şi l-ai călcat.
— Nu ştiu, am papucii, nu am simţit nimic.
— S-o fi lipit de talpă.
— Nu contează, oricum sunt vechi, mâine îi arunc.
— De ce mâine?
— Azi e prea târziu ca să arunc nişte papuci.

Şi ne-am dus la culcare, am urcat pe scări cu papucii. A căzut ghemotocul. Acum e pe o treaptă. Mai avem un ghemotoc şi un vecin cu aţă şi ac.

Te iubesc

— Te iubesc! i-am zis în timp ce se îmbrăca.
— Eu mănânc.
— Poftă bună!
— Și ție.
— Dar eu nu mănânc.
— Nu, dar mă iubești.
— Da, dar fără poftă.
— Bine, atunci doar bună!
— Bună și ție!
Și a plecat.

Am început și eu să mă îmbrac. Rămăsesem fără biscuiți. Era duminică sau sâmbătă, nu mai știu. Duminica magazinele sunt închise, dar eu țin minte că mi-am cumpărat biscuiți. Așa că era sâmbătă. Dar eu sâmbăta nu ies niciodată din casă, așa că înseamnă că de fapt aveam deja biscuiți. Și eu mănânc biscuiți când sunt în pijamale și sunt în pijamale atunci când sunt singură. Iar atunci când sunt singură eu nu vorbesc. Dar din când în când, când mă uit în oglindă, mă salut, mereu văd o altă persoană. Uneori sunt eu, doar că eu cu mâna ridicată. Și altădată sunt eu cu o urmă de mână pe față. Câteodată nu sunt eu deloc, pentru că nu mă uit în oglindă în timpul săptămânii.

Sâmbăta și duminica sunt zilele de uitat în oglindă, sâmbăta de tăcut și mâncat biscuiți, dar nu știu când e ziua de spus te iubesc. Lunea nu e timp, sunt prea obosită. Marți vine după luni și marți începe cu M, și M vine de la

moarte, şi nimeni nu iubeşte moartea, aşa că nici marţi nu e ziua potrivită. Miercuri se termină cu I şi I vine de la iubire, dar nimeni nu zice TE IUBESC în mijlocul săptămânii. Joi are trei litere şi TE IUBESC are cu cinci litere mai mult şi nimeni nu vrea să fie în plus în iubire. Vineri e prea departe de Luni, care e prea aproape de vinerea trecută şi iubirea nu poate să fie mai aproape de săptămâna trecută. Sâmbătă e a şasea zi, dar în a şasea zi toată lumea stă liniştită şi se uită în oglindă. Duminica e ultima zi din săptămână şi nu începe cu I, şi nu e nici penultima zi, şi nici în săptămâna trecută, dar are opt litere. Deci duminică te iubesc.

Acoperiş

Am visat un cerc
Atârnat invers de acoperişul unei case.
Am visat o frunză
Care creştea înăuntrul unui copac.

Am visat cum cădeau arici din cer
Care se lipeau de corpurile noastre.

Am visat că m-am trezit şi că nu o să te mai văd
Niciodată.
Apoi am visat că m-am culcat şi că nu o să mă mai trezesc
Niciodată.

Din pământ creşteau cireşe în formă de mâini
Care se ţineau de mână.
Am visat cum călcam pe ele
Cu picioarele mele în formă de salată.

Am visat cum toată apa s-a transformat în nori
Şi noi ne-am transformat într-un nor cu două guri.

Apoi am visat cum plouă

Şi gurile noastre s-au transformat în două cercuri
Care atârnau de acoperişul unei case,
Invers.

Dela

De la capătul unei țigări
Luca ne iubește pe toți egal
Și mai trage câte-un fum.

Mămăliga

Strălucea puternic mămăliga pe cer. Era perfect rotundă şi galbenă, dar părea că o să cadă. Am tras jaluzelele, nu mai voiam să văd smântâna albastră de pe cer. Ştiam că o să fie o zi lungă. Aveam de cumpărat un scaun şi o masă, şi o maşină de spălat, şi un elefant, şi căldură, şi doi arici, că tot locuiam singură de-atâta timp.

Când am ajuns la magazin, m-am dus direct la raionul de scaune. N-am găsit nimic. Era doar un afiş pe care scria, „mai bine stai pe jos". După aceea, m-am dus la raionul cu mese, dar când am ajuns erau prea înalte ca să le văd. Treceau parcă printre stâlpi din lemn, oricum, până ajungeam la capăt, îmi dispărea şi foamea. Elefanţi şi arici am zis că o să găsesc pe drum spre casă, aşa că n-am mai stat să-mi bat capul.

Când am ajuns iar pe stradă, bătea puternic vântul. Mămăliga a apus deja. Mi-am tras căciula pe cap. Pe lângă mine se mişcau elefanţi înalţi. Aveau picioarele lungi şi subţiri, iar când te uitai la ei parcă zburau. Pe tălpi îşi agăţaseră nişte arici, de aceea nu se auzea nimic când mergeau. Elefanţii mâncau din mămăliga apusă. Urechile lor imense se împletiseră una de alta.

— Dacă te iau cu mine nu o să încapi pe uşă! i-am zis unuia dintre elefanţi.

— Atunci nu mă lua! mi-a răspuns.

— Dar n-am găsit nici scaun, nici masă, nici nu ştiu de ce mai am o casă.

— Ştii cum se zice, un elefant nu e niciodată bun la casa omului.

— Da..., că omul e bun la casa omului!

Am ajuns acasă. Nu aveam nici scaun, nici masă, nici elefant, nici arici
și nici mașină de spălat.

Mi-am făcut o mămăligă și-am mâncat-o caldă. Apoi m-am culcat. Am simțit cum mămăliga a apus de tot în stomacul meu și cum elefanții cu picioare prea lungi și cu arici pe tălpi mureau de foame din cauza mea.

Despre dragoste

— Urechea lui semăna cu o broască! i-am zis.
— Cu o broască? m-a întrebat el.
— Da, acolo unde pui cheia şi descui uşa.
— Poate îl dezmembrai.
— Ar fi fost imposibil. Avea un nas prea mare ca să-l descui.
— Semăna cu o broască?
— Nu, semăna cu un nas.
— Puteai să-l descui prin gură.
— Nu! Mânca.
— Atunci prin ochi?
— Se uita la mine. Nu puteam să-l descui când avea ochii deschişi.
— Îl iubeşti? m-a întrebat el.
— Îl iubeşti? m-a întrebat.
— Urechea lui seamănă cu o broască! i-am zis eu.

Micro-roman

— Scoate pantoful!
— Dar nu intru în casă.
— Și?
— Șoseaua e deja murdară.
— O murdărești și mai tare.
— Și?
— Scoate pantofii!
— Mi-am pus șosetele pe deasupra.
— Și?
— Acum nu mai murdăresc șoseaua.
— Nu, dar o să pută.
— Scoate pantofii!
— L-am scos pe dreptul.
— Scoate-l și pe stângul.
— O să sar într-un picior.
— Bine, dar nu prea sus.
— De ce?
— Că deja avem destule păsări.
— Nu mai mergi nici tu atunci.
— De ce?
— Deja avem destui oameni.
— Eu mi-am scos pantofii.

— Şi-acum ai doar picioare.
— Am picioare fără pantofi.
— Nu, ai doar picioare.
— Măcar nu fac mizerie.
— Nici eu.
— Ba da.
— Cum?
— Respiri.
— Şi cum murdăresc?
— Miroase a pastă de dinţi.
— E răcoritor.
— E toxic.
— Pentru cine?
— Pentru păsări.
— Nu o să mai respir.
— O să mori.
— Deja ai mers prea departe.
— Deja ai sărit prea sus.

Şi aşa au apărut păsările. Din oameni nedescălţaţi.
Şi aşa au apărut oamenii. Din oameni cu picioare şi atât.

Perechea

Când m-am născut, ţi-am zis c-o să te iubesc.
Ţi-am zis că te iubesc şi când am mai crescut.
Ţi-am zis că o să cresc de mult mai multe ori.
Întâi o să cresc mică, cam cât un fir de iarbă,
Apoi o să cresc medie, cam cât un munte,
Apoi o să cresc mare, cam aşa, cât cerul.
Şi-o să-ţi construiesc un leagăn.

Şi un tobogan.

Şi-o să ajungi la mine
Ca un copil
Cu ochi căprui şi părul negru,
Cu buzele mult prea roşii
Şi cu şosete neschimbate.

O să am grijă de tine
Şi-o să te pun în leagăn,
O să-ţi scutur hainele de nisip,
O să-ţi schimb şosetele
Şi o să te pun pe picioarele mele

Ca să adormi.
Când o să te trezești plângând o să-mi spui
Că mă iubeai când te-ai născut,
Că ai crescut când mă iubeai,
Că ai crescut de mult mai multe ori.

Apoi,
O să-mi schimbi șosetele.

Muntele

Am construit un om de zăpadă pe vârful unui munte, apoi a început să se dărâme. Apoi am dărâmat omul de zăpadă şi-am început să construiesc muntele, dar nu-i găseam echilibrul. Apoi am început să construiesc un munte din omul de zăpadă. I-am pus o pălărie în vârf, şi nasturi, şi două pietre în loc de ochi. Apoi l-am mutat sub soare. Omul de zăpadă a început să se topească, dar muntele creştea. Începuseră să-i apară flori în loc de ochi şi iarbă în loc de zăpadă. Apoi, când a ajuns sub soare, s-a ofilit.

— Un elefant se legăna pe un munte de sub soare şi pentru că se dărâma a mai chemat un elefant.

— Dar aşa o să se dărâme şi mai repede! a strigat al doilea elefant.

— Un elefant se legăna pe un munte de sub soare şi pentru că nu se dărâma a mai chemat un elefant.

— Vin şi eu să vă ajut! a strigat al treilea elefant.

Şi aşa am construit un munte din elefanţi, înalt şi gri. Apoi s-a dărâmat pentru că norii începuseră să le intre prin trompă.

Apoi am construit un munte din nisip, dar a devenit sticlă şi s-a spart.

Apoi am pus toţi oamenii de pe planetă să se întindă pe jos unul lângă celălalt. Şi aşa am construit un munte dărâmat.

Apoi a început să plouă şi apa i-a măturat.

E. A. linogravura „Eva bretona" 2019

Molima

Totul ruginea. Casele erau pline de rugină, strada, la fel. Copacii rugineau și totul cădea într-o groapă plină de rugină, de unde ieșea o dată la cinci minute un grup de oameni cu pielea plină de rugină. Se scărpinau sau clipeau, sau doar deschideau gura și începea să le cadă toată rugina pe pământ. Pământul ruginea și el, mai tare decât oamenii și de fiecare dată când era călcat se micșora.

— Am stat atât de mult pe lângă ei, că am început să ruginesc și eu.

— Nu cred că e vina lor.

— Atunci?

— Suntem oameni, ruginim foarte ușor. Trebuie doar să ne bată inima mai tare și tot sângele ajunge să ni se lipească întâi pe vârful degetelor.

— Ce legătură are?

— Sângele are gust de metal ruginit.

— De unde știi ce gust are metalul?

— M-am uitat la el, are gust de cum arată.

— Și după ce ajunge pe vârful degetelor, ce se întâmplă?

— Se întărește și cade.

— De ce trebuie să ruginim și noi?

— Pentru că deja se aglomerează pe aici.

Hai, e rândul nostru să ieșim din groapă.

Jurnal 1

M-a durut când m-au călcat, de m-am tăvălit pe jos. V-aţi prins? Pentru că sunt chiar o podea. Nu auzeam prea bine ce se vorbeşte din cauza tropăitului. Doamne, parcă alergau elefanţi pe mine, ce elefanţi, elefanţi care cărau dinozauri, care cărau pietre, care cărau tot pământul. Da şi-au găsit pe cine să calce pe nervi. Eh, pe nervi, că nu mai am nervi demult. Păi ce a mai rămas din nervii mei?! S-or crede ei scriitori şi înţeleg că au prea multe în cap şi că asta le aduce kilograme în plus, dar totuşi. De-ar merge şi ei în mâini, aş bate palma cu ei de fiecare dată... Da ce, şi-n cap dacă ar merge, tot mai bine ar fi decât să stau să mă las chiar aşa călcat în picioare.

Oricum, să zicem că a meritat. Am mai aflat şi eu lucruri noi. Am aflat că cică omul de fiecare dată când citeşte parcă face dragoste cu textul; sau mă rog, ceva de genul ăsta, n-am auzit prea bine că tot bătea cineva din picior. Înainte de asta, au citit scriitorii ăştia câte ceva. Aici n-am ce zice, am rămas impresionată, acum înţeleg rostul kilogramelor în plus din creier.

În rest, au vorbit şi-au tot vorbit şi-am învăţat şi, na, bucuria mea că stăteau doar pe-un scaun şi că le mergea doar gura.

A fost o zi chiar interesantă, sper totuşi că mâine o să calce şi ei mai uşor, că altfel o să am eu grijă să le iau pământul de sub picioare.

Jurnal 2

Acum ştiţi şi voi cum se zice, din scriitor nu faci balerină şi nici invers. Dar să fim serioşi, din scriitor nu faci nici vreun gigant cu bolovani în loc de tălpi şi nu faci niciun geniu cu pietre în loc de minte. Nu vreau nici să fiu nerespectuoasă, dar ce mai poate să facă o biată podea care e călcată de vreo două zile cu o agresivitate de nedescris. Nu zic nu, vreţi să ajungeţi cât mai repede să scrieţi, dar nu puteţi să tropăiţi în halul ăsta. De n-o să vă cutremur eu într-o zi, de-o să doriţi doar să zburaţi. Mie nu-mi place să bag frica în

oameni, că, de, eu sunt aici ca să vă sprijin, pot spune că sunt chiar baza voastră, dar voi ați început! Ce m-am bucurat când ați plecat acasă stresați. Ce m-am bucurat când profesorul ăsta al vostru sau, cum îmi place mie să-l numesc, Liderul scriitorilor tropăitori, v-a dat o temă așa grea. M-am bucurat atât de tare când v-a explicat tot felul de lucruri complicate, cu ceva 10% originalitate, poezie fără proză, ritm, rimă sau figuri de stil.

De-abia aștept mâine să mă călcați iar în picioare, păi deja v-am învățat și mersul. Mâine, poimâine vă prind că intrați dansând.

Ce pot să zic, să mă ferească Sfânta Gresie să vă prind așa entuziaști.

Jurnal 3

Azi n-am de gând să comentez. Azi n-am simțit. Azi a simțit covorul, dar nu l-am auzit plângând de durere. Poate de-asta se pun covoare peste podele și nu podele peste covoare. Covorul a zis că nici nu a auzit nimic, dar eu totuși da. Parcă s-a zis ceva de Gucci, ceea ce mi-a amintit de frati-miu care locuiește acolo. El, spre deosebire de mine, este călcat în picioare cu bogăție, eu sunt călcat în picioare cu inteligență. Apoi am mai auzit ceva de Dumnezeu care rupe o ..... Asta nu mi-a amintit de nimic. Pe asta mi-am imaginat-o.

Azi s-a stat mult pe jos și s-a vorbit, dar covorul mi-a luat la sfârșit toate urechile.

Jurnal 4

Au încetat să meargă apăsat, nu mai tropăiau, parcă doar alunecau. Sigur au obosit, cred și eu, după atâta poezie scrisă de prozatori și după atâta proză scrisă de poeți. Nu mai bate nimeni din picior, nimeni nu mai calcă strâmb. Toată lumea merge cu picioarele încrucișate, vor să meargă în două direcții deodată.

Luca Ștefan Ouatu (n. 9 februarie 2000) este elev în clasa a XII-a la Liceul Teoretic de Informatică „Grigore Moisil”, Iași. A debutat publicistic în revista *Steaua* (nr. iunie 2018). De-a lungul timpului a participat la diferite workshop-uri și lecturi (Super, LiterArt, FILIT, Nepotu’ lui Thoreau, Institutul Blecher etc.) și a luat câteva premii în poezie (LicArt).

graveyard

controlul de sine rămâne o opţiune
noaptea mă aşază cuminte pe un pervaz
din turn pot vedea toate ruinele cetăţii
copii se bat cu pumnii în piept şi pietre
totul trece din beta
zidurile luminează străzile şi vechea piaţă
oamenii cerşesc şi se luptă cu informaţia
clădirea de sticlă reflectă tot ce ne-a rămas
instinctul redus până la stadiul de dereglare mintală
tăcerea ca formă de exprimare
iar noi fugim de toate astea prin tuneluri subterane
unii dau grafuri cei mici stau lângă butoiul în flăcări
şi aşteaptă
o nouă versiune a lumii lipsită de bug-uri
o nouă formă a omului în 300 de biţi de coduri şi şanse

din spatele unui computer Dumnezeu
ne iubeşte pe toţi egal
şi mai rupe câte o tastă

benz O

din impuls spre nevada
în trecere prin idee
mă sprijin de trecători curios
cine cade primul

am acceptat vulnerabilitate de aici
până-n cairo şi
am iubit femei frumoase
fără să mă simt bărbat

sub norii ăştia se disting numai
nămeţi şi copii
urcă triumfători în vârful lor

dintr-un iglu lideri retro
sporesc profit în capitalism
aruncă pene de curent şi
interceptează emoţia

printre dune de nisip partizani
căutând căldură separă
de metal fauna

în mijlocul unei păduri
se despică loviți de fulger copaci
în imagini pe pinterest
și ritmuri

totul e mai vulnerabil privind
prin geamul unui boeing 747
în plină prăbușire

la impact dumnezei jucând
war thunder în rețea separă
de informație viața

Calabasas freestyle

misticismul din rotirea
vinylului pe pick-up
valuri scurte pene în loc de ace
ne trezim în triburi indigene
printre elefanţi cu picioare lungi
şi oameni mustăcioşi şi traşi la faţă

de sub cer aripi acoperă norii
într-o bulă de nisip
copil bolnav ca Gaara
devotat unei clone

mă pierd printre străzi înguste şi
feţe abstracte natură
statică beaturi electro mă trezesc
în San Francisco pe o canapea
developez tot filmul de aseară

feţe palide deschid borcane
devenim vulnerabili în grup
desenăm cercuri cu scrum
se tace

în momente de liniște când
ai ceva să te acopere deschizi
lumi noi în jur şi ele te deschid
pe tine
energii te acoperă ascendentul îţi
afectează aura
distrugerea atrage la rândul ei
distrugere ritmuri tribale
revolte interioare toate astea
filmate de sus cu drona

uneori simt că nu mai pot
şi ating imaginea rotundă de pe ecran
ca pe icoana din bucătăria bunicii
când aveam 6 ani alteori
mă mint că
zâmbeşti pentru mine

în rest fac tot ce pot
să nu trăiesc în minciună

sight

teama de eşec mă
copleşeşte în fiecare luni observ
oameni trişti în copou pe
sticla de la tv
iau telecomanda şi deschid

o îngrămădeală de pixeli aleşi cu
grijă de un tip care nu se uită
lunea la desene n-au nicio
relevanţă în faţa unor pini îndoiţi

cercetătorii îmi demonstrează cum
creierul uman e uimitor
pentru fiecare punct negru
din imagine completez pe baza
dorinţelor lunea e zi de uitat
la documentare pe national geographic
cu varani şi cătuşe roz

sunt şi în Indonezia oameni trişti
dragonii de Komodo le-au mâncat
animalele şi uneori partenerii de viaţă totuşi
nimeni nu moare de foame

mă vreau băiat cult pe cnn
2 bărbați fără casă au încercat să jefuiască o bancă îmi e mult
prea lene să gătesc

teama de eșec mă copleșește printre
atâtea exemplare și exemple
doar varanii supraviețuiesc

dreamers

în mijlocul unui rave la
marginea pădurii 2 fete şi gagiul
uneia caută un telefon pe jos
eu caut satisfacţie

satisfacţia e atunci când
îţi cumperi droguri de pe deepweb
şi primeşti un cap de felinar
prin poştă 23 de zile mai târziu

autosatisfacţie când
îţi cauţi numele pe google sperând
să găseşti ceva ce nici măcar
tu nu ştiai

dansez 8 ore neîncetat dansez
încă două spre casă
nu am fost niciodată pe deplin
satisfăcut de ce am găsit sub
lumina felinarelor pe drum
oricum dacă am fost
nu era ceva care să-mi folosească

uşor apatic mă arunc în pat
3 zile visez ce şi-a dorit
dintotdeauna omenirea

nici o dimineaţă mai futută ca
una-n care salvarea e oprită
de vibraţia unui telefon mov
cu stickere hello kitty

10 februarie

din discuţii în cafenele între cadre şi atmosferă lumea
se deconstruieşte
în baraje şi lumină neon panouri
publicitare şi muzica la stare

prietenul meu cu nume iernatic cu
ochi mari şi barba îngrijită cearcăne
cu idealuri şi conştiinţă mă învaţă
reacţii situaţii din codul penal şi
să zâmbesc mai des

înţeleg mai greu rutina mă sperie
în nopţile în care sunt singur ascult kokoroko prietenul meu
cu ochelari
şi părul lung cu mema în sânge şi
corporaţia mi-ar spune că e gay

zile similare mă găsesc prins
între hotărâre şi vulnerabilitate între
emoţie şi conştiinţă între speranţă
şi dorinţă iar eu dorm neîntors
pe o canapea încercând să mă bucur

stargazer

am programat soarele în
mijlocul lui iunie băieţii
se jucau cu ledurile
albastru roşu — scurtcircuit

toată candoarea concentrată într-un
start-up distrus de natură
un device fără căldură
numai pentru mine

în intimitate afectul
creşte exponenţial din
dragoste pentru natura
încurc firele

în lipsa unei surse de energie
lumina asta arde tot ce ţin în mine
în jurul meu hora orbilor
toţi se îneacă în cenuşă

vapor

sub norii mov din San Francisco
se întâmplă universul
2 puştani stau şi fumează
în jurul lor alţi 3 dansează haotic

sub norii mov din San Francisco
ne-am sărutat prima oară
eram uşor ameţit
şi am vărsat cafea pe tine

sub norii mov din San Francisco
am cunoscut pacea
şi toate emoţiile concentrate
într-un tracklist

deasupra norilor
supereroi se joacă dota şi înjură
de toţi morţii care le bat
în ţeavă noaptea

Diana Vlasa (n. 2000) este elevă la Liceul Vocațional de Artă, Târgu Mureș. În 2017, a participat la cursul de jurnalism de artă organizat de Art Encounters, iar în 2018 a participat la cursuri de scriere creativă cu Cezar Paul-Bădescu și Marin Mălaicu-Hondrari. A publicat în repetate rânduri în revistele online *Literomania* și *Revista de Povestiri* și a apărut în numărul 8 al revistei *iocan*. A debutat în antologia *Matrioșka. Nouă prozatori adolescenți*, Editura Tracus Arte, 2018.

Unul ţie, unul mie, unul ţie

Dă-mi un bumb!
De care? Ce-i baiu?
Ori de care. Am-hă! limba-n gur-hă ca o mă-hă-măligă şi nu pot să-hă respir.
Cum ori de care? Ce-i asta? Ce să-ţi dau?

Mă ridic şi fug la sertarul cu medicamente. Scot punga cu medicamente a bunică-mii şi o răstorn pe masă. Câteva folii cad pe scaun, tabletele se împrăştie pe podea şi nu mă mai aplec să le ridic. Le las acolo. Mi-e frică să nu fie moartea în spatele meu.

Umplu un pahar cu apă de la robinet şi i-l întind. Bea o gură şi zice că nu-i mai trebuie. De-asta are ea riduri, că nu bea destulă apă. Aşa face de fiecare dată şi îmi vine să-i iau şi să i-l torn pe gât. Nici nu-i mai e rău.

Mă uit la apa aia fără niciun Dumnezeu în pahar. Îl duc înapoi în bucătărie şi îl pun în chiuvetă. Trebuie spălat. Nu vreau să beau din paharul ei cu apă cu gust de boală. Îmi reazăm coatele de chiuvetă şi mă uit prin bucătărie.

Pe geamul de deasupra aragazului se vede că începe să se lumineze de ziuă. Cerul e albastru, rece şi mi se face pielea de găină. De la picioarele desculţe pe gresie, de la sperietura pe care mi-a tras-o bunica, de la gândul că uitasem să scot hainele din maşina de spălat. O să trebuiască să-mi bag mâinile în masa aceea diformă, moale şi rece, să răstorn rufele în lighean şi să le scot afară, să le întind pe sârmă. Maşina de spălat nu mai stoarce bine de mult, dar bunica nu vrea s-o schimbe. Zice că nicio maşină de spălat nouă nu o s-o ţină mai bine de 20 de ani, cât a ţinut-o — şi încă o ţine — maşina asta. Şi

totuşi, atunci când au venit ţiganii ăia să cerşească fier vechi pe la poartă, n-au trebuit să se învârtă mult până ca bunica să le dea tot ce credea ea că nu-i mai trebuie de prin magazie: ceasul cu cuc, un dulap de papuci care stătuse în baie la noi multă vreme şi pick-up-ul la care ascultam „Andrii Popa" de fiecare dată când îmi aduceam aminte de el. Avea acul sărit şi lipit înapoi cu scotch, dar de mers mergea. M-am supărat atunci tare şi am zis că n-o să mai vorbesc cu ea niciodată. Până la urmă mi-a făcut o prăjitură cu mălai ca să mă împace. Oricum, prăjitura ei nu-i nici pe departe la fel de bună ca tiramisu ăla pe care-l face mami, cu mascarţone şi cafea. Mami mi-a zis că atunci când o să vină şi o să mă ia la ei, o să-mi facă tiramisu în fiecare duminică şi nici n-o să mă mai pună să întind eu hainele sau să merg la biserică, aşa cum mă pune bunica. Prima dată mi-a zis că o să mă ia cu ei când o să încep clasa întâi. Da' am început-o şi nu m-a luat. A zis că nu poate încă, dar la anu' sigur. Dar n-a venit nici când am început clasa a doua şi mi-am dat seama că mă minţea.

Prima dată, mama a vrut să mă dea la şcoală la oraş, iar eu să stau la mătuşa. Mie mi-ar fi plăcut. La oraş se făceua vată de zahăr şi floricele din grăunţe de cucuruz, de care le dădea bunica la pui. Plus că m-aş fi putut juca cu Andreea, verişoara mea mare, cât e ziua de lungă. Ce-i drept, Andreea se sătura de mine cam repede, dar mie-mi plăcea şi numai să stau pe lângă ea. Dar bunica n-a vrut nicicum. Iar tata ţinea întotdeauna cu bunica. A zis că dacă mă duc, ea o să moară. Aşa l-a convins pe tata, care a convins-o pe mama. Era clar că nici cu ei n-o să mă ia până n-o să mă dea bunica. Adică niciodată, că de câţiva ani de când bunica zicea că *vai, mor*, tot nu murea. Deşi în ultima vreme o durea piciorul cam rău. Dar ce-i drept, de la piciorul acela strâmb şi până să moară ca eu să pot merge la mami şi tati, mai e cale lungă. Nici lelea Lenuţa de peste deal, care are metale în şold, n-a murit încă, d-apoi bunica.

Pe ea o aud cum sforăie şi mă mir că deja adormise la loc. Mereu se plânge că nu poate să doarmă, că nu mai poate sta nicicum în pat, că nu mai are somn, deşi în fiecare seară, televizorul rămâne până târziu mergând singur pe Kanal D, pentru că bunica adoarme în timp ce se uita la serialul ei turcesc.

Se uită la el şi seara şi a doua zi, la reluare. Zice că nu vrea să-i scape nimic, dar sunt sigură că face asta numai ca să nu mă lase la desene.

Dar adevărul e că şi mie îmi place serialul. Numai că bunica nu mă lasă să mă uit la tot. Când încep să se pupe, lui buni îi trebuie de fiecare dată câte ceva de prin bucătărie sau de prin baie. Unghiera sau caietul de reţete plin de pete de unsoare. Mă duc, că dacă nu, se supără, dar aş vrea să rămân şi eu să mă uit şi eu, mai ales când simt cum începe să-mi bată inima aia caldă de sub buric. De multe ori, când mă trimite să fac baie, o aud cum urlă şi îi ceartă ba pe Sureyya, ba pe Faruk, după cum îi vine prima dată la gură. Când ies, se opreşte din strigat, dar tot le mai zice în barbă câte un *'tuţi soarele mă-tii* de fiecare dată când o dezamăgeşte vreunul. Şi-mi vine şi mie să zic odată cu ea, că bine le zice, dar bunica nu mă lasă să sudui.

Îmi sprijin capul în palme şi mai că îmi pică de somn, dar ştiu că dacă m-aş pune în pat, nu aş putea să adorm de la cum sforăie bunica. Dacă aş trezi-o numai pentru atât, mi-ar face morală că n-o să mai poată să adoarmă. Aş putea să aştept până se trezeşte. Cât poate dura? O oră, două? Până cântă găinile şi se trezeşte că îi trebuie ceva de la magazin. Mă trimite pe mine de parcă n-aş avea altă treabă sau de parcă nici eu n-aş putea să dorm dimineaţa. Dacă reuşesc cumva să nu mă trezesc când se trezeşte ea şi îşi face de lucru prin bucătărie, vine până lângă pat şi strigă *te-ai treziit?* cu un *i* ascuţit de mi se ridică părul în cap şi începe să-mi înşiruie ce am de cumpărat şi să-mi spună fiecare lucru pentru ce îi trebuie: smântână pentru papricaş, că a tăiat o găină de dimineaţă — deşi asta puteam să zic şi eu de la cum mirosea a pui pârlit –, piper, foi de dafin şi două sticle de oţet de Bistriţa ca să pună murături şi un sfert de pachet mare de drojdie ca să facă pupi cu prune.

Îmi amintesc de pastilele împrăştiate pe jos şi mă apuc să le strâng. În patru labe, pe sub masă, încerc să nu foşnesc prea tare foliile sau punga în care le pun. Bobiţele roşii cu bobiţele roşii, bulinele albastre cu bulinele albastre. Alea roşii pentru oase, alea albastre pentru inimă. Pe alea albe le pun în funcţie de formă. Cele mari şi ovale sunt pentru osteoporoză şi cele mici şi

rotunde pentru poliartrită. Le-am strâns pe toate pe care le-am văzut, dar sigur mi-au scăpat câteva şi pe alea o să le văd numai dimineaţă.

Mă ridic şi mă pun pe scaun la masă. Mă uit la cum se mişcă secundarul ceasului de pe perete. Bunica avea mai demult un ceas mic, cu cheie. Zicea că e rusesc şi că nu are baterii, că nu existau pe atunci. Cât îi învârteai cheiţa, atâta şi mergea. Avea şi sonerie, dar pe aia nu am învăţat niciodată să o reglez pentru că s-a stricat înainte să mă înveţe bunica. Îmi promisese de mai multe ori că dacă o să fiu cuminte o să mă înveţe cum, dar de fiecare dată când venea timpul, bunica se supăra pe mine dintr-un motiv sau altul. Odată pentru că m-am ascuns după fotoliul din colţ şi m-a căutat peste tot, până şi-n fântână de teamă să nu fi căzut, odată pentru că nu am vrut să dau bună ziua la tanti Floarea de la magazin. Şi după s-a stricat soneria de la ceas. Apoi ceasul cu totul.

Mami avea oricum un ceas mai frumos ca al ei. Şi era de mână, deci îl putea duce cu ea oriunde şi oricând. Era tot cu cheiţă, avea cureluşă neagră din piele şi suna mai frumos decât orice pe lume. Sau cel puţin aşa îmi aminteam. Mami a zis că atunci când o să mă fac mare o să mi-l dea mie, şi de data asta vorbea serios.

Mă sperii zdravăn când aud ceva în spatele meu şi trece o secundă până să-mi dau seama că vine de la bunica şi că, de fapt, sughiţă.

O aud cum se foieşte în pat. Simt că e trează şi mă gândesc dacă nu ar trebui să-i duc un pahar cu apă. Dacă aş fi fost cu mami, ea nu ar fi sforăit şi nici n-ar fi sughiţat noaptea. Nu s-ar fi trezit odată cu găinile şi nu m-ar fi trimis numai pe mine la magazin. Am fi mers împreună. Aşa cum făceam când venea acasă. Acum n-a mai venit de mult şi tot vina lu' bunica era.

Ultima dată când a venit mami acasă, s-au certat tare. Nu ştiu despre ce, că pe mine nu m-au lăsat să stau în bucătărie cu ele. Bunica m-a trimis în cameră şi mama m-a trimis la Maria din vecini să mă joc.

Mă ridic şi mă duc în bucătărie ca să umplu un pahar cu apă pentru bunica şi îmi vine o idee. Auzisem de la Maria că tanti Floarea de la magazin

încercase odată să se omoare cu pastile şi ar fi şi murit dacă nu ar fi găsit-o nea' Costică să sune la salvare. Maria a şi vrut să-mi arate de care medicamente a luat tanti Floarea, că a zis că fix din alea avea şi bunica ei, dar eu n-am mai vrut, că mi se făcuse pielea de găină şi se şi terminaseră reclamele la desene. Acum poate mi-ar fi prins bine să ştiu.

Umplu paharul cu apă, îl las pe masă, mă duc tiptil la sertarul cu medicamente şi mă uit prin pungă după capsule, că alea se dizolvă mai uşor. Aşa mi le dădea şi mie bunica. Desfăcea carcasa din plastic, cu două culori diferite şi vărsa praful de dinăuntru într-un pic de ceai, sau în lapte sau îl amesteca în iaurt. Eu nu prea puteam să înghit medicamente, că mi se opreau între limbă şi cerul gurii şi după îmi venea să vomit.

Iau toate foliile de felul acela pe care le găsesc, le duc la masă şi le pun lângă pahar. Mă rog în gând să nu îmi zică nimic bunica, că m-aş speria şi mai tare. E întoarsă cu faţa la perete şi îşi ţine respiraţia ca să încerce să se oprească din sughiţat.

Rup cu unghia ambalajul care ţine fiecare pastilă. Nu le apăs cu degetele ca să nu sune. Cu unghia e mai silenţios şi merge la fel de repede. Le desfac în două şi vărs praful în paharul plin cu apă. Una, apoi două, trei, şapte, opt, zece, unsprezece. Da, unsprezece ar trebui să ajungă, că e mai mare de zece şi deja pe masă e o grămăjoară de coji de pastile fără praf în ele. Amestec cu degetul şi mă gândesc că ce bine că bunica nu prea mai simte gustul. A zis că aşa e de la bătrâneţe şi de-aia nu-i mai iese mâncarea aşa de bună ca altădată. Dar bunica n-a făcut niciodată mâncare bună şi niciodată n-am înţeles cum bunicile tuturor prietenilor mei făceau.

Iau capsulele goale de pe masă şi le pun în buzunar. După o să le arunc în soba de la baie şi o să le aprind cu un chibrit, în timp ce o să mă prefac că merg la veceu.

Iau paharul şi mă duc încet spre pat.

Când ajung aproape, bunica se întoarce spre mine. Ia paharul şi bea.

Poem 1

— am uitat de ce coborâsem în parcare.
în dimineaţa asta
mi-au trebuit ca să mă trezesc
două ceasuri,
două aspiratoare şi două perechi de şosete
doar ca să nu-mi mai clănţăne dinţii
ca atunci când îmi bat unghiile de tastele laptopului.
— clavier en francais,
tastatură în română şi am uitat cum se zice
— keyboard in english
— ar trebui să nu-mi mai rod unghiile
ca să sune şi ale mele
ca ale tale
pentru că mie nici nu mi-e frig,
nici nu mi-a fost greu să mă trezesc,
dar pot să-ţi spun că am venit în parcare
unul pentru celălalt.
— sau unul împotriva celuilalt.

Mere

De câteva zile, Eva se învârte în jurul cămării, în care se ascunde dușmanul.

De câteva zile, tot evită să intre. Merge pe lângă ea, se uită la ușă, adulmecă aerul să simtă dacă nu e ceva în neregulă, ba chiar mai trage cu ochiul prin gaura cheii. Se pune pe jos în patru labe și se uită pe sub ușă, dar crăpătura e prea mică și nu vede decât negru. Apoi sare în picioare ca arsă, se dă înapoi, își face cruce și își jură că n-o să se mai gândească la cămară, la dușman și la ce repercusiuni ar putea avea prezența lui în casa ei.

Eva face așa de câteva ori pe zi de câteva zile încoace. Și oricât ar încerca să stea departe de cămară și să-și mute gândul, demonii tot nu-i dau pace. De când a intrat blestematul în casa ei, a știut că o să se lase cu harță, că n-o să se poată abține, că va trebui să acționeze, deși n-ar fi vrut. Știa că n-ar fi fost bine.

Acum, Eva se leagănă peste balustradă. Afară e așa de cald că n-a mai închis de-o lună geamurile, iar lustra cu ventilator nu face decât să răscolească aerul cald. Copacii din fața blocului au devenit atât de uscați, încât abia mai lasă vreo umbră peste asfaltul fierbinte. Pe stradă nu e nimeni. Cei care nu sunt la lucru se ascund prin case, iar bunicile își păzesc nepoții ca nu cumva să iasă cu capul gol în soare. Nu suspectează nimeni ce se întâmplă de fapt în casa ei.

Un fir de transpirație i se prelinge până la cot, unde se adună în cuta făcută de mâna ei durdulie, de la cum își ține brațul îndoit, pe balustradă. Sutienul bătrânesc, urât, cu cupele mari e deja îmbibat în sudoare, dar nu se îndura

să-l dea jos, de teamă să nu o vadă careva. Era destul că-şi lăsase tricoul să se zvânte pe aţa întinsă de la un capăt la altul al balconului. Celelalte rufe de pe aţă erau deja uscate: chiloţii cu materialul rărit, sutiene albe cu pete galbene la subsuori, capotul subţire şi rochia de vară pe care o purta când mergea la magazin. Mai mult de atât nici nu-i trebuia pe aşa o vreme.

Îşi trece mâna peste frunte, deşi soarele i-o usca imediat ce apărea vreo boabă de sudoare. Aude cum sfârâie aragazul. Clocoteşte prea tare apa în care fierbe trei cartofi şi se duce să ridice, pe jumătate, capacul. Pe marginile oalei este spumă albă-cafenie de la amidon. Eva ridică de tot capacul, se-ntoarce şi-l pune pe masă, ia paleta agăţată de perete, pescuieşte spuma şi o aruncă cu scârbă în chiuvetă. Pune paleta pe margine, ia din sertar o furculiţă şi controlează cartofii. Îl împunge pe unul, apoi pe al doilea, apoi pe al treilea şi se chinuie, pe rând, să scoată furculiţa din fiecare. Suflă peste ea, o bagă în gură, se linge pe buze şi şterge furculiţa de poalele fustei cu flori. Cartofii sunt aproape gata. Nu mai are rost să pună capacul la loc. Se mai uită o dată spre cămară şi repede se uită în altă parte. Îi e teamă că dacă o să se uite prea mult, nu o să se mai poată abţine.

Atât mai primeşte pe ziua de azi. Ăia trei cartofi şi o bucată de brânză. Iar la cină un grepfrut. Ei nici măcar nu-i plăcea grepfrutul, dar se hotărâse să ţină dietă. Prea o hulea lumea că din cauza grăsimii nu a putut ea să facă copii şi de-asta a lăsat-o fostul ei soţ. Şi mai ziceau că nici nu s-a sinchisit să încerce să slăbească. Lucrurile nu stăteau tocmai aşa, dar bârfa era bârfă şi n-o cruţa niciodată când ieşea din casă, mai ales în verile calde ca asta, în care n-avea cum să-şi ascundă colacii de grăsime.

Nu că i-ar mai fi servit la ceva acum; poate câţiva ani în plus la viaţă, în care oricum nu avea ce face şi poate va purta câteva din hainele care nu-i mai veneau sau pe care îi era ruşine să le poarte. În rest, ei îi era bine cu kilogramele ei. Ştia de mică că nu era frumoasă; de când mustaţa i s-a făcut mai neagră şi cu firul mai gros, sânii, după ce i-au crescut, s-au lăsat şi degetele ei nu erau alungite ca ale altor fete, ci mai degrabă groase, ca nişte cârnaţi fierţi, pe

cale să plesnească. Învățase să trăiască cu asta. Dar bârfa despre fostul soț și despre copilul nenăscut nu o putea suporta, și acum mai avea și cămara pe cap.

Se pune pe scaun și trage pe partea ei de masă revista cu sudoku, cu grijă, ca să nu i se rostogolească creionul mic, roșu și ros de pe ea. Încearcă să-și ocupe mintea, ca să nu se mai gândească la dușmanul pe care-l ținea ascuns în cămară. Nici nu apucase să-l studieze bine. Îi intrase în casă acum trei zile, odată cu nepoata din partea fratelui ei. Fata a plecat și a lăsat-o acolo, singură cu el. Credea că nici de ziua aia n-o să treacă, dar s-a ținut tare, l-a legat și l-a învelit cât a putut de bine în pungi și prosoape de bucătărie, l-a băgat în cămară și a închis repede ușa în urma lui.

Dar nu putea să nu se gândească. De când era în casa ei, se gândea la dușman când nu avea ce face, se gândea dimineața, când își lua medicamentele, seara, când făcea duș și se spăla pe dinți și, mai ales, de fiecare dată când mânca ceva.

Până acum se ținuse tare. Dar îi venea din ce în ce mai greu să nu bage în seamă cămara și ceea ce se afla înăuntrul ei. Uneori avea impresia că simte miros de aluat cald venind dinspre cămară, iar alteori simțea mirosuri stranii și adormea seara cu frică, cu gândul la ce se află în cămară.

Cel mai rău e faptul că era posibil să se strice. Sau poate chiar începuse deja să se strice, să prindă mucegai. Cămara aia nu fusese niciodată aliatul ei, iar acum risca să fie descoperită, să clacheze.

Își dă seama că rodea capătul creionului, pe care se scurge salivă. Îl pune jos. Poate dacă ar deschide ușa de la cămară și ar arunca un ochi înăuntru, s-ar simți mai bine. Ar vedea că nu e chiar așa grav, chiar așa umilitor și cartofii sunt oricum aproape gata.

Se ridică de pe scaun și-și aranjează fusta. Dacă nu ar fi așa de cald, și-ar pune ceva deasupra sutienului. O ia spre cămară cu pași mici. Speră să se răzgândească până să ajungă la ușă. N-are la dispoziție nici trei pași și simte furnicători în stomac când apasă pe clanță.

Deschide uşa.

Pachetul e acolo, pe raft, încă învelit în pungi şi prosoape, lângă o legătură de ridichi şi două lămâi pe care se forţase să şi le cumpere. Toate dulceţurile, compoturile, zacusca, pâinea le pusese pe rafturile de jos, ca să nu le mai vadă, dar pachetul nu mai avusese loc unde să-l ascundă.

Întinde mâinile şi îl ia ca pe un copil. Îl duce pe masă şi începe să-i desfacă straturile. Pe rând, cu grijă. Îşi ia o furculiţă şi un cuţit şi se pune la masă. Ridică brusc capacul pachetului şi îşi priveşte duşmanul în ochi. Se apleacă şi îl adulmecă. Aluatul e cu unt, iar umplutura pare zemoasă şi miroase a zahăr caramelizat şi a scorţişoară. Un fir de salivă i se scurge printre buze. Îl şterge cu dosul mâinii şi începe să mănânce. La început un sfert, apoi o jumătate. Renunţă la tacâmuri o ia cu mâinile, îşi împlântă degetele în umplutura ei ca să-i simtă textura. Până nu termină, nu mai aude nici oala cu apă care bulbucea, dădea în foc şi sfârâia mai tare decât ar trebui, şi nici soneria de la uşă care ţârâia de câteva minute bune. Aude cheia intrând în uşă şi se gândeşte că n-ar fi trebuit să-i dea nepoatei ei o copie.

Nu are unde să ascundă rapid toate dovezile crimei sale. Se gândeşte că măcar de-ar fi mâncat plăcinta în cămară sau noaptea, ar fi putut să scape fără să ştie nimeni. Acum e o criminală. A ucis cu sânge rece şi va fi judecată pentru asta aşa cum e încă judecată pentru fostul soţ, pentru posibilul copil, pentru ţesuturile corpului ei. Din sămânţa merelor din plăcintă încolţeşte acum ruşinea.

Ca şi cum ai zgâria cu unghiile pe tablă

Mi-a fost frică să mai ies din casă de când cu toate cutremurele astea. La ştiri zic că sunt între şapte şi 24 pe zi. Cauza principală sunt ciocnirile dintre oameni. Bine, asta parţial. Uneori oamenii se ciocnesc de clădiri, alteori de maşini, de câinii maidanezi care nu mai ştiu pe unde să se ascundă. În ultima vreme, oamenii se lovesc de orice.

N-am aflat de ce se întâmplă toate astea. Am oprit televizorul înainte să explice. Mi-a fost frică să nu mă apuce şi pe mine.

L-am scos din priză. Am tras perdelele ca să nu văd afară. Am rămas acolo. Am încuiat de trei ori. Am lăsat cheile în uşă pe dinăuntru. N-am mai răspuns la telefon. Poate oamenii fuseseră afectaţi de vreun sunet. Am rânjit. Izolasem fonic apartamentul acum un an. N-o făcusem pentru zgomotul de afară. Problema erau vecinii de sus. Mai ales el. Cânta popeşte şi îşi bătea nevasta. Înjura de mama focului. Şi mereu atunci când era mai linişte. Dar nu-i văzusem niciodată. Nu cred că ieşeau afară. La uşă nu răspundeau. N-am apucat să le spun nimic. Nu mai suportam. Acum îmi prindea bine. Eram în siguranţă.

Aveam mâncare în casă cât pentru un an. Asta dacă mâncam puţin. Nu era o problemă. Nu eram aşa mâncăcioasă şi dacă nu făceam altceva decât să stau, nici foame nu avea să-mi fie. Dar mi s-a terminat detergentul de vase. A urmat detergentul de haine. S-au terminat pasta de dinţi şi gelul de duş. Şerveţelele umede, demachiantul. Ultima a fost sticluţa de dezinfectant. Înainte o purtam mereu cu mine. Acum era gata.

Lucrurile au început să mi se strice. Prima a fost unghiera. Am început să-mi pilesc unghiile. La picioare nu mă descurcam. Am renunţat la şosete şi am rămas desculţă. Am început să nu mă mai îmbrac. Oricum nu mai ieşeam din casă. Am început să mă uit des în oglindă. Părul mi-a crescut lung. Un sân mi s-a lăsat mai greu decât celălalt. După mi-am tăiat părul. Devenise gras şi mirosea a rânced.

O vreme am auzit bătăi în uşă. Apoi s-au oprit. A trecut mult de atunci. S-au oprit şi cutremurele, dar am zis c-ar fi bine să mai rămân o vreme, ca să fiu sigură.

Mi s-au tăiat apa şi curentul. Noroc că îmi făcusem rezerve. Pusesem dopul şi îmi umplusem cada cu apă. De băut aveam destulă. Câte un pahar pe zi, nu mai mult. Nu voiam să ies prea repede. Nu merita riscul. Prin cămară deja nu mai aveam mare lucru. Câteva conserve, câteva borcane pline. Nu-mi calculasem bine proviziile. Nu mă aşteptam să-mi taie curentul şi mâncarea din congelator să se strice. Nici nu-mi dădusem seama că nu mai mergea până nu m-am trezit cu gresia udă în toată bucătăria. Mă obişnuisem să nu mai aprind luminile. De-asta nu am observat când mi-au tăiat curentul. Acum am început să mănânc castraveţi muraţi. Era prima dată când mi se păreau utile bidoanele de 5 litri în care îmi trimitea castraveţi.

Numai că de la castraveţi începea să-mi meargă burta. De la apa aia cu oţet mă rodea stomacul. Aceeaşi senzaţie pe care am avut-o atunci când am încercat să slăbesc cu oţet de mere. Două linguriţe într-un pahar cu apă, dimineaţa pe stomacul gol. Apoi durere şi crampe pentru 200 de grame pe săptămână. Nici atât.

Acum am ajuns mai slabă decât fusesem vreodată. Îmi număram coastele în oglindă. Mă uitam peste umăr şi-mi îndoiam mâna la spate ca să văd cum îmi iese omoplatul în afară. Mă uitam iar şi iar în oglindă. Ochii-mi erau de mult obişnuiţi cu semiîntunericul din apartament. Cum ţineam perdelele tot timpul trase, nu-mi mai dădeam seama cum era vremea afară. Uneori mi se părea că aud cum plouă. Doar că nu puteam auzi cum plouă.

Singurul lucru care se auzea era ceasul.

Până i-au murit bateriile.

Am căutat prin sertare altele. Îmi plăcea cum sună. Puteam să respir în ritmul lui ca să adorm. De când mi se terminase cafeaua nu mai puteam să dorm. Dar nici nu mă mai puteam trezi. Rămâneam mereu între. Mă durea capul foarte, foarte tare. Tot timpul.

Am găsit bateriile. Le-am băgat înapoi în ceas. Am început să-l aud iar pe vecinul cum cântă. Apoi cum o ceartă. După, cum o bate. Apoi un zumzăit. Ca şi cum s-ar fi adunat toţi gândacii ăia de mai pe care băieţii îi aruncau pe fete. Mi-am zis că nu poate fi adevărat. Am început să-mi rod unghiile. Am ascultat mai atentă.

Am luat un scaun, l-am pus pe masă şi m-am urcat pe el. Mi-am lipit urechea de tavan. S-a făcut liniște. Am aşteptat. Nu se mai auzea nimic. M-am dat jos. A început iar. M-am dus în baie. Acolo de obicei se auzea mai bine. Tot acolo vedeam şi cel mai des gândacii. Urcau noaptea prin ţevile de scurgere şi fugeau ca bezmeticii prin baie.

M-am urcat în picioare pe marginea căzii, cu grijă. Picioarele-mi alunecau pentru că-mi deveniseră unsuroase. Nu voiam să alunec. Mă ţineam cu mâna de perete şi-mi ţineam genunchii uşor îndoiţi. De sus se auzea mai tare. M-am tras mai aproape de perete şi mi-am lipit urechea de gresia rece. Simţeam cum îmi vibrează peretele sub obraz. Am simţit un gândac trecându-mi peste celălalt. Mişcarea îmi muta cada de sub picioare. M-am prins cu ambele mâini de perete şi mi-am băgat unghiile în mortarul dintre bucăţile de faianţă. Mi s-a făcut pielea de găină. Un picior mi-a alunecat şi s-a udat de la apa din cadă. L-am pus înapoi, alunecos şi umed.

Nu se mai auzea nimic în afara vibraţiilor. Colonii întregi de insecte îşi făceau drum prin pereţii mei. Cutremurele nu erau făcute de oameni. Mi-am înfipt mai adânc unghiile printre bucăţile de gresie, mi-am ridicat picioarele şi am început să mă caţăr.

Spatele mi s-a curbat şi s-a făcut tare. Pe mâini mi-au crescut peri groşi.

Am început să mă caţăr, odată cu ceilalţi, înspre vecinul care ne cânta.

Poem 2

Am zis că mai bine plec
pentru că erai în faţa mea
şi nu te găseam nicăieri în casa asta a ta
puloverul îmi atârnă
de clanţa uşii din hol,
încuiată.
Centrala huruie,
pe calorifere e aşezat praful,
pe masa din bucătărie e ţuică într-o sticlă de apă
mi-e sete şi nu ştiu de unde să beau
în casa asta
în care nu te găsesc.
Pe canapea îmi trag picioarele sub mine,
mă uit la reclamele de pe Comedy Central,
în colţul din stânga sus
e numărătoarea inversă
a pauzei publicitare
câteva secunde,
în plus sau în minus
până n-o să mă mai găsesc nici pe mine.

Pink Raspberry Cosmopolitan

— Ce zici c-ai făcut?

— Ţi-am zis că nu ştiu dacă chiar am fost eu sau nu. Eram destul de ruptă. Nu-mi amintesc tot. Adică nu-mi amintesc mai nimic de la un punct încolo.

— Hai, ia-o de la început.

— Vai, aşa mă doare capul. Mai bine nici nu l-aş fi lăsat să-mi facă cinste cu toate cocktailurile alea. Şi după vinul! Ia, dă-mi întâi o ţigară să-mi mai revin şi eu că nici nu pot să respir ca lumea.

— Ţine. Vezi că nu-s de-alea de care fumez de-obicei că nu mai avea proasta aia la magazin.

— Vai, ce-s mizeriile astea? Lasă. Nici nu pot s-o ţin că prea-mi tremură mâinile.

— Gata. Hai, povesteşte.

— Da' nici nu ştiu de unde să încep. Vai, fată, toată tremur. Nu mai pot.

— Hai, gata, calmează-te. Îţi aduc nişte apă?

— Da. Cu lămâie şi cu gheaţă.

— Ceva de mâncare vrei?

— Nu vreau, tu, că prea mi-e rău. Nici nu cred c-aş putea să bag nimic în gură.

— Eh, acum zici şi tu.

— Vai, lasă-mă cu astea.

— Bine, bine, hai, gata. Îţi las paharul aici pe masă, da?

— Da, bine, lasă-l acolo. Vai, da n-ai ceva pe ce să-l pui? Că tot e aburit şi curge de pe el.

— Eh, lasă că nici masa asta nu-i cine ştie ce. Eşti toată praf şi tu te gândeşti la masă! Hai, spune.

— Da, păi…. Vai ce rece-i apa asta! Ştii că ţi-am zis că voiam să ies la party-ul ăla? Că mă chemase Maria de la salon. Cică era ziua lui Călin, ăla de m-a ajutat să rezolv atunci cu Diva, când a avut problema aia la lăbuţe, sărăcuţa. Doamne, de câţi veterinari nemernici am dat atunci! În fine. Şi-mi zice Maria că şi-o ţine la localul ăla super select din centru, pe unde tot merge Corina, că poate dacă nu era la ăla nici nu mergeam, că n-am ajuns nici chiar aşa miloagă să ies prin toate bombele alea fără gust. Şi am întrebat-o pe Maria dacă sigur e OK să merg şi eu, că na, nu mă chemase chiar Călin. Şi ştii ce-mi zice asta? Îmi zice că sigur că nu s-ar supăra că a auzit de la Roxana, prietena aia a ei cu unghiile alea lungi, oribile, că băiatul ăsta, Călin, a şi încercat să mă combine la un moment dat, da' cică nu-l prea băgam eu în seamă.

— Pfff!

— Ştii că ţi-am zis că avea perioada aia de după ce m-am mutat când se tot oferea să m-ajute cu mobila, că să vină cu mine la Ikea şi s-o asambleze el şi tot felu' de de-astea, da' credeam că omu' vrea numai să fie drăguţ. Bine, nu că m-aş fi combinat eu cu el, adică n-am rămas chiar în halu' ăsta de fără opţiuni. Da' am zis că de data asta hai să merg eu la ziua lui, că na, îi fac şi eu o surpriză, poate mă mai aleg şi eu cu ceva, că de când m-am despărţit de Mihai ştii şi tu cum e.

— Da, fată, normal.

— N-ai cumva o gumă? Să-mi schimb gustul ăsta din gură, că uite că nici cu lămâie nu se duce. Vai, mersi. M-ai salvat. Vai tu, da' aşa stare am! Încă tremur toată. Nici nu-mi dau seama cum am putut să ajung până aici! Cum ziceam; am spus că mă duc şi i-am zis la Maria să mă programeze pentru o epilare totală, că na, să fie în caz de ceva. Şi vezi şi tu ce sexy m-am îmbrăcat că nici n-am mai apucat să mă schimb de atunci.

— Asta e fusta aia pe care ai luat-o de la magazinul ăla de lângă cafeneaua aia, aşa-i?

— Da, da, exact. Așa, și i-am zis la Maria că sunt destul de ocupată în după-masa aia, ca să nu merg odată cu ea, că nu voiam să merg de la 9 de când începea, ca toate fraierele fără viață socială și am mers pe la vreo 11, am intrat acolo și nici măcar nu era atâta lume. L-am căutat și eu pe Călin, să-i dau cadoul, că doar nu era să mă duc cu mâna goală și…

— …da' ce i-ai luat, nebuno?

— Eh, ce i-am luat. I-am luat și eu o sticlă de vin și am scăpat acolo în pungă un pachet de prezervative să-i las așa… un indiciu. Și boul știi ce-a făcut? Nici nu s-a uitat la ce i-am luat.

— Nu creed.

— Ba da. A luat plasa, m-a pupat pe obraji, a zis că nu se aștepta să mă vadă și după a pus plasa de-o parte și după mi-a trântit acolo un *Mico, hai să bei ceva cu noi* că s-a luat și el după Vlad și a început să-mi spună Mica.

— Și ăsta nu știe că nu-ți place?

— Ba normal că știe. Toată lumea știe. Și după ce mi-a zis asta, s-a dus înapoi la prietenii ăștia de jucau beer pong. Drep să-ți zic că nu mă așteptam niciodată să văd că joacă căcaturi de-astea în localul ăla. Adică nu-i ca și cum ar fi vreunu' din ăla studențesc prin care tot merge Raul de încearcă să se bage pe toate minorele.

— Și nu te-a băgat deloc în seamă?

— Nu fată, aia a fost tot. Și nici nu mai aveam cu cine să stau, că Maria se lingea deja cu unu pe o canapea acolo, la Roxana deja îi chema barmanul un taxi că nici nu mai putea să stea pe tocurile alea ale ei…

— Da mă mir că nu era deja cu pantofii în mână. Nici nu știu de ce mai bea și fraiera aia dacă tot nu știe să bea. Și era numai 11 zici?

— Da, fată. Și în afară de ăștia nu mai știam pe nimeni. Am zis că aia e. Dacă pe Călin nu-l mai interesează, beau și eu ceva ca să nu poată zice nimeni că n-am stat deloc și dacă tot nu mă bagă în seamă, plec.

— Da' mi se pare normal.

— Da, numai că n-a fost tocmai aşa, că eu m-am pus frumos la bar şi am cerut un Cosmopolitan, din ăla roz cu zmeură că auzisem că-l fac bun acolo şi mă mai uitam din când în când la Călin, dar fraierul n-avea nicio treabă. Am terminat paharul, m-am dus la baie, să-mi fac şi eu nişte poze dacă tot mă aranjasem aşa şi am zis că merg să mai beau un pahar şi gata. Adică nici nu mai aveam bani de mai mult la mine, că nu mă gândisem că o să trebuiască să-mi plătesc eu, aşa că nu-mi luasem cardul.

— Ah, ce nasol…

— Da, numai că atunci când m-am întors eu de la baie, pe scaunul pe care stătusem înainte era un tip. Adică la început nu mi s-a părut ciudat. Numai că atunci când am ajuns şi eu să mă pun pe scaunul de lângă, că altele nu mai erau libere, văd că avea în faţă, pe lângă băutura lui, şi un Cosmopolitan din ăla de băusem eu, pe care atunci când mă aşez, mi-l întinde.

— Vai, doar nu vrei să spui că ai băut din el?! Ţi-a pus ceva în băutură?

— Nu, fată, normal că n-am băut! Ce vorbeşti? Şi aşa i-am şi zis, că de unde ştiu eu că nu mi-ai pus ceva în băutură. Da' n-a zis nimic. Ştii, cum zic alţii că hai că normal că nu ţi-am pus, că arăt eu a unul din ăla care pune treburi prin băuturi la fetele aşa frumoase ca tine. Nu, fată, n-a zis nimic. I-a făcut semn barmanului să-mi facă altul şi de data asta n-am mai avut cum să-i zic că nu. Adică aş fi fost prea naşpa.

— Da, clar.

— Şi am început să discutăm, mi-a zis că-l cheamă Paul, că se ocupă cu ceva IT, că s-a despărţit de curând prietenă-sa de el, că şi-a găsit pe altul. Şi atunci mă gândeam că Doamne, dar cum să-i fi trebuit altul când îl avea deja pe ăsta. Adică nu era chiar un zeu, da' nu era nici departe, că semăna aşa un pic cu Brad Pitt, avea ochii albaştri, era îmbrăcat bine băiatul, nu ca toţi golanii ăştia, se vedea că merge la sală şi avea un abdomen tuu…

— Da, că tu fix abdomenul i l-ai văzut prin cămaşă, aşa-i?

— Ia, hai nu mai râde c-o să vezi că nu-i de râs.

— Bine, bine, continuă.

— Așa, deci am zis că asta am gândit atunci. Că chiar arăta bine băiatul. Să nu mai zic că vorbea frumos, așa, cu respect, nu ca toți ăștia de vor să te agațe de zici că ești ultima stricată. Și i-am zis și eu una, alta de mine. Când am zis de Diva a zis că și el și-a dorit mereu un câine, și că i-ar plăcea s-o cunoască pe Diva cândva. Deci vezi, tu, cât de subtil se băga. Și după mi-a mai luat o băutură și după încă una. Nici nu mai știu câte pahare am băut. Vai, fată, da' așa mergea conversația cu băiatul ăsta! De 10 ori mai bine decât cu Cosmin. Fraieru! Cred că era aproape 4 când deja nu mai era prea multă lume prin local și am zis că poate ar trebui să mergem. M-a ajutat să mă îmbrac și am bătut și eu așa un apropo că dacă nu mai vrea să o cunoască pe Diva, că doar nu stătusem toată noaptea acolo degeaba. Plus că nici nu voiam să las să-mi scape bunăciunea asta de băiat. Și mă gândeam că sau o să zică că bine, sau o să fie și ăsta un fraier și o să refuze. Numai că era destul de pe fază și a întrebat că dacă nu vreau mai bine să mergem la el, că nu stă departe, că să nu-mi fac griji că fosta lui prietenă s-a mutat deja din apartament și după mi-a pus mâna pe sub geacă, pe talie, de m-au luat toate căldurile. Cum mai era să-i zic că nu? Și mai eram și destul de beată.

— Păi da, că ți-ai pierdut rezistența, cum tot nu te lăsa Mihai să ieși.

— Da, exact. Numai că până la urmă nu a fost așa o decizie bună.

— De ce, tu, o avea mică?

— Bine, fată, lasă-mă să termin.

— Bine, bine, de fapt dac'ar fi avut-o mică ai fi spus-o din prima. Hai, spune.

— Așa, păi după ce ne-am îmbrăcat, m-a luat de după talie și atunci așa m-am bucurat, că n-aș fi putut să cobor bine toate scările alea și pe tocuri, și așa beată cum eram. Și mă ținea așa strâns și vai, fată, mirosea așa bine! Numai că avea parfumul cam tare și mă deranja un pic cum eram beată. Și mă tot gândeam că vai ce bine că mă epilasem, da-mi era un pic ciudă de prezervativele alea pe care le lăsasem la Călin, că acum mi-ar fi prins bine. Dar mi-am zis că la cât de bine arăta tipu, nici nu m-ar fi deranjat așa de tare fără.

— L-ai lăsat să se termine în tine? Asta-i? Îţi dau o pastilă?

— Nu, fată, stai că ajung şi acolo. Era pregătit băiatu'. Tare galant. A chemat Uberul, mi-a deschis uşa, m-a ajutat să intru şi după s-a pus lângă mine. A schimbat vreo două vorbe cu şoferul — deştept băiatul, foarte, adică ştia cum să vorbească cu oamenii. Vai, fată, îmi şi vine să plâng. Stai. Gata. Am ajuns la el. Deci a oprit maşina în faţa la un complex din ăsta rezidenţial de fiţe. Mai ceva decât ăla de stă Corina. Şi nu mă aşteptam. Adică nu pot să zis că nu bănuiam, că era bine îmbrăcat băiatu' şi toate astea, dar nu mă aşteptam chiar la asta. Adică nici nu cred că mai fusesem în partea aia de oraş. Am intrat în bloc şi arăta chiar mai bine ca afară. Era ca la hotel, fată, şi aveau şi portar. Numai să fi văzut cum îl salută, aşa, cu respect *Bună seara, domnul Stoica!* Şi salută şi el, n-a făcut pe snobul sau ceva. Deşi nu ştiu de ce se mai chinuie să bage în seamă pe toată lumea. Am luat liftul, că stătea la etajul 8, da' probabil l-am fi luat şi dacă stătea la 1, că nu m-ar fi ţinut picioarele să urc pe scări. Şi a deschis uşa, să mă lase să intru. Vai, dar să fi văzut cum arăta înăuntru. Ca în filme, nu alta. M-a ajutat să-mi dau haina jos, mi-a arătat pe-acolo prin casă, unde-i dormitorul, unde-i baia, m-a întrebat dacă nu mai vreau ceva de băut.

— Ai mai băut după ce că erai aşa de ruptă?

— Bine, tu, hai că nu eram chiar aşa. Mi-a arătat ce mai avea de băut, şi mi-a zis fiecare de care e şi din ce an, adică se pricepea la băuturi, nu glumă. Tot el a ales până la urmă, că eu nu mai ştiam ce, că m-a zăpăcit de tot.

— Păi cred şi eu că te-a zăpăcit de tot. Şi ce-i rău în asta?

— Nu asta-i rău. Stai că ajung şi acolo. I-am zis că trebuie să merg până la baie. Şi m-am dus să văd dacă e totul în regulă, să-mi aranjez chiloţii, sutienul, să-mi ridic dresurile, ştii tu, de-astea. Când am ieşit m-a întrebat dacă nu voiam să bem vinul în jacuzzi. Normal că voiam. Adică remarcasem şi eu ce jacuzzi avea în baie, da' n-am îndrăznit să întreb. Păi cum, intru şi eu prima dată în casa omului şi deja îi dau de lucru? Dar aşa că o spusese el, era altă treabă, nu?

— Da, normal.

— Așa, și am făcut un pic pe pudica, de i-am zis că vai, dar nu am la mine un costum de baie. Deși știam de ce mă dusesem acolo. La care el mi-a zis așa super drăguț că nu-i nicio problemă. Atunci nu o să poarte nici el, dacă e mai OK pentru mine așa. Sau cel puțin așa îmi amintesc c-a zis, că deja nu-mi mai e așa de clar ce și cum. Să tot fi băut, fată, vreo șase cocktailuri. Și acuma și începusem un pahar de vin. Ne-am dus în baie, a pus el sticla și paharele pe marginea jacuzziului, a dat drumul la apă și a început să se dezbrace. Vai, fată, dar să fi văzut ce corp avea! Numai când s-a dezbrăcat de tot mi-am dat seama că eu probabil arătam ca ultima fraieră, că stătusem și mă uitasem la el și nici n-am început să mă dezbrac. Și cred că i-am părut speriată, că mi-a zis după că dacă vreau nu se uită până mă dezbrac și mă bag în apă. I-am zis că nu-i problemă dacă se uită la mine, dar el deja își făcea de lucru cu spumantul de baie sau ce loțiuni mai avea el pe acolo. După a intrat și el în apă și așa ușurată m-am simțit, că altfel nici nu cred c-aș fi putut să mă uit la fața lui. Și la început am stat așa, unul într-o parte și unul în cealaltă, fiecare cu paharele noastre de vin, dar după am ajuns tot mai aproape și mai aproape…

— Hai nu-mi mai spune, că-mi faci poftă. Zi unde voiai s-ajungi.

— Păi acolo voiam să ajung. Că nici nu mai prea țin minte cum a fost. Adică îmi amintesc cum am început în apă, apoi ne-am mutat în dormitor, țin minte cum s-a chinuit să-și pună prezervativul și după mai țin minte numai fragmente scurte.

— Vai, fată, ce moment ți-ai ales și tu să-ți dai un blackout!

— Știu, dar nu acesta-i cel mai rău lucru.

— Cum adică?

— În afară de flash-urile alea nu mai țin minte nimic din ce s-a întâmplat după. Numai că azi dimineață m-am trezit în baie, cu capul pe marginea wc-ului, și cu niște vomă prelinsă pe obraz. M-am ridicat repede, am tras apa și m-am repezit la chiuvetă să mă spăl repede pe față și să-mi clătesc gura că mă gândeam că n-aș vrea să mă vadă Paul în felu' ăsta. Doar că atunci când am ajuns în fața chiuvetei am văzut în oglindă ce era în spatele meu. Sticla și

paharele de vin erau sparte, împrăştiate pe jos prin toată baia, după am văzut vinul împrăştiat pe jos şi apoi l-am văzut pe Paul stând în jacuzzi. Prima dată am crezut că se uita la mine, dar m-a speriat un pic că nu zicea nimic. Avea ochii ăia albaştri aşa de spălăciţi, ca şi cum erau de sticlă… ca la o păpuşă…

— Poate vrei să zici că era mort!

— Era. Vai, simt cum mă ia cu leşin. Aşa am simţit şi atunci. Avea ochii holbaţi şi am vrut să ţip, dar mi s-a oprit în gât. Mai eram şi dezbrăcată. Doamne Dumnezeule, ce frică mi se făcuse. Am fugit să pun ceva pe mine şi după mi s-a făcut şi mai frică, că mi-am dat seama că nu părea să se fi înecat sau sinucis sau să fi murit aşa, ştii tu, din accident.

— Vrei să spui că l-ai omorât tu?!

— Nu ştiu, fată! Asta zic, că nu ştiu.

— Păi cum nu ştii?

— Nu ştiu!

— Adică înţeleg şi eu că ţi-ai dat blackout, da' să nu-ţi aminteşti că ai omorât un om!

— Păi poate nu eu l-am omorât!

— Îţi aminteşti să mai fi fost cineva pe acolo?

— Păi nu, dar eu nu-mi mai amintesc nimic. Putea să fi fost.

— Gata, hai, nu mai plânge. Nu cred că l-ai omorât tu.

— Şi totuşi dacă l-am omorât?

— Nu l-ai omorât. Şi oricum nu ştie nimeni că ai fost acolo, nu?

— Nu, dar nu ar fi greu să afle.

— De ce? Ţi-ai uitat ceva pe la el?

— Nu, dar ne-a văzut destul de multă lume… portarul ăla şi barmanul şi… şi cred că e numărul meu la el în telefon şi…hh… şi sunt ultima pe care a sunat-o. Că i-am dat numărul şi... hhh… i-am spus să mă sune ca să am şi eu numărul lui.

— Gata, nu mai plânge! Uite, suflă-ţi nasul.

— Mersii…

— Te au ăştia la ei în sistem?
— Care ăştia?
— Poliţia. Care ăştia?
— Nu ştiu.
— Păi cum nu ştii? Ai avut vreo treabă cu ei?
— Daa, atunci demult, ştii tu, cu stricata aia, dar nu ştiu dacă mă au în sistem. Ce facem acum?
— Păi ce să facem? Dacă nu te sună nimeni, e bine.
— Şi dacă mă sună?
— Eh, n-o să te sune. O să vezi.
— De unde eşti aşa sigură? L-ai omorât tu?
— Da, l-am omorât eu. Vezi să nu!
— Păi şi atunci ce facem?
— Aşteptăm, dragă. Ce să facem? Aşteptăm.

J&rn@l

Ziua 1

În sala asta se vorbește mult și la plasticieni e liniște. Tac și eu. Sper ca tăcerea mea să nu mă dea de gol. M-am infiltrat cu multă dibăcie și ar fi păcat să fiu trădată de așa un lucru simplu ca tăcerea. Dacă aș fi trădată de scris, aș mai zice și eu. Nici n-am scris mult la viața mea. Numai câteva texte chinuite, în ultimul an, care au reprezentat, de fapt, antrenamentul meu pentru momentul acesta. Trebuie să aflu, până la finalul atelierului, de la ce imagini pleacă scriitorii atunci când scriu, ca noi, plasticienii, să putem ilustra direct aia. Fără ocolișuri.

Primul indiciu: povestea lui F. despre cum se menține tensiunea într-un film/text este [prea] similară [pentru a fi o întâmplare] cu lucrarea artistului Anri Sala *1395 Days Without Red.*

Ziua 2

Ar trebui să încerc să mă camuflez mai bine. A trebuit să ne citim textele cu voce tare și mie-mi tremura vocea. Cică *lectură leneșă*. Așa-i zice. Dar e fix ca atunci când la ora de desen profesorul te întreabă ce ai înțeles din explicațiile lui legate de proporțiile feței, construcția trunchiului, a crestei iliace sau de poziția corectă a fosei supra sternale, și tu încerci s-o dai pe-aici și pe dincolo, mai respiri de două ori, *păi știți, domn profesor*… eu tot nu știu să-mi citesc textele cum trebuie. Dar nici ceilalți nu citesc mult mai bine. Măcar atât. Mă trecuseră toate apele c-o să mă descopere, dar m-am mai liniștit.

Al doilea indiciu (sau cel puţin aşa pare să fie; poate că scriitorii şi artiştii plastici nu sunt chiar aşa de diferiţi până la urmă): F. zice că E.A. Poe îşi construia textele cam în acelaşi fel în care îşi construiau pictorii renascentişti lucrările: prima dată îşi trasează axele compoziţionale (respectiv *cuvintele tari* la poeţi) şi după aranjează restul compoziţiei. Bine, scriitorii n-au totuşi în compoziţii arămături muzicale de 2/3 sau de cât or fi, şi nici scheme compoziţionale triunghiulare sau piramidale, dar până una alta tot acolo e. Construcţie şi calcul.

Ziua 3

Uh, aproape că pot răsufla uşurată. A fost ziua cea mai riscantă şi tot nu m-au prins. E şi jumătatea rezidenţei şi apoi voi putea merge acasă în siguranţă, cu toate informaţiile valoroase despre minţile astea încâlcite ale scriitorilor. Zic că azi a fost cel mai riscant pentru că ne-au pus să ne amestecăm. Am mers în sala plasticienilor ca să le citim textele noastre — carevasăzică ei o să trebuiască să le ilustreze. Problema a fost că m-am amestecat aşa de bine printre plasticieni încât am şi scăpat de citit. Pe moment m-am bucurat. Cititul nu mă mai putea da de gol. Dar după am început să mă stresez tot mai tare. Dacă tocmai faptul că nu citisem urma să mă dea de gol?

Ai treilea indiciu: scriitorii trebuie să scrie pornind de la o lucrare de-a plasticienilor. Dar dacă a scrie pornind de la o ilustraţie pare să fie la fel de greu ca a ilustra un text, atunci nu au şi plasticienii mintea la fel de încâlcită precum cea a scriitoriilor? Ba da, doar că e mult mai frecvent ca un text să fie ilustrat decât să se facă un text după o ilustraţie. Mă întreb de ce stau lucrurile aşa. E posibil ca misiunea asta să fie mai dificilă decât anticipasem.

Ziua 4

Dacă până acum am rezistat, e posibil ca tema pe care am primit-o azi să mă dea cu totul de gol. Ar trebui să scriem din perspectiva unui coleg. Dar

cum aș putea eu să mă infiltrez în mintea unui scriitor dacă încă nu știu cum funcționează? Carevasăzică, cum ar trebui eu să interferez cu obiectul cercetării mele? E strigător la cer! Și mi-e frică din nou să nu fiu descoperită, dar măcar mâine e ultima zi, așa că în caz că demascarea mea va avea loc, voi putea fugi.

Al patrulea indiciu: *Iliada* și *Odiseea*. Păi bine, nene, dar dacă există numai șase feluri de povestiri în toată lumea asta, atunci nu seamănă ele prea tare cu tipurile de tablouri? Adică cu temele mari și temele mici din istoria artei? Ba e fix la fel și încep să mă scoată din sărite similitudinile astea. Păi cum să descopăr eu cum funcționează mintea de scriitor atunci când scrie (cu scopul ca noi, plasticienii, să putem ilustra direct de acolo și nu din texte, evident) dacă nu are vreun mecanism evident de funcționare?

Ziua 5

Suntem la M.N.L.R și îmi vine să-mi smulg părul din cap. Cum am putut să fiu atât de naivă? Am coborât la subsol și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Pereții erau plini de schițe și acuarele făcute de Mitzura și Tudor Arghezi. Imposibil! Dar uite că erau acolo. Pe hârtie care părea de calitate bună, cu paspartu și sub sticlă. Nu părea cine știe ce, dar era. Existența schițelor ălora însemna un singur lucru: scriitorii ne-o luaseră înainte. Ei au fost primii care au încercat să se infiltreze printre artiștii plastici iar asta însemna, la rândul său, că misiunea al cărei agent eram nu numai că nu mai era un secret, dar nici nu fusese vreodată!

ERROR Indiciul de azi a fost anulat. Agent, suspendă activitatea. Dacă scriitorii s-au infiltrat cu mult înainte ca noi să demarăm acest program, puterea lor de-a ne înțelege ne va depăși în cazul unui impact direct. Agent, nu mai ești în siguranță. ABORT MISSION. I REPEAT. ABORT MISSION.

LiterArt Franța-România

Ioan Coroamă

Aş putea face o întristare din asta

Aş putea să tac, să-mi văd de grădinăritul meu
sau
Aş putea să-ţi rezolv secretele şi nenumăratele insomnii.

Au fost dăţi când n-ai urcat în acelaşi taxi cu mine.
Au fost dăţi când nu mi-ai răspuns concret la mesaje.
Au fost dăţi când ai fi vrut să citeşti în loc să-mi simţi zâmbetul.

Aş putea face o întristare din asta
sau
Aş putea să mă gândesc la magazinul cu vechituri
din Lyon, locul tău de exhibiţii spirituale.
Am zbura pân' acolo săptămânal, doar să mai cumpărăm
un bibelou.
Să-l punem pe veranda casei, lângă alte cele.

Ştiu. Te-ai săturat de mine, tot ce fac
e să hoinăresc pe străzi, cu Boards în căşti
şi mintea la incidente divine.

Ţi-ai fi dorit ca toate bluzele tale florale
să le fi primit din partea mea.
Ţi-ai fi dorit ca fiecare husă cu bufniţe
pe care ai schimbat-o, să o fi schimbat eu mai întâi.
Ţi-ai fi dorit ca din banii de culegeri la mate
să-ţi fi luat o lalea.

Ce mai contează că atunci când am cules una
din spatele casei, ai aruncat-o pe geam.
Ce mai contează că de abia era primăvară.
E doar un simplu joc al privirilor în care
eu sunt statueta diformă, rezistentă la frig
iar tu eşti statueta din quarc, rezistentă la aer.
Şi aş putea face o întristare din asta
sau
Aş putea să mă prefac.

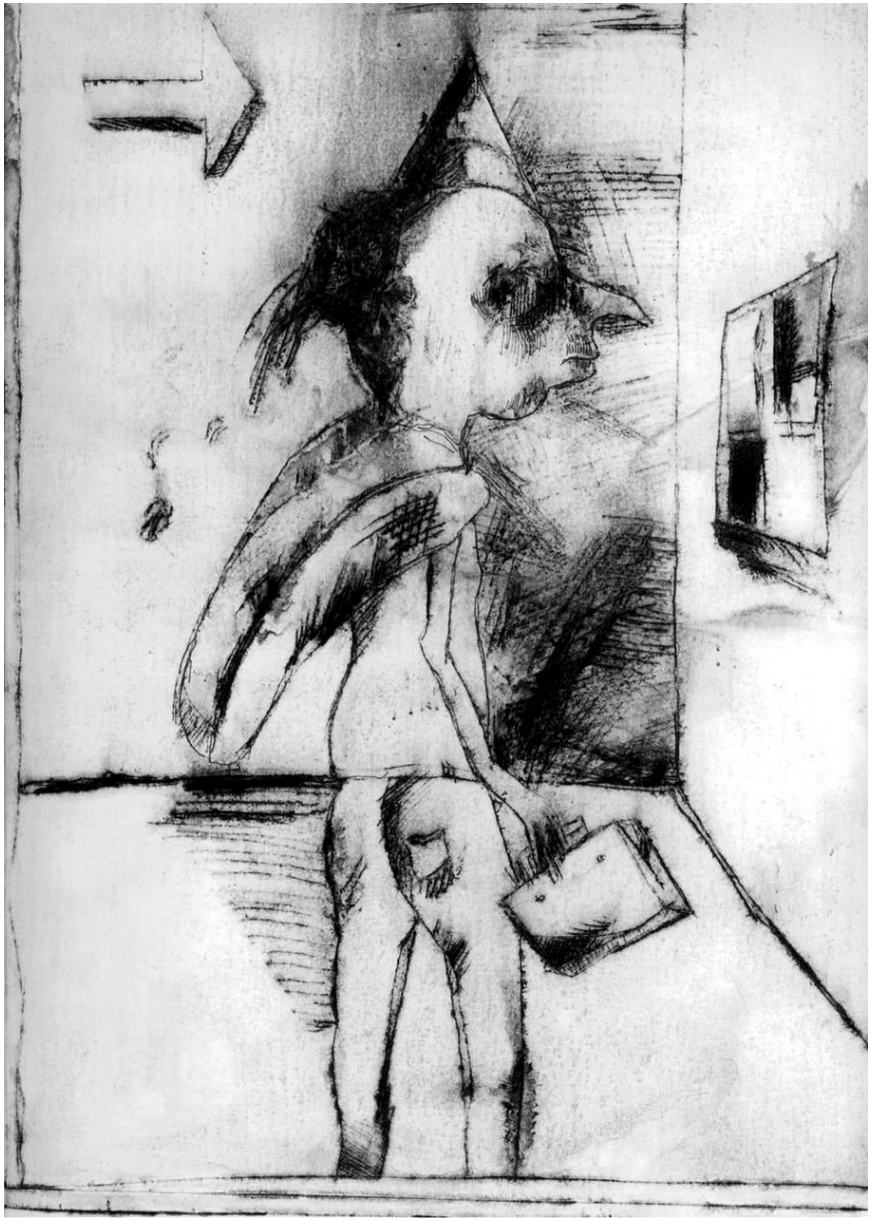

Vlad C. Dragne

quasimodo blues

înainte să se întâmple visasem iar trandafiri
şi clopote cântând melodiile revoluţiei
m-am trezit transpirat şi am pornit prin ceaţă
pe uliţa de piatră, plimbarea de dimineaţă

dar străzile erau pustii, nu erau oameni afară
toţi se baricadaseră în spatele uşilor închise
să dea bună ziua tristeţii la douăzeci de mii de leghe
sub mări
pierzându-şi timpul
ca mai apoi să-l caute speriaţi
şi, negăsindu-l, să se întoarcă să-l întrebe pe sisif de ce
n-a obosit

nici fata care vindea new york herald tribune
pe champs-élysées nu mai era unde fusese şi
dezamăgit, cu chef de povestit, am bătut la porţile
tovarăşilor mei,
dar nici tartuffe cel ipohondru, nici candide nu
mi-au răspuns

ieşiseră, urma să aflu, cu bovary şi cu goriot
la o madlenă
pe mine nu m-au invitat, dar nu m-am supărat
văzduhul mirosea a busuioc, vântul adia tăcerea,
iar eu nu aveam chef
să petrec un anotimp în infernul care erau ceilalţi

în faţa sacré-cœur, pe o bancă
cântăreaţa cheală îl aştepta pe godot
să semneze contractul social
ea cu cerneală roşie, el cu cerneală neagră
am avertizat-o că visul n-avea să se şteargă
apoi am aşteptat cu ea în dimineaţa tot mai rece
mi-a povestit de dragul ei răpus de ciumă
un conte misterios, bogat, un evadat
care fusese închis pentru că furase o pâine
m-am plictisit de ea şi-a rămas s-o revăd mâine

pe drum mi-am amintit de un mic prinţ
ce adormise în cherbourg, pe o umbrelă
am ocolit, l-am căutat, nu l-am găsit, am renunţat

mă odihneam în père-lachaise, printre morminte
îngropate sub troiene de zăpezi din ani trecuţi
când străinul mi-a dat vestea amară
ce m-a întors din drum acasă de îndată

pompierii se luptau cu greaţa şi cu ceaţa şi
deşi din cer ploua cu flori de rău
tot n-au reuşit a stinge focul
ce înghiţise catedrala

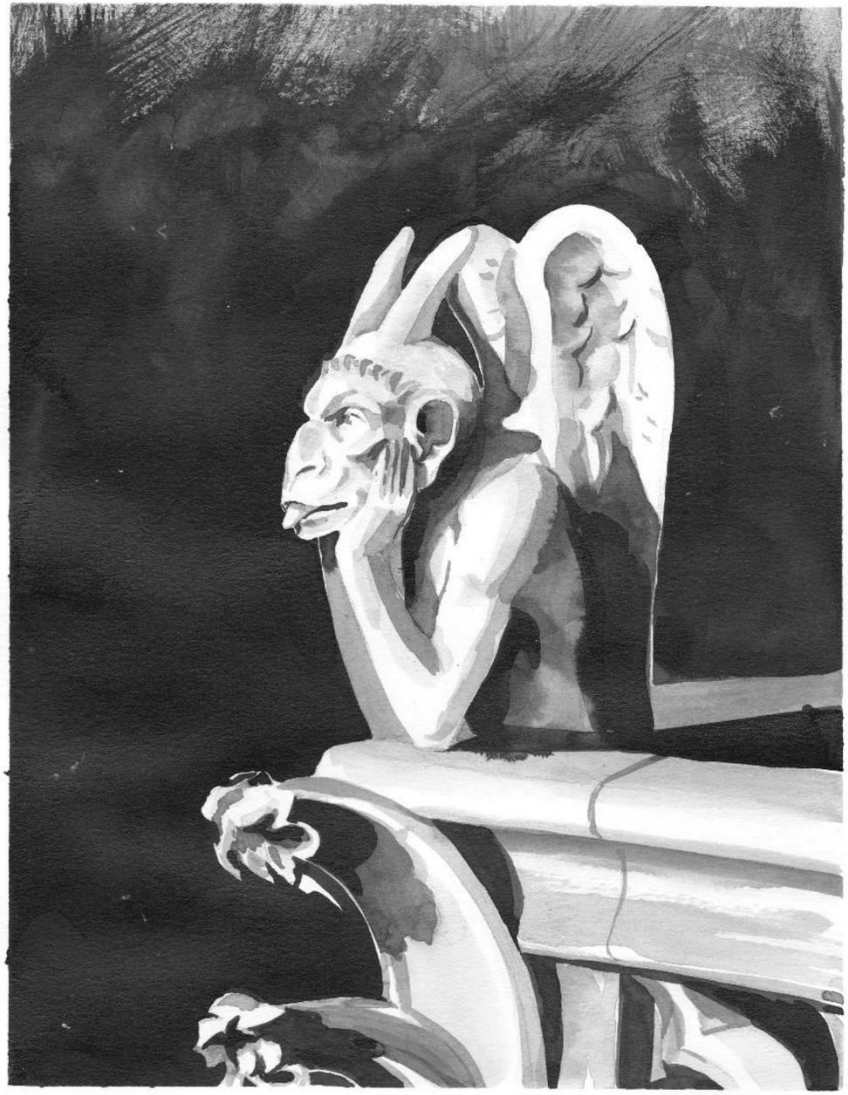

Denisa Lepădatu

Mapa secretă

Trenul pleacă din gară la 8:30
peronul îmbibat de parfum franţuzesc
abia mai suportă paşii trecătorilor
pe o bancă o fetiţă răsuceşte buclele
unui ursuleţ de pluş
fredonându-i încet „Marseillaise”

Deschid jurnalul şi citesc prima frază:
„suvenirurile cu *je t'aime* sunt la mare căutare
mai ales dacă sunt inscripţionate cu inimioare
sau cu turnul eiffel”
un zâmbet ţâşneşte din vârful buzelor mele
lovindu-se de fila albastră

Fără egal, fără zero
sunt liberă să fac baie în Sena
ultimul experiment la care am luat parte
m-a ajutat să devin invizibilă
pentru unii

Doar roţile trenului îmi amintesc despre program
strâng grăbită ultimele detalii
şi le înghesui în mapa secretă

uşile se deschid la fel de franţuzeşte
cum mă priveşte băiatul acela
las în urmă o pereche de role şi un ceas
nepurtate pe Champs-Élysées

Luca Ștefan Ouatu

400 de lovituri

alerg pe străzile parisului
ca într-un film anii ’60 prost în
spatele meu tot eu încerc
să mă iubesc dar nu pot
am făcut ce era de făcut am
iubit sincer natura cu toate dezastrele ei
negreștiul cu toate străduțele băieții și
visele lor de scenariști făcând poze în dacii părăsite
am iubit
și jocurile pe tv pe tata învățându-mă să joc șah
bunicul table cu calmul lui de călugăr tibetan
meditând în liniște lângă un pahar de vin
pe toate le-am iubit și am fugit
ani la rândul pierzând
identități devenind
frici materializate și speranțe
cu toată viața în buzunar ca un cerșetor
înmuind pâinea în vodcă am suferit
iluzii plecări și despărțiri de

ÎN TRIPE
VIAȚĂ
TATĂ VIA-
TĂ ÎN RIP

oameni dragi mie doar să
realizez că sunt tot
puștan de 2000 pe focus slab
cu vise mari și fericire în colțul
gurii ca băieți după șaormă
în trip pe viață și toată viața în trip
și stimul deja amintire

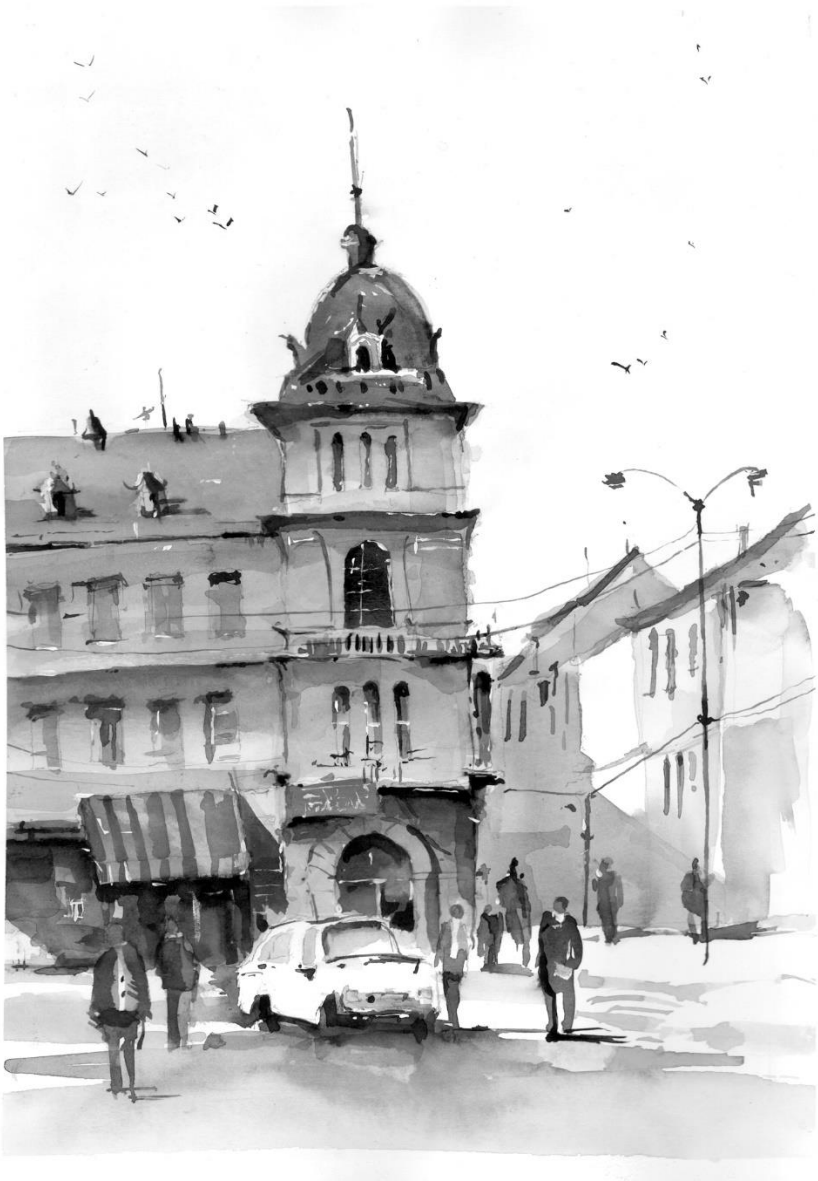

Elisa Merca

Notre-Dame

E ca și cum dintr-odată nu mai merge telecomanda.
Televizorul rămâne închis pentru totdeauna
Pentru că nu există alte butoane, e modelul nou.
Rămâi întins pe canapea, la câțiva metri de televizor.
Nu te ridici, doar dai de câteva ori cu palma
în telecomandă.
Vezi că nu merge.
Aștepți câteva secunde, apoi iarăși lovești telecomanda.
Televizorul nu se mai aprinde.
Întâi te gândești că bateriile nu mai sunt bune,
apoi te gândești
că televizorul vechi îți plăcea mai tare.
Nu te ridici.
Te uiți la ruina imensă care nu se aprinde fără
telecomandă
și speri doar că o să-l cumpere cineva.
Încerci iar să-l aprinzi, dar ai pierdut telecomanda.
Și tot ce-ți trece prin cap este că ți-a început emisiunea.
Nu cauți telecomanda, nu te ridici.

Ce rost are? Emisiunea a început deja.
Te uiți la un ecran negru, care fără imagine, ei bine,
este un ecran negru.
Apoi închizi ochii și totul devine negru.
Apoi îi deschizi și totul e la fel ca acum câteva secunde.
Televizorul nu se mai aprinde.
Tu nu te ridici.
Pe alte televizoare deja e publicitate, pe al tău încă stă
atârnat prețul.
Mâine sigur o să fie plin tot internetul, culcă-te.
Emisiunea a început deja.

Diana Vlasa

Degete

Acum două zile Dinu m-a sunat și mi-a zis să mă urc în primul avion și să merg la el. M-a surprins prima dată că mă sunase pe mine și nu pe nevastă-mea care-i e soră și apoi m-a surprins că mă chema la el. Dinu nu chema niciodată pe nimeni la el.

Dinu de la Reghin e cumnatul meu, care din 2007 lucrează ca vopsitor într-o fabrică de mobilă la marginea Parisului, pe strada Avenue de la Renaissance, relativ aproape de aeroportul Charles de Gaulle. Prima dată a plecat singur, dar, după ce a văzut că merge treaba, a luat-o cu el și pe Laura, nevastă-sa, iar anul trecut s-a născut Cosmin, băiatul lor pe care au jurat să îl înscrie la școală franceză și să-l aducă în România numai prin vacanțe.

Cumnatu-meu e un om rotund, cu mustață și cu urechi clăpăuge, ca ale neveste-mii, care a fost transferat acolo de la fabrica de viori Hora S.A. din Reghin, unde lucra pe post de lutier și se ocupa în special de lăcuirea instrumentelor. Era unul dintre cei mai buni angajați, până să-și taie trei degete de la mâna dreaptă și să-și piardă îndemânarea.

După asta nu a mai fost în stare să lăcuiască viorile la fel. Bine, eu nu vedeam diferența, că nu mă pricep, dar el da. Nu mai avea poftă de mâncare și zicea că nu-i mai alunecă la fel mâna pe instrument. Ba chiar zicea că n-o să mai pună mâna pe nici un instrument de teamă să nu-l mutileze. Ne era milă și mie și neveste-mii când îl vedeam așa de amărât, așa că nevastă-mea i-a

propus să lase cu totul viorile şi să meargă s-o ajute pe ea la contabilitate. Nu c-ar fi ştiut el de-astea, dar de pus ştampile, de sortat şi de pus în dosare hârtii nu i-ar fi fost greu nici lui. Numai că n-a vrut. După atâţia ani ca lutier nu se mai putea lipsi de mirosul de rumeguş şi de lac pe care le avea în atelier în fiecare zi. Dacă stau să mă gândesc, până şi el mirosea a rumeguş şi a lac.

Şeful nu l-a dat afară, nici nu i-a spus nimic, deşi se vedea că nu mai era acelaşi om şi nu mai era în stare să facă aceeaşi treabă. Părea că nici el nu ştie ce să se facă cu Dinu şi abia după am aflat, că de fapt el îi făcuse planurile de plecare.

Multe dintre viorile de la Reghin erau produse pentru a fi trimise în străinătate, în Europa sau chiar prin Asia, sau cel puţin aşa se lăuda Dinu de fiecare dată. Şefu' avea deci o mulţime de parteneri de afaceri străini pe care lumea îi mai vedea din când în când atunci când şefu' îi ducea să facă turul fabricii sau îi plimba să vadă alea două biserici şi muzeul etnografic pe care le avem în oraş. La câteva luni după accidentul lui Dinu, pe la şefu' a ajuns prin Reghin un domn, jumătate român, jumătate francez, care era patronul unei fabrici de mobilă undeva aproape de Paris, aşa că şefu l-a băgat pe Dinu la înaintare, fără să-l întrebe şi, până să apuce să se dezmeticească, Dinu era deja cu biletele de avion în mână, la poarta 22 a aeroportului Avram Iancu din Cluj-Napoca, gata să pună piciorul într-un avion pentru prima dată şi să ajungă pe pământ franţuzesc.

La început a stat la o rezidenţă creştină la Bourg-la-Reine, care e un orăşel înrudit cu Reghinul, de tot o suna pe nevastă-mea şi i se plângea că acolo sunt numai măicuţe, iar la micul dejun îi dau să mănânce numai pâine cu unt şi cu dulceaţă de portocale, cafea sau lapte cu cacao Nesquick. Nu tu păpăraie, nu tu cârnaţi sau crenvurşti, roşii, telemea sau măcar parizer la micul dejun. Degeaba îi tot spunea nevastă-mea că nu toţi francezii sunt aşa şi că o să poată mânca ce vrea după ce o să se mute de acolo, că dacă nu ar fi mers lucrurile în fabrică, la care ajungea luând RER-ul, foarte probabil s-ar fi întors în ţară înainte să se împlinească o lună de când plecase.

După s-a mai obișnuit și cu locul, și cu măicuțele, și cu mâncarea, așa că a mai stat acolo câțiva ani până s-a mutat în sfârșit în cealaltă parte a Parisului, pe Rue de la Renaissance, unde stă și acum.

Numai că stă la o bătrână.

Când a aflat de asta, nevastă-mea nu a fost deloc de acord. I-a tot zis că e mai bine să-și găsească un loc numai și numai al lui, dar Dinu zici că nici nu auzea ce-i spune. Își căutase o casă mică la un preț decent, că de apartamente avea groază. Voia și să fie mai aproape de fabrică, deci mai aproape de Paris, așa că nici nu avea prea mult spațiu de manevră. Toate erau prea departe, sau prea vechi, sau prea mici, sau nu erau case, sau nu se încadrau în preț, sau proprietarii nici nu voiau să audă să vândă unui român. Mai ales că el nici nu avea chiar toate actele în regulă. Nu prea știu eu cum era treaba. Nici nevastă-mea nu cred că știe. Numai Dinu, nevastă-sa și șeful lui. Și poate că nici nevastă-sa nu.

Până la urmă a găsit o ofertă care suna un pic prea bine ca să fie adevărată. Era o casă mare cu grădină, aproape de fabrică și de aeroport — nu că ar fi vrut să plece ei pe undeva, dar în caz că voia careva să vină în vizită, zicea Laura. Era puțin cam veche, însă îngrijită, cu bun-gust și cu farmecul acela parizian, tot Laura zicea. Ea care nici nu văzuse casa, că încă era în România pe atunci.

Singura problemă era că nu era de vânzare, ci de închiriat, dar prețul era decent. Când s-a dus s-o viziteze, împreună cu șeful lui care urma să se tocmească pentru el, a aflat că putea închiria numai o jumătate de casă, că proprietara locuia acolo și că era o bătrână care nu vorbea nicio altă limbă decât franceza.

Eu am făcut mișto de el, că era ca și cum ar fi închiriat casa, cu bătrâna la pachet, dar Dinu era deja hotărât. Casa nu era rea, iar prețul era bun, așa că, cu bătrână sau fără, el avea s-o închirieze.

S-a mutat Dinu cu baba în casă și nu știu cum s-au înțeles, dar nu s-a plâns.

Mai mult a comentat Laura, după ce s-a mutat și ea acolo, acum doi ani. Zicea că baba e ciudată, că era mereu atentă la ei și că în casă mirosea a mortăciune. Dar de mutat tot nu s-au mutat de acolo. Ziceau că ceva mai bun de atât oricum nu găsesc, dar eu pot să fac pariu că nici n-au căutat. Zici că-i vrăjise bătrâna aia, de nici nu le plăcea, dar nici nu voiau să plece. Drept e că eu nici nu văzusem casa aia niciodată.

De când m-a sunat Dinu, nu mi-a luat mult să ajung și eu la Paris, că de la Cluj acolo sunt zboruri în fiecare zi. De la aeroport m-a luat Laura, care era cu ăla mic, Cosmin, după ea. Am întrebat-o dacă Dinu e la lucru și mi-a zis că nu, dar că nici nu putea să vină el, că nu era sigură că Dinu putea să conducă acum. Adică putea. Să nu mă sperii, numai că poate nu era indicat.

Laura arăta bine. Ave părul ciufulit și cearcăne vineții sub ochi de zici că nu dormise de câteva zile, dar nu-i ca și cum asta ar fi fost ceva ieșit din comun când ai copii mici. În rest, era toată un zâmbet și când ne-am întâlnit a venit repede la mine, m-a prins și m-a pupat de trei ori, cum fac francezii, de era s-o pup pe gură, nu alta.

Mașina o avea parcată chiar în față. Pe Cosmin l-a pus în spate, pe scaunul pentru copii, ea s-a urcat la volan și eu pe scaunul din dreapta. Am încercat s-o întreb una, alta, despre Dinu, despre fabrică, despre casă, despre copil, dar părea că nu are nici un chef de vorbă, așa că după câteva minute am lăsat-o în pace. Dar când am tăcut eu, s-a apucat ea și mi-a tot zis de toate chestiile pe lângă care treceam. A zis că mai bine să facem o tură, să-mi mai arate una-alta înainte să mergem acasă. M-am mai liniștit, dar m-am și enervat. Adică cum mă sună ăsta să ajung la el cât de repede pot, îmi iau liber de la lucru, îmi iau bilet, toate alea și când ajung mai avem și vreme de plimbare înainte să văd ce are sau ce n-are Dinu?! Da' ce era să fac? Am căscat și eu ochii la tot ce-mi arăta Laura pe geam. Ba clădiri cu obloane și flori pe la geamuri, ba ceva muzeu, ba ceva casă memorială sau biserică foarte veche. Dar nu eram la Paris, zice Laura, eram în orășelul ăla de lângă în care stau ei. A zis că nu mai intrăm acum în Paris, că am pierde prea mut timp. M-am bucurat că puteam să văd și

eu în sfârşit care-i treaba cu Dinu. Deşi doamne Dumnezeule, da' la ei nu arată deloc ca la noi. Nici casele, nici drumurile, nici oamenii. Nu-i înţelegeam pe oamenii ăştia. Eu eram tot înfofolit şi ei în pantaloni scurţi şi în tricou, numai pentru că ieşise un pic soarele.

Am oprit în faţa casei şi Laura s-a dus să deschidă uşa la garaj. Eu am ieşit din maşină să-mi dezmorţesc picioarele, mi-am scos trolerul mic şi am aşteptat-o să parcheze.

S-a întors cu ăla micu' în braţe şi am luat-o toţi înspre casă.

Am intrat şi Laura l-a dus pe Cosmin să-l schimbe. Mie mi-a zis să nu mă mai descalţ, dar tot nu puteam să intru aşa în casa omului. Mi-am dat papucii jos şi am strigat:

— Dinuleeee, vine cumnatu-tău la tine şi tu nici nu ieşi! Ce faci, Dinule!

— Stai un pic, că poate-i la baie, zice Laura, băgându-şi capul pe uşă.

— Dinule, unde eşti, mă?!

Atunci l-am văzut pe Dinu coborând scările şi în afară de o mână bandajată nu avea nici pe dracu'. Ba chiar mai pusese vreo două kile pe el de când îl văzusem ultima dată. Şi la cât de disperat mă sunase mă aşteptam să-l văd numai piele şi os, pe moarte sau cu moartea pe el.

— Dinule, acuma să te bat?

— De ce să mă baţi, mă?

— Păi cum de ce să te bat? Mă suni ca disperatu' şi fac eu atâta drum până aici degeaba?

— Lasă că mai ieşi şi tu din casă. Uite ce te-ai îngrăşat. Şi încă mie-mi zice Laura că-s gras. Ia zi, bei o bere? Sau ţi-e foame? Lasă că-ţi încălzeşte imediat Laura ceva.

Mă duc după el în bucătărie şi în timp ce deschide frigiderul îmi face semn să mă pun la masă.

— Ce-ai la mână?

— Ei, uite de-asta te-am chemat aici. Îmi desface şi-mi întinde berea. Beau o gură lungă şi mă-ntreb ce dracu e-n neregulă cu mâna lui. Sper că nu şi-a

mai tăiat și restul degetelor la mâna aia, dar la cat de bandajată e nici nu pot să-mi dau seama.

— Ți-ai mai tăiat vreun deget? La lucru? Cu pensula?

— Bah, tocmai că nu mi-am tăiat. Mi-au crescut.

— Cum ți-au crescut?

— Așa bine. Păi știi, cumnățele, cum le aveam pe alea retezate de nici cioturi nu-mi mai rămăseseră?

Mă zgâiam la mâna lui și încercam să-mi dau seama ce-i acolo pe sub bandaj, dar n-aveam nicio șansă.

— Tu faci mișto de mine, nu?

— Da, fac mișto de tine! Ia zi, mai știi? Na, uite că mă plimbam într-o zi așa prin casă și încercam să-i explic unuia la telefon care-i treaba cu degetele mele. În franceză. După mi-am dat seama că aia a fost prima dată când am explicat în casa asta în franceză ce-i cu degetele mele, că a venit bătrâna să mă întrebe de ele, nu alta. Și m-apuc eu să-i zic la babă ce și cum, cum mi le-am tăiat și toată treaba și stă și m-ascultă și după fuge dintr-odată la ea în cameră și se-ntoarce cu ceva cremă de zici că era din aia de gălbenele, mă prinde de mână, mă dă pe-acolo pe unde aveam cicatricea și tot gângurește ea ceva pe acolo. Am zis că hai să-i dau pace să creadă și ea că mă ajută, că poate nici n-am explicat eu bine ce și cum. Și îi dau pace să mă tot frece și să tot gângurească, după se oprește, își face o cruce și se duce înapoi în cameră la ea. Atunci am zis că nu-i nimic, că oricum așa e femeia asta un pic mai dusă cu capu' de la bătrâneţe, da' seara a început să mă doară mâna. Da' n-am putut să dorm, nu alta. Și trezește-o pe Laura și pune gheață și Cosmin plânge. Doamne, cum a fost! Și așa și a doua seară și a treia. Dar numai seara. Începuse să se umfle, de mi-a zis Laura că mai bine mergem la spital. Dar ce să mergem la spital dacă ziua nu mă durea deloc. Și după încă câteva zile am văzut că umflătura aia zici că nu-i umflătură. Erau degete, cumnățele! Degete în toată regula! A dracului baba asta! După ce-am văzut că-s degete tot am

încercat să vorbesc cu ea, da' se făcea că nici nu m-aude. Ziceai că-i surdă, nu alta. Şi acum-s aproape crescute. Vrei să le vezi?

Dinu începe să-şi desfacă bandajul şi pe mine simt cum mă ia cu ameţeală. Scoate Dinu bandaju' şi ce să vezi? Degete! Le mai lipsea numai ultima falangă, aia cu unghia, dar în rest erau crescute şi eu mă uitam ca prostu' la ele.

Să tot fi trecut vreo 20 de minute de când mă holbam la mâna lui şi o întorceam pe toate părţile. Dinu, cu un rânjet mare pe faţă, se uita ba la mine, ba la mână. Între timp s-a întors şi Laura, ţinându-l pe Cosmin în braţe.

— Eu i-am zis lui Dinu să nu-ţi zică la telefon că n-o să crezi, zice Laura.

— Păi să ştii că nici n-aş fi crezut. Ha! Bă, cum dracu'? Ai fost la vreun doctor să ţi le verifice?

— Ce să verifice, cumnăţele? Sunt degete în toată regula!

— Şi ce-o să faceţi acum? Vă întoarceţi acasă? Te întorci la viori, Dinule?

— Ne-am gândit la asta…

— Ne-am gândit şi la asta, dar probabil n-o să ne mai întoarcem. Adică-i clar că pentru mine vopsitul nu-i ca viorile, da' nici Franţa nu-i ca România. Unde mai pui că o avem şi pe baba asta vrăjitoare în casă. Şi, ce-i drept, mă şi prinde mai bine Dinu de la Reghin decât pur şi simplu Dinu.

Eu ce să-i mai zic omului? Oricum cum vrea el face. Mai ales acum că a văzut că pot să-i crească şi degete.

E.A. Arece, Pc 2019

E.A. linogravură „Înger" Matei Rădulescu 2019

E.A. linogravură „Thudor" © 2019

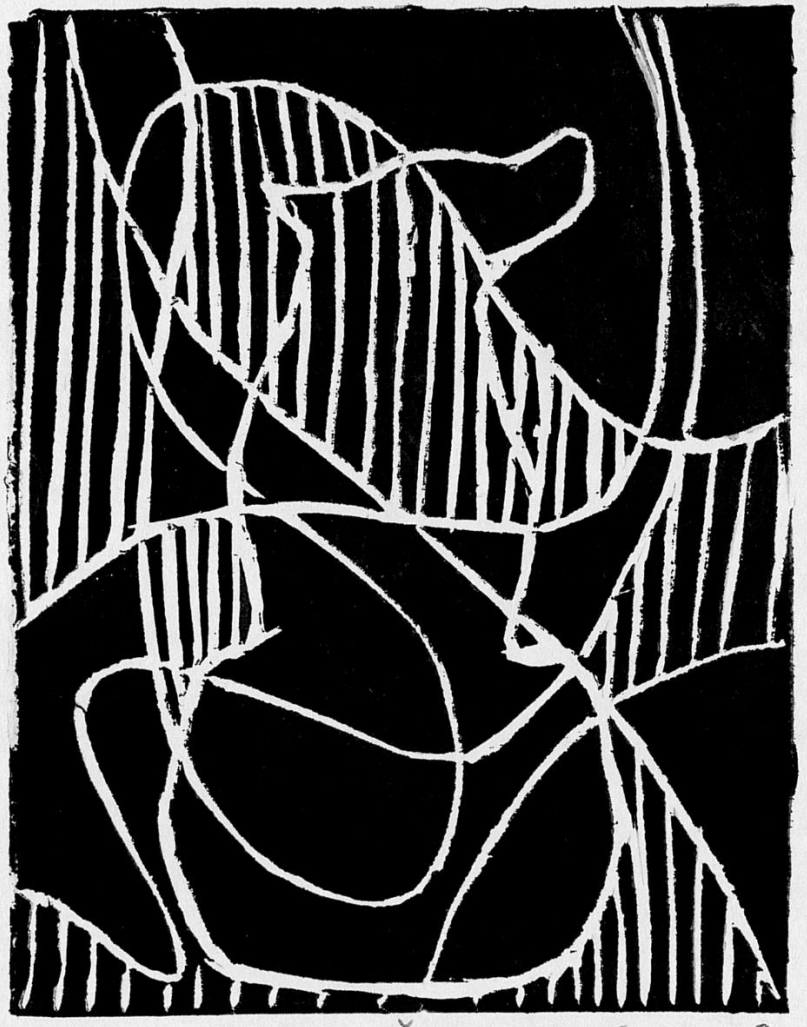

E.A. LINOGRAVURĂ PROIECT 2019

E.A. linogravură

Misha 2019

E.A Linogravură „Grădină" 2019

E.A. linogravura 2019

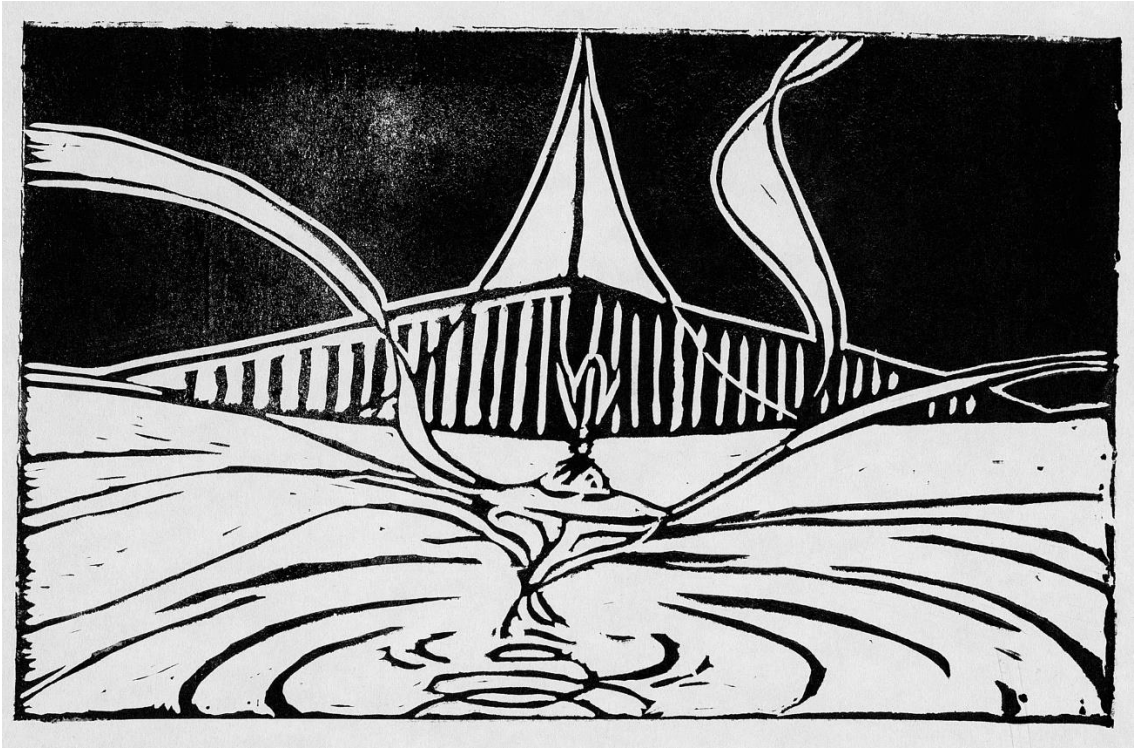

EA. LINO GRAVURĂ „DEFECT UMAN" 2019

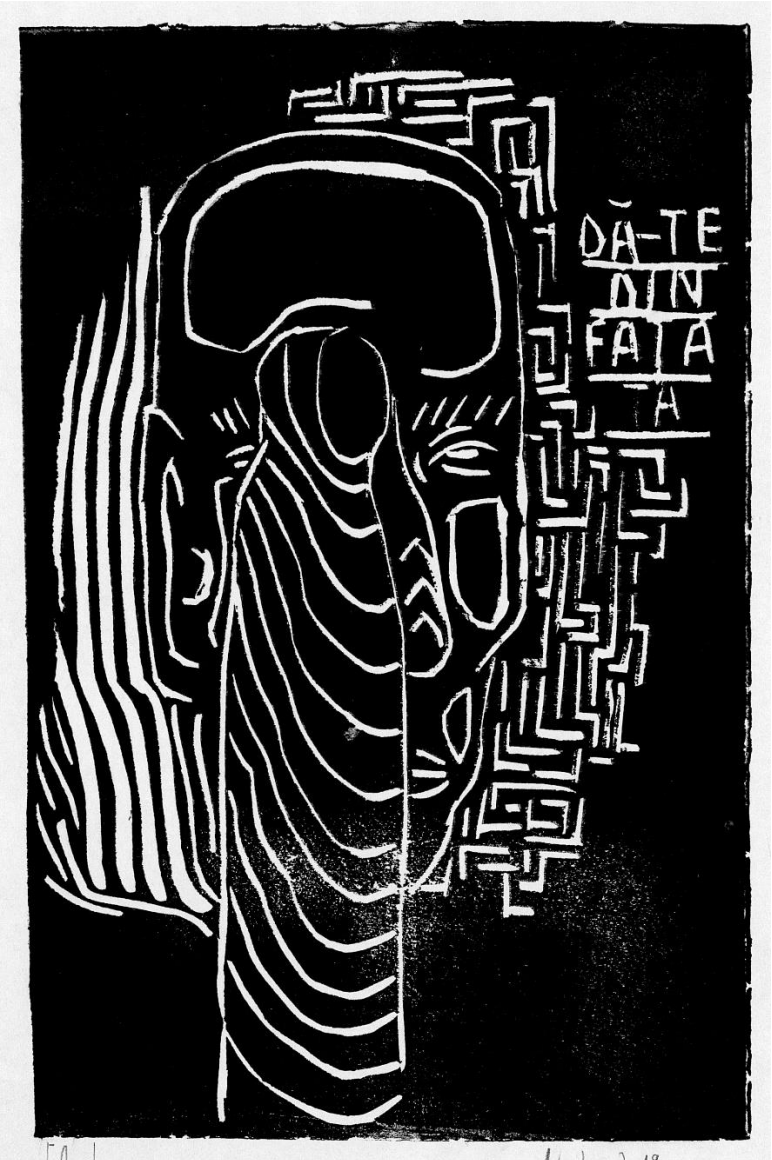

E.A. linogravură

Misha 2019

E.A linogravura 2019

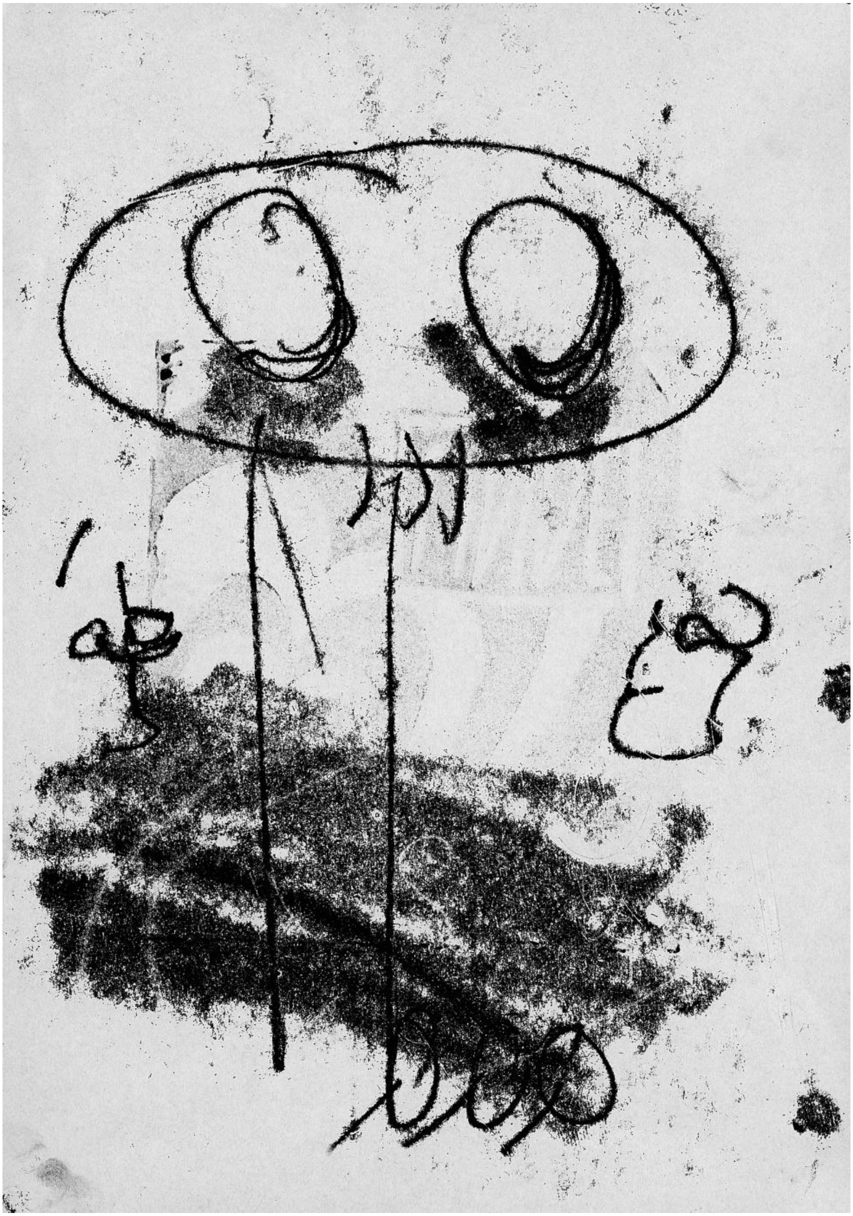

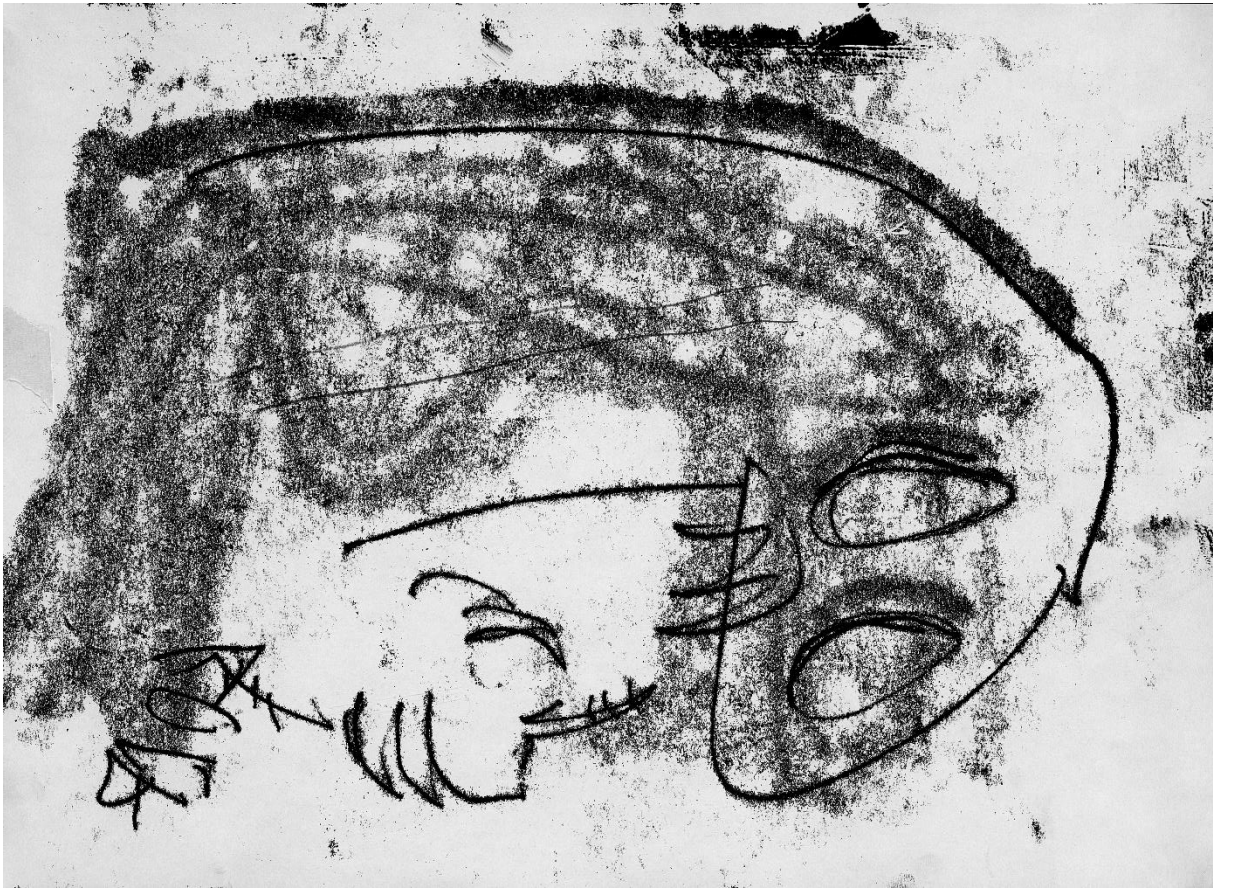

BIBLE

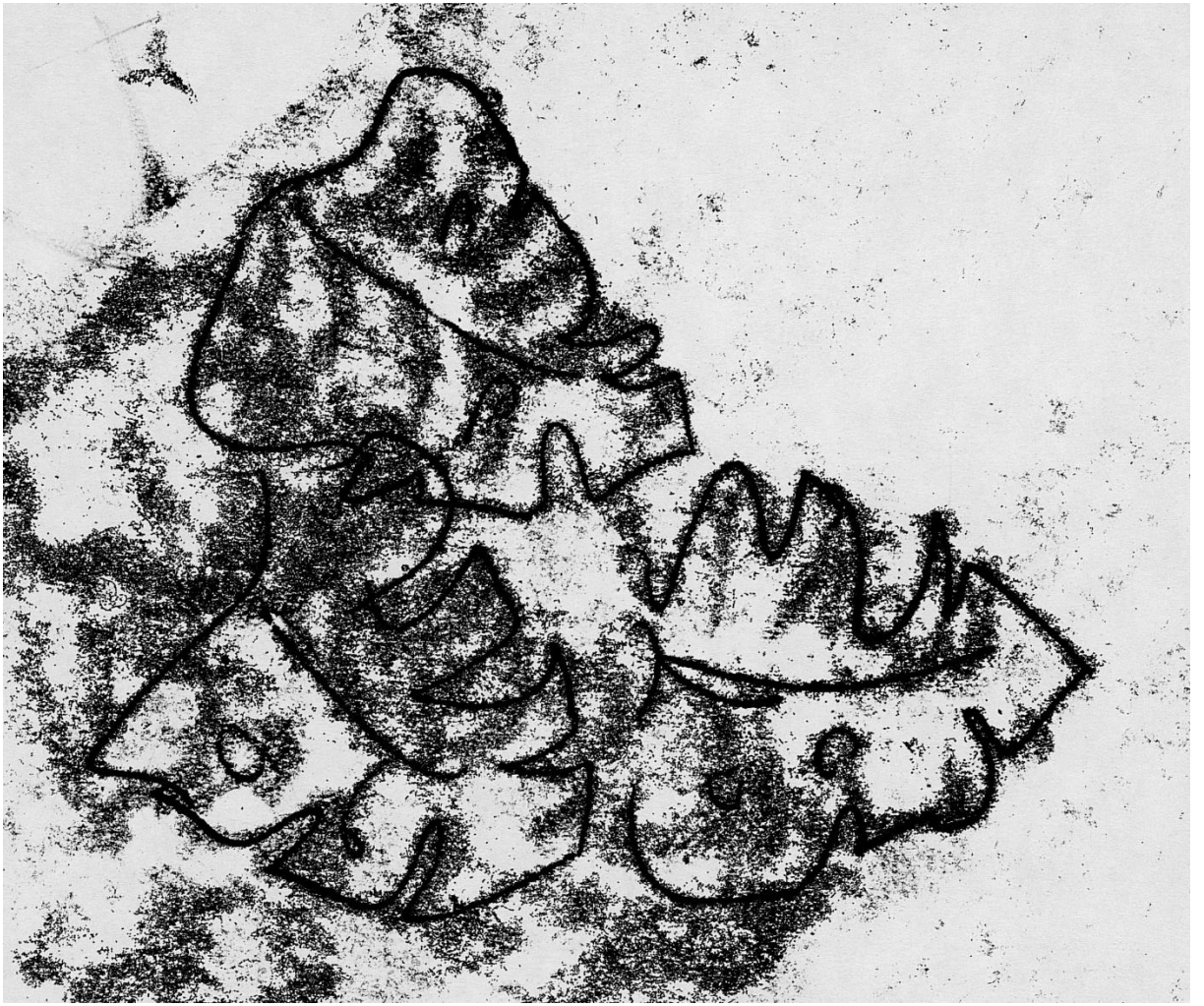

Legendă

Operele grafice şi vizuale din antologia *Itinerarii* sunt semnate de **Maria Alexandra Bărbieru** (paginile 128, 184, 189), **Ioana Ionescu** (paginile 187, 191, 192, 193, 197), **Silvia-Ioana Niculae** (paginile 112, 154, 183), **Constantin Popovici** (paginile 8, 92, 181, 186, 194, 198), **Matei Rădulescu** (paginile 19, 161, 170, 182), **Anastasia Soleanu** (paginile 4, 56, 164, 176, 188, 196) şi **Maia Vieru** (paginile 46, 168, 185, 190).

Maria Alexandra Bărbieru are 17 ani şi este elevă în clasa a XI-a la Colegiul Economic „Virgil Madgearu" din Bucureşti. A urmat cursuri de artă plastică la Şcoala nr. 3, începând cu clasa a IV-a şi terminând în clasa a VII-a. A participat la numeroase olimpiade susţinute în incinta Liceului „Tonitza", la secţiunile de pictură, desen şi modelaj, unde a câştigat atât premiul I şi al II-lea, cât şi menţiune. De asemenea, a participat la diferite concursuri ce au presupus şi o etapă de artă, cum ar fi: proiectul „CIVITAS SENS – Susţinerea egalităţii şi a nediscriminării", proiectul „CIVITAS – Şcoala mea în viitor", concursul „Biserica, locaş de închinare" etc., câştigând în final o tabară ca premiu.

Ioana Ionescu s-a născut la Ploieşti, pe 12 decembrie 2000. Încă de la vârsta de 3 ani, părinţii au observat înclinaţia şi bucuria ei de a desena. Înainte de a şti să scrie, s-a exprimat foarte mult şi foarte precis prin desene. Pe toată perioada grădiniţei, a urmat cursuri de desen în cadrul Palatului Culturii „N. Iorga", Ploieşti. Pentru că la 3 ani şi 8 luni a început cursurile de pian cu o profesoară din cadrul Liceului de Artă, a fost înscrisă

împotriva voinţei sale la clasa de pian. La intrarea în gimnaziu, a optat pentru clasa de arte plastice. Liceul l-a început într-un Colegiu Naţional de matematică-informatică, însă şi-a dat seama că nu poate lăsa în urmă pasiunea sa pentru desen. Astfel, a revenit în Colegiul de Artă „Carmen Sylva" din Ploieşti. În toţi aceşti ani de şcoală, a participat la diverse concursuri de pictură, desen sau grafică, locale sau naţionale, unde a obţinut diverse premii. Anul acesta va absolvi liceul şi îşi doreşte să urmeze cursurile de design grafic la Universitatea de Arte din Bucureşti.

Silvia-Ioana Niculae are 18 ani şi este elevă în clasa a XII-a la Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza" din Bucureşti. Este pasionată de tot ceea ce ţine de manifestări artistice şi culturale. A participat la numeroase expoziţii, workshop-uri de film, performance-uri şi activităţi de voluntariat. Este membru fondator al clubului de film „Cinehub Tonitza", clubul de film al liceului, unde au loc proiecţii în fiecare miercuri. Face fotografii de la o vârstă fragedă, adoră istoria artelor, iar în ultimii ani a descoperit domeniul colajului, pe care îl explorează constant în abordări din ce în ce mai creative.

Constantin Popovici are 18 ani. S-a născut în Republica Moldova şi învaţă de 3 ani în Timişoara, la Liceul de Arte Plastice. Toată viaţa şi-a dedicat-o artei, în special picturii. Planul lui este de a rămâne definitiv în România, dorind să deschidă o galerie de artă (împreună cu un prieten), şi, cel mai mult, să participe la concursuri şi expoziţii de pictură, pentru că pictura e ceea ce îl defineşte. În familia sa, venitul nu este unul demn de lăudat, însă, prin talentul său, încearcă totuşi să vândă din picturile pe care le face. A participat la multe concursuri, printre cele mai importante sunt: premiul I la concursul naţional „Fantasticul din mine şi din afara mea" din Arad, 2017; premiul I la concursul naţional de creaţie plastică „Planeta Pământ" – Timişoara, 2018; premiul al II-lea la concursul regional de Arte vizuale, Timişoara, 2017; locul al II-lea la

concursul regional de Arte vizuale, 2018. O experienţă frumoasă a fost tabăra din vara lui 2018, Tabăra Naţională de Arte Vizuale „Impresii atemporale" din Poieni Strâmbu, unde a avut parte de o săptămână plină de drumeţii prin pădure şi de peisaje care i-au inspirat pictura.

Matei Rădulescu este elev în clasa a XI-a la secţia de grafică a Liceului de Arte Plastice „Nicolae Tonitza" din Bucureşti. Este interesat de proiectul LiterArt deoarece consideră că este o experienţă unică să poţi învăţa de la artişti vizuali consacraţi. A obţinut câteva premii în cadrul mai multor expoziţii comune din cadrul liceului „Tonitza", printre ele numărându-se „Centenarul României", premiul I la expoziţia proiectului „Capitale europene". Fiind la secţia de grafică a liceului, interesele lui spre artele vizuale converg cu preponderenţă spre această direcţie de cercetare plastică. Este entuziasmat în a experimenta mai multe domenii de exprimare vizuală, cum ar fi fotografia sau arta digitală.

Maria Anastasia Soleanu s-a născut în Bucureşti, pe 13 martie 2002, într-o familie de muzicieni. Se simte atrasă de desen încă de la vârsta de trei ani. În paralel cu frecventarea cursurilor gimnaziale (Şcoala Centrală), la vârsta de şase ani începe să urmeze cursurile Şcolii de Muzică şi Arte Plastice nr. 4, din Bucureşti, la clasa doamnei profesoare Ioana-Lavinia Streinu, ulterior la Prof. Constantin Kessler. De-a lungul anilor participă la numeroase concursuri de arte plastice, câştigând premii la pictură, desen, cât şi modelaj. Are în portofoliu, până în acest moment, ilustraţii pentru patru cărţi şi patru expoziţii, din care două personale. Din anul 2017 este elevă la Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza". Este pasionată de benzile desenate şi de desenele animate, având-l ca model pe celebrul Hayao Miyazaki.

Sânziana Maia Vieru s-a născut pe 24 iunie 2001 şi locuieşte în Timişoara. Este elevă în clasa a XI-a la Liceul de Arte Plastice din Timişoara, unde s-a transferat în clasa a VIII-a. A făcut cursuri de desen la Fundaţia Culturală First de la 3 ani. În prezent, se implică în organizarea unor

evenimente culturale: coordonează echipa de voluntari care se ocupă de decor la Revolution Festival de 3 ani, precum și la multe alte evenimente locale, precum Purge Weekender, Silensia Festival, Rock la Mureș. De asemenea, se ocupă de decorul și costumele spectacolelor organizate de Teatrul Labirint Asylum.

Cuprins

Florin Iaru – Cireşari în ţara gutuilor / 5

Ioan Coroamă

Space Trip / 11

*** / 12

Blocul / 13

Delfinii / 14

Dialog în proză / 15

Jurnal / 17

Vinoteca / 20

Vlad C. Dragne

BUJORII COLCHIDEI / 23

KATABASIS / 31

ASCENSIUNE / 39

cave story / 47

cave story II / 49

метрорекс / 51

ex nihilo nihil fit / 52
Doină / 54
Undeva unde să ştim doar noi / 57
SACRIFICIUL SUPREM AL ÎNDRĂGOSTITULUI,
COMPARABIL ÎN INTENSITATE METAFIZICĂ ŞI SPIRITUALĂ
ŞI VALOARE CU ALT SACRIFICU CUNOSCUT ŞI CONSEMNAT
ÎN CARTEA CĂRŢILOR / 58
JURNAL / 60

Denisa Lepădatu

anticariat / 83
ora de vânătoare / 84
revelaţii / 85
diagnostic total / 86
adolescentină / 87
destăinuire / 88
indescifrabil / 90
Jurnal / 93

Elisa Merca

Ghemotocul de pe papuci / 97
Te iubesc / 99
Acoperiş / 101
Dela / 103
Mămăliga / 104

Despre dragoste / 106
Micro-roman / 107
Perechea / 109
Muntele / 111
Molima / 113

Luca Ştefan Ouatu

graveyard / 117
benz O / 118
Calabasas freestyle / 120
sight / 122
dreamers / 124
10 februarie / 126
stargazer / 127
vapor / 129

Diana Vlasa

Unul ţie, unul mie, unul ţie / 131
Poem 1 / 136
Mere / 137
Ca şi cum ai zgâria cu unghiile pe tablă / 141
Poem 2 / 144
Pink Raspberry Cosmopolitan / 145
J&rn@l / 155

LiterArt Franța-România

Ioan Coroamă – Aș putea face o întristare din asta / 159

Vlad C. Dragne – quasimodo blues / 162

Denisa Lepădatu – Mapa secretă / 165

Luca Ștefan Ouatu – 400 de lovituri / 167

Elisa Merca – Notre-Dame / 171

Diana Vlasa – Degete / 173

Colofon

Antologia *Itinerarii*, apărută la Editura Muzeul Naţional al Literaturii Române, cuprinde textele câştigătoare sau scrise pentru programul „Rezidenţa LiterArt Franța-România” – prima rezidenţă de scriere creativă şi creaţie vizuală din România dedicată adolescenţilor. În prima vacanţă intersemestrială a acestui an, între 4-8 februarie 2019, au avut loc, în spaţiile Muzeului Naţional al Literaturii Române din Bucureşti, ateliere de scriere creativă coordonate de scriitorii Dan Mircea Cipariu şi Florin Iaru, precum şi ateliere de creaţie vizuală coordonate de Maestrul Mircia Dumitrescu şi artistul vizual Mihai Zgondoiu. Au fost prezenţi 6 adolescenţi pentru secţiunea literară (în ordine alfabetică): Ioan Coroamă (Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, Iaşi), Vlad C. Dragne (Colegiul Naţional „Sf. Sava”, Bucureşti), Denisa Lepădatu (Colegiul Naţional „Vasile Alecsandri”, Galaţi), Elisa Merca (Şcoala Germană Hermann Oberth, Voluntari), Luca Ştefan Ouatu (Liceul Teoretic de Informatică „Grigore Moisil”, Iaşi) şi Diana Vlasa (Liceul Vocaţional de Artă, Târgu Mureş). Au fost prezenţi 7 adolescenţi pentru secţiunea arte vizuale (în ordine alfabetică): Maria Alexandra Bărbieru (Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Bucureşti), Ioana Ionescu (Colegiul de Artă „Carmen Sylva”, Ploieşti), Silvia-Ioana Niculae (Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, Bucureşti), Constantin Popovici (Liceul de Arte Plastice, Timişoara), Matei Rădulescu (Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, Bucureşti), Sânziana Maia Veru (Liceul de Arte Plastice, Timişoara) şi Maria Anastasia Soleanu (Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, Bucureşti).

„Rezidenţa LiterArt Franța-România” este un program literar, artistic şi educaţional organizat de Muzeul Naţional al Literaturii Române din Bucureşti, asociația Euro CulturArt și Clubul UNESCO-Adolescenţii. Radio România Cultural şi AgenţiadeCarte.ro sunt partenerii media ai programului.

Proiect co-finanțat de Ministerul Culturii și Identității Naționale.